

B
31

THE
Kashmir Series of Texts and Studies.
No. XLIX.

THE
LAUGĀKSHI=GRHYA=SŪTRAS
WITH
THE BHĀSHYAM OF
DEVAPĀLA.

EDITED WITH PREFACE AND INTRODUCTION
BY

PANDIT MADHUSUDAN KAUL SHĀSTRĪ, M. A., M. O. L.
VIDYĀVĀRIDHI, M. R. A. S.

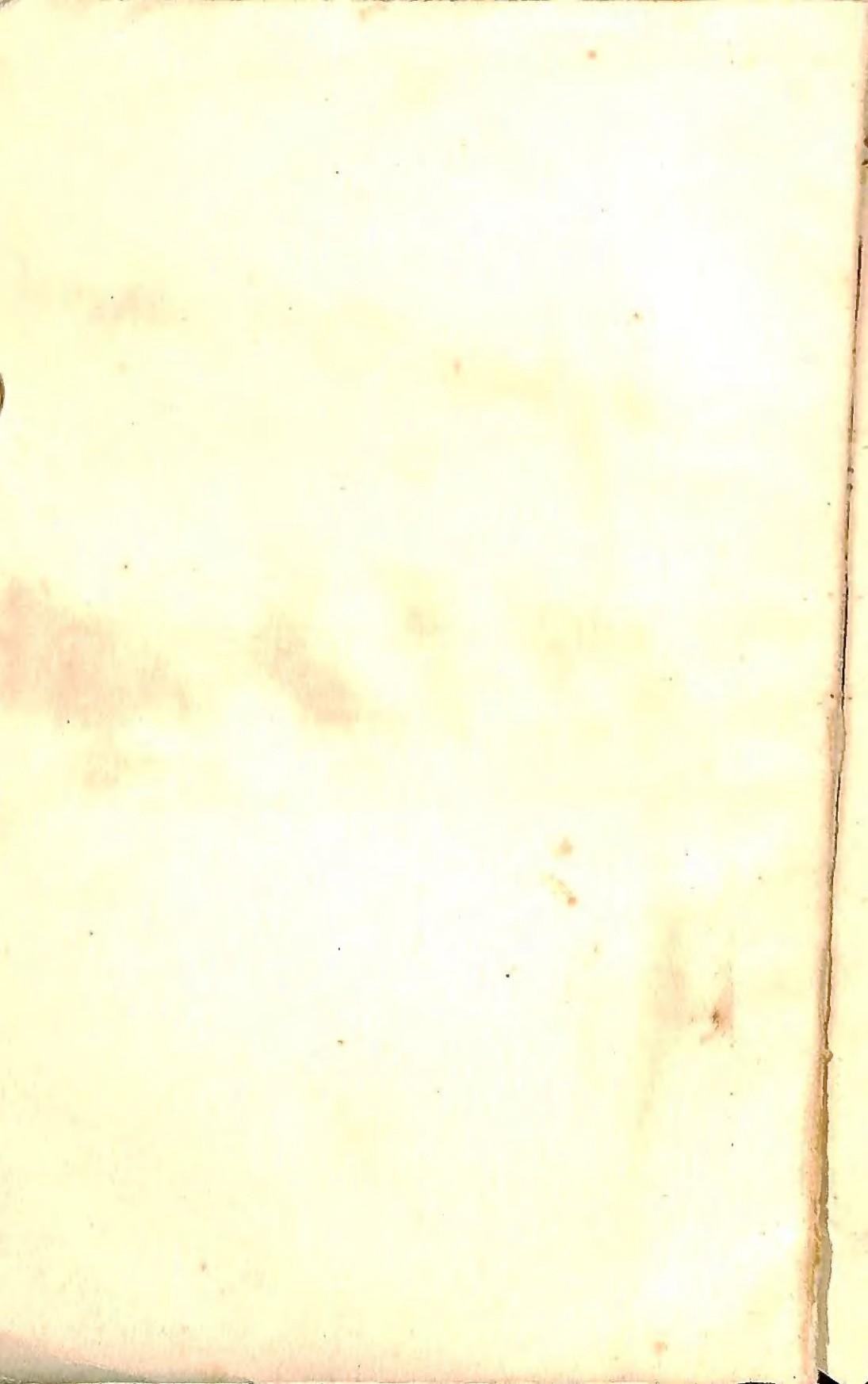
Superintendent Research Department,
JAMMU & KASHMIR GOVERNMENT.
SRINAGAR.

Published under the Authority of the Government of
His Highness Rājarājēswara Mahārājādhirāja
S'rī MAHĀRĀJA HARISINGHJI BAHĀDUR,
K. C. I. E., K. C. V. O.,
MAHĀRĀJA OF JAMMU AND KASHMIR GOVERNMENT.

Volume I.

BOMBAY:
PRINTED AT THE 'NIRNAYA SAGAR' PRESS.
1928. A. D.

**THE KASHMIR SERIES
OF
TEXTS AND STUDIES.**

THE
Kashmir Series of Texts and Studies.
No. XLIX.

THE
LAUGĀKSHI=GRHYA=SŪTRAS
WITH
THE BHĀSHYAM OF
DEVAPĀLA.

EDITED WITH PREFACE AND INTRODUCTION
BY

PANDIT MADHUSUDAN KAUL SHĀSTRĪ, M. A., M. O. L.
VIDYĀVĀRIDHI, M. R. A. S.

Superintendent Research Department,
JAMMU & KASHMIR GOVERNMENT,
SRINAGAR.

Published under the Authority of the Government of
His Highness Rājarājes'wara Mahārājādhīrāja

S'rī MAHĀRĀJA HARISINGHJI BAHĀDUR,
K. C. I. E., K. C. V. O.,

MAHĀRĀJA OF JAMMU AND KASHMIR GOVERNMENT.

Volume I.

BOMBAY:
PRINTED AT THE 'NIRNAYA SAGAR' PRESS.
1928. A. D.

ॐ कारो यस्य मूलं क्रमपदजटिलं यस्य च्छन्दांसि शाखा
क्रक्रपत्रं साम पुष्पं यजुरचितफलं स्यादथर्वा प्रतिष्ठा ।
यश्चाश्चाया सुशीता द्विजगणमधुपैगीयते यस्य नित्यं
शक्तिः सन्ध्या त्रिकालं दुरितभयहरः पातु नो वेदवृक्षः ॥

सुच्छायः स्थिरधर्ममूलवलयः पुण्यालवालान्वितो
धीविद्याकरणाक्षमादिविलसद्विस्तीर्णशाखाश्रितः ।
सन्तोषोऽवलप्लवः शुचियशः पुष्पः सदासत्फलः
सर्वांशापरिपूरको विजयते श्रीवेदकल्पद्रुमः ॥

३०

काश्मीर-संस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ४९

लौगाक्षि-गृह्य-सूत्राणि ।

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

१५७

श्रीराजराजेश्वर-महाराजाधिराजकश्मीरनरेन्द्र-श्रीहरिसिंहजी-
बहादुराज्ञया,

रिसर्चकार्यालयाध्यक्ष-पण्डित-मधुसूदनकौल-शास्त्रिणा

उद्दिष्टकार्यालयस्थेतरपण्डितसहायेन संगृह्य,

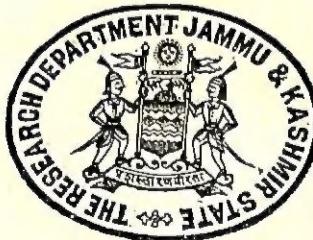
संशोधनादिसंस्करणोत्तरं

पाथात्यविद्वत्परिषत्संमताधुनिकसुगमशुद्धीत्युपन्यासादिसंस्कारैः परिष्कृत्य

मुख्यां

‘निर्णयसागर’ मुद्रणालये मुद्रापयित्वा प्राकाश्यसुपनीतानि ।

(प्रथमो भागः)

संवत् १९८४.

काश्मीर-श्रीनगर

खैस्ताब्दः १९२८.

(अस्य ग्रन्थस्य सर्वे प्रकाशन-मुद्रापणाद्यधिकाराः प्रोक्तमहाराजवर्यैः

स्वायत्तीकृताः सन्ति)

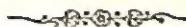
(All rights reserved.)

Printed by Ramchandra Yesu Shedge, at the 'Nirnaya-sagar' Press,
26-28, Kolbhat Lane, Bombay.

Published by Pandit Madhusudan Kaul Shastri, M. A., M. O. L.
for the Research Department,
Jammu and Kashmir Government, SRINAGAR.

The Laugākshi=grhya=sūtras.

PREFACE.

The set of manuscripts, that has been principally utilised in preparing the present edition of the Laugākshi=grhya=sūtras of the Kāṭhaka school of the Kṛṣṇa-Yajurvedins, was purchased over a decade of years ago by Mr. J. C. Chatterji, B. A. (Cantab), Vidyāvāridhi, late Superintendent of the Research Department. Edition of them could not be taken up early, as the manuscripts were almost all untrustworthy and as the Department had many other works to handle immediately. The manuscripts used herein are detailed below:

MS. A.—Belongs to the Departmental Library. Contains 135 leaves of the old type local paper of different colours, having a rectangular painting on the borders, representing an old system of decorating the Kas'mirian MSS., not in vogue at present. The first three leaves are missing. The fourth and the fifth as also the last six are mutilated. Leaf 135 is a restoration. Character Devanāgarī. Restorations are in Sāradā character. Lines in the pages vary from 19 to 23. Size 10" X 8". Has a country binding. Dateless. Aged about 70 years. Complete but incorrect. It ends:—

इति चारायणीयमन्त्रभाष्यं कृतिः श्रीमदाचार्यवर्य-खामिभद्रारकहरि-
पालपूज्यपादानाम् (?) । ॐतत्सत्परब्रह्मणे नमः ॥

MS. B.—Belongs to the late Pandit Sahaja Bhatta of Srinagar. Condition fresh. Incomplete towards the end. Incorrect. Bears no date. Contains 135 leaves. Lines per page 27 to 31. Written on local paper. Character Sāradā. Size 6" X 8."

Begins :—

ॐ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो नरहरि
घोरदंष्ट्रानखरदास्त्रम् । सन्मार्गोत्सादिदुर्दान्तदैत्यनिर्मूलनोद्यतम् ॥ &c; &c.

Abruptly ends with:—

रुद्राञ्जपेत् ॥ ततो रुद्रभिधानान्पडनुवाकाञ्जपेत् ॥ जीववत्सायाः
पयस्तिन्याः पुत्रमेकरूपं द्विरूपं वा यो वा युथं च्छादयेत् । यूथे च तेज-
स्तिमः.....!

Here and now I take the opportunity to thankfully acknowledge the help of Mr. R. L. Kanjilal, M. A., Vedāntatīrtha etc., Senior Professor of Sanskrit, S'rī Pratap College, Srinagar, who favoured me with the loan of his transcript of the Devapāla and to record my appreciation of the hard and intelligent work of, and the scholarly suggestions given ungrudgingly and with pleasure by, Mahes'vara Rājānaka and Raghunātha Zādoo, Pandits of the Department.

S'RINAGAR, KMR.
30th Nov. 1927.

MADHUSUDAN KAUL.

INTRODUCTION.

The Gr̥hya-sūtras, or the ceremonial formulas, compiled by Laugākshi for the benefit of the followers of the Kāthaka School of the Black Yajurveda, which were once in wide currency among the Brahmanas of Kas'mir and around which sprang up a vast literature in Sanskrit and which even till today govern the life of a twice-born from before his conception to the time he joins the manes, are preserved, after escaping various ravages both human and natural, in the three ancient works. These are:—

- (1) Vivaraṇa of the Laugākshi-gr̥hya-sūtras by Āditya Dars'ana.
- (2) Pañchikā, or Paddhati, of the same by Brāhmaṇabala, son of Mādhavādhvaryu.
- (3) Bhāshyam of Devapāla on the Sūtras and the mantras connected with them.

VIVARANA

Among the works referred to above, the earliest is that of Āditya Dars'ana. It is a brief gloss of the Laugākshi-gr̥hya-Sūtras and not that of the Pañchikā. He expressly mentions in his Vivaraṇa* that he undertakes the writing of a gloss on the gr̥hya-sūtras. Pañchikā is later than Vivaraṇa and is, in my opinion, not a commentary but a manual, pure and simple, giving rules and regulations regarding rites and ceremonies of the

* प्रायेण मत्रविवृतौ विवृतं मयेदं गृह्णं तथापि बहुभिः शब्दलीकृतत्वात् ।

स्पष्टं सुशुक्ति लघुवाक्यविदामभीष्मिष्टं चिकीर्षुरहमत्र पुनर्विचित्रम् ॥

Page 1, Departmental transcript, No. 90.

व्याख्यातमेतद्भुमिः प्रगल्मैर्निर्युक्तिकं किञ्चिद्बुद्धमस्ति ।

सुशुक्तिकं चापि सुवोधमेतद्व्याख्यातमसामिरतः क्षमध्वम् ॥

Page 131, ibid.

followers of the Kāthaka school. The name Pañchikā, as applied to the work in question, denotes nothing but a detailed treatise. As such, it supplements the information obtainable from the Laugākshi-ghya-Sūtras with additional instructions from the pertinent quotations from other ghya-sūtras of the Krṣṇa Yajurveda and even goes for help to the Smṛtis, Purāṇas and what not. One would, if he were told to look upon the Pañchikā as a commentary, feel at a loss to understand what necessity Āditya Dars'ana felt for writing a Vivarāṇa which is a mere gloss when there was the Pañchikā already in use for the ghya-sūtras of Laugākshi and how the Pañchikā could refer to its own glossator.*

Date and parentage of Āditya Dars'ana.

The name of the father of Āditya Dars'ana was Veda Dars'ana.† He (Āditya Dars'ana) was a pupil to Mādhavarāta. As he happens to directly refer to the customs and rites of the Kas'mirian Brahmanas not infrequently, it is reasonable to hazard that Āditya Dars'ana was a Kas'mirian both by birth and actual residence. His date of birth cannot be far removed from the middle of the Mohamedan period of the Kas'mir history as his depiction of the sad tale of the contemporary Kas'mirian priests‡ cannot otherwise be

* Cf. प्रवां दंसांतीति मण्डपानाम् ॥ १४ ॥

ब्र० ।..... सेतुप्रतिष्ठायामिति आदित्यदर्शनभाष्यम् ॥

Page 284, Caland's Edition, Kāthaka Sūtras.

† यो वेददर्शन इति द्विजवर्गमुख्यः सत्याज्वाशयविशुद्धगुणैः प्रसिद्धः ।

आस्तिक्यनिर्मलमतिर्विहितानि चक्रे चारायणीयचरणैकरुणः प्रदाता ॥

तस्यात्मजो विगतमत्सरमानसानां मन्त्रार्थतत्त्वविदुषां जयनिन्द्रियाणि ।

शास्यः श्रुताभिजनमाधवरातशिष्य आदित्यदर्शन इमां विवृतिं व्यधत्त ॥

Pākayajñavivṛti, Dept. MS. No. 96, leaf. 21.

‡ Cf. इहैते च्छान्दसाः प्रायः etc. etc., Page 8, Introduction.

acceptable. For, we know from the following quotations from the Śrīkanṭhacharita of Mañkha Kavi (c. 1300 A. D.) and the Stuti-kusumāñjali of Pañḍita Jagaddhara Bhaṭṭa (c. 1500 A. D.) that even in the day of these writers the land of Kas'mir could boast of a number of Vedic scholars and experts in the Pūrva-mīmāṃsā school.

"S'rī Trailokya who was, as it were, the second Kumārila Bhaṭṭa, expert in subtle reasoning and yet well-versed in the art of poetry."*

"Lakshmī Deva who, by virtue of the right performance of the Vedic rituals, made the recitation and knowledge of the Vedas fruitful."§

"Gauradharma, whose clear exposition of the Yajur-veda called Vedavilāsa, displays his wonderful and world-famous knowledge of the Scriptures."¶

Pañchikā.

The Pañchikākāra, Brāhmaṇabala, does not refer to Devapāla and, therefore, it is probable that he might have lived before him. Assertion of the name of the author of the Pañchikā is based on the manuscript

* द्वृदोऽपि तर्ककार्कश्ये प्रगत्यभः कविकर्मणि।
यः श्रीतुतातितस्येव पुनर्जन्मान्तरयहः ॥ ६५ ॥
तं श्रीत्रैलोक्यम् ।
..... ॥ ६६ ॥ canto 25.

§ धित्वन् पवित्रचारित्रो विश्वामित्र इव त्रयीम् ।
पाठबोधावनुष्ठानसौष्ठवेन पुनाति यः ॥ ८९ ॥
..... ।
लक्ष्मीदेवः ॥ ९१ ॥ ibid.

¶
..... गौरधरः किलाग्नीः ॥ १ ॥
.....
ऋजुर्यजुर्वेदपदार्थवर्णना व्यनक्ति यस्याङ्गुतविश्वतं श्रुतम् ॥ ३ ॥

evidence given by Dr. Caland in his edition of the Kāthaka-sūtras. The manuscript of the Departmental Library is entirely silent as to the name of the author. On comparison I have found that the Paddhati of Brāhmaṇabala is identical with the Pañchikā. Therefore, I also attribute the authorship of the Pañchikā to Brāhmaṇabala.

Adhyāya division of the Sūtras.

As I have had my attention confined chiefly to the Bhāshyam of Devapāla, such as is available in my manuscript of the said work, and as he says nothing with regard to the Adhyāya division of the sūtras, I could not give the division into Adhyāyas of the sūtras indicated by Brāhmaṇabala. Devapāla relates only this much that Laugākshi composed a work in the sūtra form of which the first thirty-nine Adhyāyas dealt with the Vaitānika or the S'rauta ceremonies and the rest with the grhya.*

Kāṇḍikā division.

The works that I could lay my hands upon do not furnish any direct clue as to the division of the sūtras by giving a colophon at the end of each Kāṇḍikā or chapter. It is specially so with regard to the Bhāshyam of Devapāla. The MSS. of the Vivaraṇa and the Pañchikā give the chapter numbering here and there. By following the method of the Pañchikā, that invariably gives at the beginning of its manual of each ceremony all the sūtras in extenso governing that ceremony, and that of Devapāla who comments upon Mantras used in each chapter at its end, the way is found out to determine the Kāṇḍikā division of the sūtras. Devapāla refers to the name of the chapter by the word Kāṇḍikā more than once.†

* See Devapāla Bhāshyam, Vol. I, Page 1, line 14.

† See pages 83 and 277, Devapāla Bhāshyam.

Devapāla's Bhāshyam.

The Bhāshyam of Devapāla owes its origin to the need that the author felt for giving in one place, for the facility of the reader, an interpretation both of the sūtras and of the Mantras of which the application was required by the former. Although the MS. in my possession of his work, on account of various mistakes, presents him in very bad colours, yet an impartial study reveals that he was better acquainted with the Vedic literature and had more material at his disposal for doing the task, than other known Vedic commentators. While discussing the formation of the word Kṛchchhṛa* he quotes a sūtra from the Chārāyaṇi-sūtras, a grammatical work belonging to the class of Prātisākhyaś, which are not extant now. He makes use of aphorisms from the Pūrvamīmāṃsā, showing forth thereby his wide familiarity with that school of the Indian philosophy. He criticises here and there the interpretations of the sūtras by his predecessors, referring to Āditya Dars'ana by name and others by the words 'kechit' and 'anye.'†

Birthplace and parentage of Devapāla.

One of the colophons‡ of the Bhāshyam indicates that Devapāla was a native of Jullundhar (either because of his own birth or because of the birth of his forefathers) and lived at the time of composing the present Bhāshyam in Jayapura.§ His father was called Haripāla and his grandfather Bhatta Upendra.|| While

* See Devapāla Bhāshyam, Page 101, line 17.

† See Devapāla Bhāshyam, pages 135, 139, 185, 195, etc.

‡ See Devapāla., page 302.

§ Does it stand for the present Zovur—a village towards the south-east of S'rīnagar, about 7 miles from the Rājgarh Palace?

|| See the colophon Page 302.

recording the tradition preserved in his family in connection with the Sacred Thread Ceremony he tells that Haripāla was proficient* in the Vedas.

Other works of Devapāla.

Devapāla, we learn from the Laugākshi-grhya-sūtra-Bhāshyam, composed also a commentary on the Yaga-sūtras of Patañjali† and a hymn in praise of Vishṇu.‡ These both are yet unavailable.

Laugākshi-sūtras variously named.

The Laugākshi-grhya-sūtras under edition are known by different names, i. e. Kāthaka-grhya-sūtras, Charaka-grhya-sūtras, Chārāyaṇīya-grhya-sūtras. It is so because the school of the Black Yajurveda to which the sūtras relate also bears the name of Kāthā, Charaka and Chārāyaṇīya. There was, it seems, practically no difference between the readings, coming as they did from the same teacher, of the Black Yajurveda prevalent among these minor branches of the Charaka school founded by the pupils of the teacher Vais'ampāyana alias Charaka, born in Ālambi, one of the eastern countries of India.§ It is also on account of this close

* See page 51, Devapāla.

† See Devapāla page 16.

‡ See page 60, ibid.

§ हरिदुरेपां प्रथमस्ततश्छगालितुभ्युरु ।

उलपैन चतुर्थेन कालापकमिहोच्यते ॥

आलम्बिश्वरकः प्राचां पलंगकमलादुभौ ।

ऋचाभारुणिताण्ड्याश्च मध्यमीयास्त्रयोऽपरे ॥

इत्यामायन उदीच्येषु उत्तः कठकलापिनोः ।

चरक इति वैशम्पायनस्याख्या । तत्सम्बन्धेन सर्वे तदन्तेवास्तिनश्चरका इत्युच्यन्ते ॥
Kās'ikā, page 352 (Pūrvyārdha, edi. Caukhambā Series).

तत्र आलम्बिनांम प्राचां देशः । तत्र उत्पन्नश्चरकः ॥

Kās'ikā Nyāsa, (edi. Gaudagranthamālā), page 1007, line 22.

affinity of these minor branches that Pāṇini refers in the singular number to Kāṭha and Charaka.*

Text and commentaries intermixed.

It is a very sad thing indeed not to find the sūtras in isolation from the expository texts. It, therefore, defies the attempt even of the most vigilant reader at distinguishing between each sūtra and its commentary. Quotations also, as often as not, run into the portions of the commentary in such an inextricable manner that it is difficult to say where the former ends and the latter begins. It is with the help of numerous reference books now available on the Vedic literature that I could rectify mistakes in the quotations by tracing them to their sources.

Negligence of the priests.

The regrettable condition in which the sūtras have for centuries been lying is partly due to the negligence shown by those custodians of the sacred literature, who officiated at sacrifices. For this breach of their duty, they have received a well-merited condemnation at the hands of Aditya Dars'ana. In his treatise of the food sacrifices called Pāka-yajña-vivṛti he opines :

"All the officiating priests are, as a rule, found devoted to the superficial reading of the Vedas. They never try to learn the meaning of a syllable from them. They think that their object of life is gained simply through the mere muttering of the Mantras, and are, like the autumnal clouds, fruitlessly uproarious in their hearth. They carry on their conversation with one another saying—'Why to bother ourselves with the meaning of the scriptural texts?' and cut jokes at those who take to the critical study of the Vedas in right earnest. Not knowing the meaning of the Mantras,

* कठचरकालुक् । Ashtādhyāyī, (IV, 3, 107).

they undertake in a careless manner the religious performances, such as are only within the competence of the learned, leading to the undesirable consequences. Some of them after having a very imperfect knowledge of this or that Brāhmaṇa, pose for the learned and engage themselves eternally in the sacrificial performances.”*

In his Bhāshyam of the Laugākshi-gṛhya-sūtras, Devapāla confirms the aforesaid opinion of Āditya Dars’ana saying that the thread of tradition regarding the structure and the meaning of the Mantras of the Yajurveda (S’atādhyayana)† was broken for long.‡

How the length of each sūtra was determined?

Even though the sūtras had a host of commentaries long before Devapāla thought of furnishing one of his own, inter-connexion of the individual sūtras and the determination of the length of each sūtra in the case of the present sūtras remained for a long time, as he says, a matter of controversy. Some commentators linked a particular sūtra with the preceding and some

* इहैते च्छान्दसाः प्रायः सर्वे वेदमधीयते ।
पदमयेकमेतसान् बुद्ध्यन्ते कदाचन ॥
पाठमात्रेण वेदस्य मन्यमानाः कृतार्थेताम् ।
गर्जन्ति श्रोत्रियाः गेहे निष्कलं शरदब्रवत् ॥
अर्थेन किं नो वेदस्य वदन्ति इति ते मिथः ।
अर्थज्ञानसमासज्ञानर्थज्ञान्विहसन्ति च ॥
अर्थमप्रतियन्तश्च प्रारभन्तेऽप्रदक्षिणम् ।
विद्वत्साध्यानि कर्माणि विपरीतार्थसिद्धये ॥
आह्वाणं किञ्चिदेवाथ ज्ञात्वा यादृशतादृशम् ।
अपरे पण्डितमन्याः कुर्वते सततं करुम् ॥” etc. etc.

Pākayajñavivṛti, Ms. No. 96 (of our Dept.) leaves, 21-22.
See also page 2, Intro.

† “एकशतमध्यव्युशाश्वाः etc. etc.”

Page, 65; Mahābhāshyam (Nirṇaya Sāgar edi.)

‡ See Page 251, Devapāla Bhāshyam.

with the following.* In constructing the text of each sūtra I have kept in view that the sense of each sūtra was complete in itself and only that portion of the textual words was taken as forming one individual sūtra which was accompanied with the Bhāshyam of Devapāla.

The author of the sūtras has adopted a device throughout of quoting the Mantras from the Kāthaka school by the initial words and those of other schools in toto. Only such readings of the Mantras have been retained in the edition as were commented upon by Devapāla.

The Sūtrakāra.

I have purposely given the name of the author, along with that of the Sākhā, of the sūtras firstly because the tradition in Kas'mir associates them with Laugākshi as their author, secondly because Aparārka† and other lawgivers quote the sūtras under his authorship and lastly because the name of Laugākshi occurs in combination with authors of other grhyas such as Gobhila, etc., in the S'lokatarpana of Agastya‡ which is much in use in Kas'mir even now. Laugākshi is the Kas'mirised form of Laukākshi which figures in the

* See Devapāla Bhāshyam, page 78, lines 2-4; also page 133, ibid.

† See Yājñavalkya Smṛti with commentary by Aparārka, (Edi. Anandas'rama Series), Vol. I, pages 28, 29 etc. etc.

Also see Pāras'ara Dharma Samhitā, (edi. Bombay Sanskrit Series No. XLVIII), vol. I, part II, pages 21, 26, 27 etc. etc.

‡ लौगाक्षिश तथा काण्वसूत्रा भागुरिरेव च । एते मे० ।

गर्गीतमगामीया गाल्वो गीभिलसूत्रा । एते मे० । etc..etc.

MS. Yajurveda Tarpana Khaṇḍa, leaf 5.

Kāśikā* (650 A. D.) and the Nyāsa (700-750 A. D.), Both Vāmanajayāditya, the joint authors of the Kāśikā, and Jinendrabuddhi of the Nyāsa mention him as a son of Lokāksha. He had a large number of pupils who were called Laukākshas.

Works.

Other works of Laugākshi known through the internal evidence are:—

1. S'rautasūtras of Kāthaka school.
2. Gṛhyapaddhati (a metrical work.)
3. Laugākshismṛti.

Modernity and kinship with other sūtras.

Some of the Laugākshi-gṛhya-sūtras are in a full-fledged s'loka form and assume more or less the tinge of modernity.† They are mostly akin to the Mānavagṛhyasūtras and the Vārāhagṛhyasūtras. Their mutual resemblance is so great that the identity in some cases is found not only in the sense but also in the verbal form used to express the sense. The following parallel passages are given from the above Gṛhyasūtras to illustrate their mutual kinship:—

* See Sūtra VI, 2, 37—"कर्तं कौनपादयश्च" etc.

लौकाक्षेण प्रोक्तमधीयते लौकाक्षाः । लौकाक्षस्य वाऽप्यते लौकाक्षिः । तस्य छात्रा लौकाक्षिः । Kāśikā (edi. Chaukhambā Series), Pages 174-176. Part II. Also see page, 347. (Kāśikā Nyāsa, Vol. II, part II, Gaudagranthamālā).

† See Devapāla Bhāshyam, sūtra 33, page 13, also pp. 102-105.

(1) LAUGĀKSHI.

(2) MĀNAVA.

(3) VĀRĀHA.

उपनयनप्रभृतिं ब्रतचारी स्यात् ।
मार्गवासाः etc. to सप्तमुण्डां
मेखलां धारयेत् ॥५॥ न रथ-
मारुहेत् ॥ १६ ॥ न सुषितां
प्रेक्षेत्
छन्दस्यर्थान् दुङ्गा स्नायन्
गां कारयेदाचार्यमर्हयेत् ॥ १ ॥
श्रोत्रियोऽन्यो वेदाध्यायी ॥ २ ॥
न तस्य स्नानम् ॥ ३ ॥
षडध्यार्हा भवन्त्याचार्य कृति-
प्राजा विवाह्यः प्रियः स्नातक
इति ।

तस्मा असिपाणिर्गा प्राह ॥ २५ ॥
तां शास्ति ॥ १६ ॥ मम चामु-
ष्य च पाप्मानं जहि हतो मे
पाप्मा पाप्मानं मे हत ॥ १७ ॥
ॐ कुरुते इति ॥ १८ ॥ चतुरो
नानागोत्रान् ब्राह्मणान्भोज-
येत् ॥

same. same. same.
न सुषितां स्त्रियं प्रेक्षेत । nil.
छन्दस्य... ...आचा- छन्द.....
र्यमर्हयेच्छोत्रियः ॥अर्हयेत् ॥
अन्यो वेदपाठी न तस्य
स्नानम् ॥
षडध्यार्हा
भवन्त्यृत्विं
.....
.....
प्रियथेति ॥
असिपाणिर्गा प्राह । हतो
मे पाप्मा पाप्मानं मे
हत । ॐ कुरुते इति प्रे-
ष्यति । चतुरो ब्राह्मणान्
नानागोत्रान् भोजयेत् ॥
न्ब्राह्मणान् नाना-
गोत्रान् etc.

The Grhya ceremonies, with which the first forty kāṇḍikās of the Laugākshi sūtras presented in this volume deal, are described in brief in Sanskrit in the list of contents. In the introduction to the volume II of the present Grhyasūtras which is in press, I will refer at length, it is hoped, to the domestic ceremonies which are even now performed in Kas'mir and which have fallen into disuse and are now only traceable in certain vernacular words of Kas'mir.

List of Abbreviations used in the Laugākshi-Grhya-Sūtras.

पात०	= पातञ्जलयोगसूत्र
म० or मनु०	= मनुस्मृति
दक्षस्मृ०	= दक्षस्मृति
संवर्त०	= संवर्तस्मृति
या० प्रा०	= याज्ञवल्क्यस्मृति, प्रायश्चित्तभाग
लिंगपु०	= लिंगपुराण
भ० गी०	= भगवद्वीता
वृ० आ०	= वृहदारण्यक
पा० वा०	= पाणिनिसूत्र-वार्तिक
ऋ०	= ऋग्वेद
क० शा०	= कठशाखा
तै० आ०	= तैत्तिरीय-आरण्यक
श्वेत०	= श्वेताश्वतरोपनिषद्
मु०	= मुण्डकोपनिषद्
तै०	= तैत्तिरीयसंहिता
तैत्ति०	= तैत्तिरीयोपनिषद्
पा० सू०	= पाणिनिसूत्र
पू० मी०	= पूर्वमीमांसा
का०	= काण्डिका

Vol. I.

विषयसूची। (List of Contents.)

काण्डा।	विषयः	पृष्ठ.
१	ब्रह्मचारिव्रतानि	१—६६
२	तस्यामीन्धनेतिकर्तव्यतादि	६७—७५
३	समावर्तनम्	७७—८६
४	चातुर्वैदिकव्रतप्रतिनिधिभूतसंवत्सरनिर्वर्त्यव्रतम्	८७—१००
५	कृच्छ्रम्	१०१—१०६
६	तस्कृच्छ्रम्	१०७—१०८
७	सान्तपनम्	१०९—११०
८	व्रतोपायनम्	१११—१२८
९	उपाकरणम्	१२९—१५३
१०	उपनिषदर्हाः	१५४—१५५
११	वालुनिर्माणम्	१५६—१६०
१२	वालुप्रवेशः	१६१—१६४
१३	पाकयज्ञाः	१६५—१६८
१४	कन्यावरणम्	१६९—१७२
१५	ब्राह्मविवाहः	१७३—१७७
१६	आसुरविवाहः	१७८—१७९
१७	कन्यासंस्कारः	१८०—१८३
१८	अलक्ष्मीनिर्णेदनम्	१८४—१८५
१९	हविष्यकल्पः	१८६—१८८
२०	हविष्यपुण्याहः	१८९—१९०
२१	विवाहपूर्वदिने महानिशायामङ्ग्यादिदेवतायजनम्	१९१—१९२
२२	ब्राह्मणभोजनमङ्गलगानपूर्वकमङ्ग्यादिदेवताय- जनम्	१९३—१३६

काण्डिका.	विषयः	पृष्ठ.
२३	वरस शशुरगृहप्राप्तये प्राप्तानिकं कर्म	१९७—२०१
२४	अर्धदानम्	२०२—२१७
२५	विवाहः	२१८—२७७
२६	भर्तृगृहप्रस्थिताया रथचक्राद्यनुमत्वणरथारोहणे	२७८—२८६
२७	नदीतरणम्	२८७—२९०
२८	वधूवरयोर्गृहप्रवेशः	२९१—२९६
२९	तयोः सहाशनम्	३००—३०२
३०	गर्भाधानम्	३०३—३०७
३१	सीमन्तोन्नयनम्	३०७—३१३
३२	पुंसवनम्	३१३—३१६
३३	सुखप्रसवाय सोष्यन्तीसवनम्	३१७—३१८
३४	जातकर्म	३१८—३२७
३५	बालकसूतिकयोः रक्षार्थं होमाः	३२८—३२९
३६	नामकरणम्	३३०—३४३
३७	आदित्यदर्शनम्	३४४—३४६
३८	चन्द्रदर्शनम्	३४९—३५१
३९	अन्नप्राशनम्	३५२—३५४
४०	चूडाकरणम्	३५४—३६४

शुद्धिपत्रम् (Corrigenda.)

—————>○<————

पृ०	पंक्ति	शुद्धम्	अशुद्धम्
१	५	कण्डिका	कण्डिका
७	१३	र्थ रथवाक्यं वर्णयन्ति	र्थं वर्णयन्ति
१४		Omit line २१	
१५		Omit lines १ & २	
१६	१७	जगती चेति विज्ञेयाश्च	जगती जयदेवस्य च्छ
१८	१८	मानेन	माणेन
१९	१९	हिताश्च	हिताः
२०	१	देवपाल	देवपाल
२८	५	योग्यतं	योग्यतां
३४	१३	सारितुं	सारितुं
३७	१७	निःसार	निसार
४२	१६	घृतश्चतः	घृतश्चतः
४६	२२	स्याते-	स्याते
५२	१५	अपः	आपः
५३	५	आचामेदिति	आचमेदिति
६१	१	रविरसि	रविरपि
६३	२४	आपस्तम्भं	आपस्तम्भं
६४	६	शौनकं	शौनक
६४	२१	पर्वतेभ्यः	पर्वतेभ्यः
७७	४	बुद्धा	बुद्धा
८७	१८	स्वर्थेष्वथ	स्वर्थेष्वयथ
८९	८	व्यतिरेकेणा	व्यतिरेकेया
९३	३	येभ्यो वृक्षेभ्य	येभ्यो वृक्षेभ्य
९८	१४	मेधां	मेधा
१०७	१	कृच्छ्र	कृच्छ
१३१	११	यजुःषुः	यजुषुः
१३१	१३	समाप्तिः	समाप्ति

पृ०	पंक्ति	शुद्धम्	अशुद्धम्
१३८	४	सुरभीणि	सुरभीनि
१३९	१४	धस्तमसि	धस्तमसि
१४१	१	अनुष्टुभो	अनुष्टुभो
१७३	५	त्रास्वेण	त्रास्वेन
१७४	१६	प्रोदगप्रान्दर्भा	प्रोदपान्दर्भा
१७७	८	सञ्चयामः	सञ्चयामः
१९४	२०	कृच्छ्रेषु	कृच्छ्रेषु
१९७	३	स्थानिकं	स्थानिकं
२२०	१	गृह्य	गृह्य
२२७	१३	वस्त्रा	व ।
२३१	१८	तानानां	तानां
२३२	९	षड्जाण्ये	षड्जान्ये
२५०	१५	कीदृशः सः	कीदृशः स
२६७	१३	दीर्घायुरस्तु	दीर्घायुरस्तु
२६९	३, ६	ज्ञाति	ज्ञानित
३०९	११	दीर्घायुरस्या	दीर्घायुरस्या
३१८	१०	जातकर्म	नामकर्म
३२१	१४	सम्येमहि	सम्येमहे
३२४	११	मित्रैरहोमिः	मित्रैरहोमिः
३३८	२	देहि	धेहि
३४३	१	धिजायसे	भिजायसे
३४३	१६	ते अपि	तेऽपि
३४७	९	मर्त्यस्त्वन्	मत्यस्त्वं
३५७	१९	ताम-	ताम
३५८	१७	सूर्यस्य	सूर्यस्य

अथ

काठके चरकशाखायां

लौगाक्षिगृह्यसूत्राणि ।

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

प्रथमा कण्डिका ।

नमो नरहरि घोरदंष्ट्रानखरदारुणम् ।

सन्मार्गोत्सादिदुर्दान्तदैत्यनिर्मूलनोद्यतम् ॥ १ ॥

अवावरीं धीतिमिरस्य पीवरीं

संसारसिन्धोः परमार्थदृश्वरीम् ।

सुधीवरीं सत्पुरुषार्थसंपदां

नमामि भक्त्या परया सरखतीम् ॥ २ ॥

पितुः श्रीहरिपालस्य नुत्वा पादौ निबन्धनम् ।

समब्रकाठगृह्यस्य देवपालोऽभिधास्यते ॥ ३ ॥

एकोनचत्वारिंशताध्यायैवैतानिकानि क-
र्माणि प्रतिपादितानि । सांप्रतं गृह्याग्निसा-
ध्यानि कथ्यन्ते । यद्यपि गृह्यानुष्ठानपूर्वाणि
वैतानिकानि, तथापि प्रत्यक्षविधिमूलत्वात्
सूत्रकृता पूर्वं प्रतिपादितानि । ततो विध्यु-
द्देशवाक्यत्वेन निकटतरत्वादर्थवादानां तद्द-

म्यं व्रताद्यं विधाय, मत्रवर्णगम्यान् संस्का-
रान् वक्ष्यति । तत्र त्रैवर्णिकानां कृतविवा-
हानां गृह्यकर्मण्यधिकारः । विवाहोऽप्यधीत-
वेदस्य

‘वेदमधीत्य स्नात्वा भार्यामधिगच्छेत् ।’

इत्यादिस्मृतेः । अध्ययनमप्युपनीतस्य ब्रह्म-
चारिणः । तत्रोपनयनं वक्ष्यति । संस्कार-
व्रतानि तावदाह

उपनयनप्रभृति व्रतचारी स्यात् ॥ १ ॥

व्रतशब्दो यमनियमवाचकः । तत्र प्रस-
क्तिप्रतिषेधात्मकां यमाः अमांसभक्षणादयः ।
नियमास्तु अप्राप्यङ्गपरिपूरका भैक्षवृत्त्यादि-
विषयाः ।

‘अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहाः’ यमाः ।

(पात० २ पा० ३० सू०)

‘शौचसन्तोषतपःस्नाध्यायेश्वरप्रणिधानानि’ नियमाः ।

(पात० २ पा० ३२ सू०)

इति तु यमा नियमाश्च तैरुक्तास्तेऽपि यथा-
संभवमिह निर्धार्यन्ते । उपनयनादारभ्य आ
वेदाध्ययनपरिसमाप्तेव्रतचरणशीलो भवेत् ॥१॥

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

३

मार्गवासाः ॥ २ ॥

स्यादित्यनुषङ्गः । उत्तरत्रापि योज्यमेवैतत् ।
मृगस्येदं मार्गं सामान्यशब्देनाप्येणस्येति
विशेषो वक्ष्यमाणत्वात् । वस्ते आच्छादय-
तीति वासः परिधानम् । तच्च मृगचर्म, मार्गं
वासो यस्येति मार्गवासाः स्यात् ॥ २ ॥

संहतकेशः ॥ ३ ॥

हन्तिर्हिंसाकर्मा । सम्यक् क्षुरेण नतु कर्त-
र्यादिना अपसारिताः केशा यस्य मुण्डतशिरा
इत्यर्थः, तेन मुण्डनेन वक्ष्यमाणेन पौनरुत्थ-
मित्याहुः । अथवा संहता एकरूपाः केशा
यस्य सः । एतदुक्तं भवति ‘मुण्डो जटिलो
शिखी वा’ इति वक्ष्यति, तत्रैकस्य त्रैवर्ण-
कस्य ब्रह्मचारिणः कालभेदेन विकल्पनिवृत्यर्थं
नियमाभिधानमेतत् एकरूपा एवैकैकेन केशाः
कर्तव्याः, जटी चेन्न मुण्डी शिखी वेति । एवं
मुण्डादिषु ॥ ३ ॥

भैक्षाचार्यवृत्तिः ॥ ४ ॥

भिक्षाणां समूहो भैक्षम् । आचार्यस्तु

‘उपनीय तु यः शिष्यम्’ (मनु० २ अ० १४० श्लो) इत्यादिलक्षणः । भैक्षेणैव ब्रह्मचारिणा शरीरं संधारणीयमिति नियमः । आचार्याधीना चास्य वृत्तिः स्थितिरूपा शरीरपोषणरूपा च स्यात् । आचार्यो हि प्रेर्य कांश्चिद्दिक्षां दाप-यतीत्याचार्येणापि तस्य शरीरपोषणलक्षणा वृत्तिरन्यचेष्टावदुपपद्यते, अन्यतो वा कदाचिद्दैक्षस्यालाभे आचार्य एव भोजनादिकं ददातीति ॥ ४ ॥

सशत्कदण्डः ॥ ५ ॥

इह सामान्याभिधानेऽपि दण्डः पालाशादिः यथायथं वक्ष्यमाणः । सह शत्केन त्वचा वर्तमानो दण्डो यस्य स सशत्कदण्डः स्यादित्यनुषङ्ग एव ॥ ५ ॥

सप्तमुञ्जां मेखलां धारयेत् ॥ ६ ॥

सप्तमिर्मुञ्जव्यक्तिभित्रिवृत्यावृत्तीभवति तां मेखलां धारयेत् । अत्र मेहनसंबन्धिनः खस्य माला मेखलेति निवेचनं कुर्वन्ति । मयूरव्यंसकादित्वात्साधु किल । मिह सेचने,

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

५

मिश्यते सिच्यते वीर्यादिकमनेनेति मेहन-
मानन्देन्द्रियं तस्योपरि नाभेरधोभागे यत्खं
तस्य माला ॥ ६ ॥

न मधुमांसे अश्वीयात् ॥ ७ ॥

माक्षिकं मांसं न भक्षयेदिति तृष्ण्यर्थ-
तया प्रसक्तस्य प्रतिषेधः । मधु मद्यमपि
तत् क्षत्रियवैश्ययोर्निषिद्यते इत्युपाख्यान-
मेकीयम् । तत्र, प्रसक्तयभावात्

‘तस्माद्वाह्निराजन्यौ वैश्यश्च न सुरां पिबेत् ।’

इति त्रयाणामपि न निषेधः स्यात् ॥ ७ ॥

क्षारलवणवर्जी ॥ ८ ॥

क्षारं च तल्लवणमौषरं सामुद्रिकादि तद्वर्जी
तद्वर्जनशीलः । सैन्धवसौवर्चलादिकं भक्षये-
देव । क्षारद्रव्यं सर्वं च लवणं वर्जयेदिति
केचित् ॥ ८ ॥

आचर्यस्याप्रतिकूलः ॥ ९ ॥

अनुकूल इत्यर्थः ॥ ९ ॥

सर्वकार्यास्वतत्रः ॥ १० ॥

आस्तामध्ययनादिकम्, क्रियामात्रमप्या-
चार्यानुज्ञया विना न कुर्यादित्यर्थः ॥ १० ॥

पूर्वोत्थायी जघन्यसंवेशी ॥ ११,१२ ॥

शयनादिकमाश्रिते गुरौ उत्थातुकामे प्रथ-
ममेवोत्तिष्ठेत्, शयनावस्थिते चाचार्ये तत्पाद-
संवाहनादिकं च कृत्वा पश्चात् शयनादिकं
संविशेत् । जघन्यसंवेशीत्यस्यायमर्थः—यदा-
चार्यः खट्टायां तिष्ठति तदा ब्रह्मचारिणा
खट्टायाः सकाशाद्यजघन्यमासनं पद्मतल-
शश्यादिकं तत्र संवेशनीयम् । एवं शश्या-
मासीने गुरौ ततो निम्न इत्याद्यनुमन्त-
व्यम् ॥ ११,१२ ॥

यदेनमुपेयात्तदस्मै दद्यात् ॥ १३ ॥

यत् सुवर्णादिकं किलैनमुपेयादागच्छेत्
तत् ब्रह्मचारी अस्मै आचार्याय दद्यात् ॥ १३ ॥

बहूनां येन संयुक्तः ॥ १४ ॥

यद्यपि ब्रह्मचारी सकलवेदवेदाङ्गोपाङ्ग-

ज्ञानार्थं यथायोग्यं क्रमेण बहूनाचार्यानुपास्ते,
तथापि यत् यस्य सानिधौ निवसँल्लभेत तत्स्मै
दद्यात्, नतु सर्वदा सर्वं सर्वेभ्यो विभज्ये-
त्यर्थः ॥ १४ ॥

नास्य शश्यामाविशेत् ॥ १५ ॥

यस्यां शश्यामाचार्यः स्थितस्तामपाट-
वादिदशायां कारुण्यात् स्तेहातिशयाद्वापाटवे
वाचार्यानुज्ञातोऽपि नाधितिष्ठेदित्यर्थः । तेन
जघन्यसंवेशीत्यनेन पौनरुत्त्याभावः ॥ १५ ॥

न रथमारुहेत् ॥ १६ ॥

अस्येत्यनुषङ्गः । अयमप्यनुज्ञातस्य प्रति-
षेधः । अन्ये तु शश्याग्रहणमाचार्याधिष्ठिता-
सनयानाद्युपलक्षणार्थं रथवाक्यं वर्णयन्ति,
रथग्रहणं तु करितुरगाद्युपलक्षणार्थं वर्ण-
यन्ति, ‘न संवस्त्रयेत्’ इत्यत्र च स्थितेन द्विती-
येन नज्ञा तत्रेणावृत्या वा संबन्धयन्ति रथं न
समारोहेत् किं तर्हि ग्रामादिकं गच्छन्नसमर्थो
वाहनान्तरं च न लभते तदाचार्यानुज्ञातस्तेना-
धिष्ठितमपि करितुरगं समारोहेदेवेत्यर्थः ॥ १६ ॥

न संवस्त्रयेत् ॥ १७ ॥

समानं वस्त्रं न कुर्यात्, आचार्यपरिहितं वस्त्रं
न परिदधीत । नाप्याचार्यवस्त्रेण सह समाने
करण्डादिभाष्टे स्ववस्त्रं संश्रितं कुर्यात् ॥ १७ ॥

सर्वाणि सांस्पर्शिकानि स्त्रीभिः सह
वर्जयेत् ॥ १८ ॥

संस्पर्शनिमित्तानि यानि पाणिग्रहणाभ्य-
ञ्जनादीनि कर्माणि तानि सर्वाण्येव सर्वाभिः
स्त्रीभिः सह वर्जयेत् । ‘गुराविव तत्पुत्रदारेषु
वर्तनीयम्’ इत्यस्याः स्मृतेरप्ययमपवादः पाद-
संवाहनादिविषयः ॥ १८ ॥

न मुषितां प्रेक्षेत् ॥ १९ ॥

मुषिताभिव न आं न पश्येदित्यर्थः ॥ १९ ॥

न विहारार्थं जल्पेत् ॥ २० ॥

विहारः क्रीडा तदर्थं परिहासादिकं न
वदेत् । अथवा ‘सर्वकार्याखतन्नः’ इत्यनेन
सर्वक्रियाखाचार्यानुज्ञाग्रहणपूर्विकायां प्रवृत्तौ
स्थितायां विहारं मूत्रमलोत्सर्गमाह विहारार्थं
न जल्पेदनुज्ञाग्रहणाय ॥ २० ॥

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

९

न रुच्यर्थं किंचन धारयेत् ॥ २१ ॥

रुचिदीप्तिः रतिः प्रीतिश्च । तदर्थं द्रव्य-
विशेषादिकं न संगृहीयात् अलङ्करणं क्रीडा-
दिकम् ॥ २१ ॥

न स्नायात् ॥ २२ ॥

रुच्यर्थमित्यनुवर्तते ॥ २२ ॥

उदकं वाभ्युपेयात् ॥ २३ ॥

अयमर्थः—रुच्यर्थं स्नानं निषिद्धं, नित्यं तु
कर्तव्यमेव

‘नित्यं स्नात्वा शुचिः कुर्यादेवर्षिपितृतर्पणम् ।’

(मनु० २ अ० १७६ श्लो०)

इत्यादिना ब्रह्मचारिणोऽपि विधानात् । तत्र
च विकल्पः स्नानं कदाचिन्मत्रसंस्कृतेनोदकेन
प्रोक्षणं कदाचिन्मज्जनम् । तत्राद्यमनेनोक्तम्
‘उदकं वाभ्युपेयात्’ इति ॥ २३ ॥

मज्जनमधिकृत्याह

यदि स्नायादण्ड इवाप्सु परिष्ठवेत् ॥ २४ ॥

यदिशब्दः प्रतिबद्धो विधायकोऽनुवादं

३

प्रार्थयते ‘यदि शालिं भुञ्जीत तदा दध्युपसि-
श्वेत्’ ‘यदि रथन्तरसामा सोमः स्यात् ऐन्द्र-
वायवाग्रान् ग्रहान् गृहीयात्’ इत्यादिवत् ।
तेनायमर्थः यदा मज्जनरूपः स्तानपक्षस्तदा
ब्रह्मचारिणा दण्डेनेवाप्सु परिष्ठवमात्रं कर्त-
व्यम् । नतु कान्त्यादिसिद्धये मलापसारणा-
दिना यतनीयम् ॥ २४ ॥

मुण्डो जटिलः शिखी वा ॥ २५ ॥

मुण्डः शिखारहितः ॥ २५ ॥

सायं प्रातः सन्ध्यासुपासीत ॥ २६ ॥

सकलादित्योपलक्षितः कालो दिवसः ।
आदित्यशून्यकालो रात्रिः । अधोदितेनार्धा-
स्तंगतेन चादित्येनोपलक्षितः कालः सन्धिः ।
सन्धौ भवा सन्ध्या । तामुभयीमपि प्रत्यह-
मुपासीत । उपासनं सेवा ॥ २६ ॥

कथमुपासीतेत्याह

तिष्ठेत्पूर्वाम् ॥ २७ ॥

पूर्वाङ्गभागगतां तिष्ठेत् निवृत्तगतिः पूर्वा
प्राञ्छुखो जपन्नवतिष्ठेत सनक्षत्रकालादारभ्य
आ सूर्यज्योतिर्दर्शनात् ॥ २७ ॥

आसीतोत्तराम् ॥ २८ ॥

अपराह्नसंनिहितामुपविष्टः प्रत्यञ्जुखः स-
भास्करकालादारभ्य जपन्नासीत आ तारक-
द्योतिर्दर्शनात् आसीतोत्तरां संध्याकालस्या-
तिसूक्ष्मत्वादेवं तदुपासनमिष्टम् ॥ २८ ॥

ओं भूर्भुवः स्वरित्युक्तवा तत्सवितुरिति
सावित्रीं त्रिरन्वाह ॥ २९ ॥

दिग्बात्रदर्शनमेतत् । ब्राह्मे मुहूर्तेऽभ्युत्था-
यानुष्ठितशरीरधर्मः,

‘अत्यन्तमलिनः कायो नवच्छिद्रसमन्वितः ।
स्वत्येष दिवा रात्रौ प्रातःस्नानं विशेधनम् ॥’

(दक्षस्मृ० २ अ० ७ श्लो०)

इति स्मरणात् मुख्यं गौणं वा स्नानं विधाय,

‘त्रिराचम्य द्विरूपमृज्य खान्युपस्पृश्य प्राणायामैत्तिभिः
पूतस्त ओंकारमहृति’

इति स्मरणात् त्रीन्प्राणायामान् पञ्चदशमात्रा-
परिमाणान्स्मार्तोक्तान्कृत्वा प्रतिप्रणवयुक्तव्या-
हृतिसप्तकान्वितसशिरस्कसावित्र्या त्रिरभ्या-
सेन परिच्छिन्नांस्त्रीन्प्राणायामान्कृत्वा अघर्ष-

णादिसूर्योपस्थानान्तं भूर्भुवःस्वरिति महाब्याहृतित्रययुक्तां तत्सवितुरिति सावित्रीमध्यस्तां जपेत् । सावित्रीमन्वाहेत्यनुशब्दोऽभ्यासार्थः । तत्सवितुरिति प्रतीकः सवितृदेवताकत्वेऽपि ‘आकृष्णेन रजसा’ इत्यादीनां सावित्रान्तराणां निवृत्यर्थः ॥ २९ ॥

प्रागस्तमयान्निष्कम्य समिध आहरेद्दरिणीत्र्यह्यवर्चसकाम इति श्रुतेः ॥ ३० ॥

अनस्तंगते भानौ ग्रामान्निष्कम्याष्टौ समिधो अग्निसमिन्धनार्थं हरितवर्णा आद्रा आहरेद्यो वेदाध्ययनतदर्थानुष्ठानादिसमृद्धिलक्षणं कामयते । एतद्धि श्रुत्यावेदितं श्रुतिमूलत्वात्समृतेः ॥ ३० ॥

सायंप्रातः संध्यानिःसरणं भैक्षाचरणममीन्धनम् ॥ ३१ ॥

सायंप्रातः संध्योपासनार्थं ग्रामाद्विर्निः-सरणं कर्तव्यम् । सायंप्रातश्च भैक्षाचरणं कर्तव्यम् । उभयकालं हि भोजनमान्नातम् ‘सायंप्रातर्मनुष्याणामशनं देवनिर्मितम् ।’
(संवर्तं १ अ० १२ श्लो०)

इति । एवमग्निसमिन्धनं कालद्वयेऽपि कर्त्त-
व्यम् । चतस्रः प्रातः चतस्रः सायं समिधो
होतव्याः । एवमन्यकालविशेषविधानार्थान्ये-
तानि त्रीणि वाक्यानि । पूर्वश्च मध्याह्नात्
प्रातःकालः उत्तरश्च सायंकालः ॥ ३१ ॥

सायमेवाग्निसमिन्धीतेत्येके ॥ ३२ ॥

‘सायमेवाग्निसमिन्धनम्’ इत्येकेषां वेद-
विदां मतम् । अत्र च पक्षे चतस्रः समिध
आहर्तव्याः ॥ ३२ ॥

भैक्षस्याचरणे दोषः

पावकस्यासमिन्धने ।

सप्तरात्रमकृत्वैत-

दवकीर्णिव्रतं चरेत् ॥ ३३ ॥

उपलक्षणमेतत् । भैक्षस्याचरणे अग्नेश्वास-
मिन्धने संध्यालोपादिके च दोषः प्रत्यवायो
भवति विहितातिकमणात् । यथोक्तम्

‘नोपतिष्ठति यः पूर्वा नोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ।
स शुद्रवद्वहिःकार्यः सर्वसाद्विजकर्मणः ॥’

(मनु० २ अ० १०३ श्लो०)

इति । अथ संध्योपासनभ्रंशे भैक्षार्थमचरणे
अनटने अग्नेश्वासमिन्धने सति यत्पापं भवति
तस्य विनाशाय अवकीर्णिव्रतं प्रायश्चित्तमा-
चरेत् । अवकरणमवकीर्णोऽविधानोत्सर्गः
कामतो ब्रह्मचारिणो रेतस उत्सर्गः । अवकीर्ण
विद्यते यस्य सोऽवकीर्णी । तस्य व्रतमास्त्रात्म ।

‘सप्तागारं चरेद्भैक्षं स्वर्कर्म परिकीर्तयन् ।
तेभ्यो लब्धेन भैक्षेण वर्तयेदेककालिकम् ॥
उपसृशंस्त्रियवणमब्देन स विशुद्धति ।’

इति । एतत्सन्ध्योपासनादिकमकृत्वा अव-
कीर्णिव्रतमाचरेत् । किं परिपूर्णमाद्विकमेव ?
नेत्याह सप्तरात्रमिति । अन्ये तु व्याचक्षते
संध्योपासनादिकं सप्तरात्रमकृत्वा अवकीर्णि-
व्रतं चरेत् परिपूर्णमेवेति । सप्तरात्राङ्गूनाधिके
वा अवकरणं न्यूनमधिकं चेति । याज्ञवल्क्य
आह

‘भैक्षाग्रिकार्ये त्यक्त्वा तु सप्तरात्रमनातुरः ।
कामावकीर्ण इत्याभ्यां हुत्वा चाज्याहुतिद्वयम् ॥
नैऋद्वं गर्दभं वैतत्संवत्सरव्रतं चरेत् ।’ (या०प्रा०२८१श्लो०)

इति । अत्रापि पूर्ववद्योजना ॥ ३३ ॥

इति प्रथमा कण्डिका ॥ १ ॥

अथ
द्वितीया कण्डिका ।

अधुना सन्ध्योपासनोपयोगिन ओं भूर्भुवः
स्वरित्यादीन्मन्त्रान् व्याख्यास्यामः । तत्र सर्व-
मत्रेषु देवता ऋषिश्छन्द इत्येतत्रयं श्रुतिरा-
बोधयति अज्ञाननिन्दामुखेन ज्ञानसंस्तवात्

‘यो ह वानधिगतर्षिच्छन्दोदेवतो ब्राह्मणेन मत्रेण वा
याजयति वाध्यापयति स स्थाणुं वर्च्छति ।’

इति । तत्र सर्गादावभ्रष्टसंस्काराः पुण्य-
कर्माणो विदितसकलवेदितव्याः सुप्तप्रबुद्धा-
त्मान ऋषयो याज्ञवल्क्याद्याः । हिरण्य-
गर्भादिपरम्परया च नित्या वेदाः । तथा च
श्रूयते

‘तत एव परमेष्ठी ग्राजापत्यो यज्ञमपश्यद्वार्शपौर्णमासौ ।’
इत्यादि । मन्त्राभिधेया देवताः ।

गायत्र्युष्णिगनुष्टुभो वृहतीपंक्तित्रिष्टुभः ।

जगती जयदेवस्य छन्दसां सप्त जातयः ॥

मन्त्रार्थं च सम्यग्बुभुत्समाणेन उपसर्गाणां
‘छन्दसि परेऽपि व्यवहिताः’ इत्यादिलक्षण-
मनुसर्तव्यम् । ‘वर्णागम’ इत्यादि निरुक्तम् ।

व्यत्ययश्च सप्तजातीनाम् । एवमादि प्रतिमञ्चं
नाम्नाभिधीयमानं ग्रन्थगौरवमातनोतीत्यर्थप्र-
दर्शनमेव करिष्यते । ओं भूः ओं भुवः ओं
खः ओं महः ओं जनः ओं तपः ओं सत्यम्,—
इति सप्त महाव्याहृतयः सप्रणवाः सप्त-
लोकनामानि । तत्राद्यास्तिस्रो महाव्याहृतयः
महतोऽर्थस्याभिधानात् । महःप्रभृतयस्तु न
महत्वेन विशेष्यन्ते स्वर्गैकदेशाभिधानात् ।

‘भुवनानां समस्तानामधस्तान्निविडं तमः ।
लक्षपञ्चाशीत्यधिककोटियोजनसंमितम् ॥
अवीचिर्नाम नरकस्तस्य चोपरि वर्तते ।
अवीचिनरकादूर्ध्वं मेरुपृष्ठपरावधिः ॥
भूलोको भाषितः सर्वैः पुराणेषु महर्षिभिः ।’

सैषा सप्तद्वीपा मेदिनी । तानि पुनरुक्तानि
पौराणिकैः

‘जम्बुः शाकः कुशः क्रौञ्चः शाल्मलिश तथापरः ।
गोमेदः पुष्करश्चेति सप्तद्वीपगणो मतः ॥’

(लिंगपु० ४६ अ० २ श्लो०)

इति । एषां विभागः पातञ्जले योगशास्त्रे
दर्शितोऽस्माभिर्विभूतिपादे

‘भुवनज्ञानं स्थर्ये संयमात्’ (३।२६)

इत्यत्र सूत्रे । तारानक्षत्रविचित्रस्त्वन्तरिक्ष-
लोको भुवोलोको मेरुशिखरादारभ्य ध्रुवा-
वधिः । ततः परस्तात्स्वर्गलोकः । स च पञ्चविध
इति सप्त लोका भवन्ति । पञ्चविधत्वं च
स्वर्गस्य—माहेन्द्र एकः महेन्द्रस्वामिकत्वात् ।
एवं प्राजापत्यो द्वितीयः, अस्य मह इति नाम ।
ब्रह्मलोकस्थिविधः जनस्तपः सत्यमिति । पञ्चा-
नामप्येषां स्वर्गशब्दः साधारणः । अतो व्या-
हृतिमत्राणामभिधेयानि भुवनानि देवताः ।
एतासां प्राणायामे विनियोगस्तैत्तिरीये हृश्यते ।
स्मृतावपि

‘प्रणवे नित्ययुक्तस्य व्याहृतीषु च सप्तसु ।
त्रिपदायां च सावित्र्यां न भयं विद्यते क्वचित् ॥’

इति ।

‘पृथिव्यादिलोकदेवता वीर्यभूताः ।’

इति ब्राह्मणात् । क्षषयस्तासां निदर्शिताः
शौनकेन तावत्

‘व्याहृतीनां तु सर्वासामृषिराद्यः प्रजापतिः ।
व्यस्तानां च समस्तानां ब्राह्ममक्षरमोमिति ॥’

इति । अन्येनापि

‘विश्वामित्रो जमदग्निर्भरद्वाजोऽथ गौतमः ।
ऋषिरत्रिवर्सिष्ठुश्च कश्यपश्च यथाक्रमम् ॥’

इति ।

अग्निवायु रविश्चैव वाक्यपतिर्वर्खणस्तथा ।
इन्द्रो विश्वे व्याहृतीनां दैवतानि यथाक्रमम् ॥
अग्निः सोमस्तथा सूर्यो वाक्यपतिर्वर्खणस्तथा ।
कचिदिन्द्रस्तथादिल्यो व्याहृतीनां यथाक्रमम् ॥

अन्यो बभाण

‘सत्यसंकल्पेन प्रजापतिना लोकनिवासिनां भोगाय
सप्त लोकान् सिद्धक्षुणा एवं व्याहृतं सप्त लोका भवि-
ष्यन्ति ।’

इति । तेन प्रजापतिरेवासां ऋषिः व्याहृतित्वं
च । तथाच पुराणम् ।

‘चतुर्दशविधं सर्गं सूर्योदं व्याहृतं खयम् ।
सप्त लोका भविष्यन्ति तस्माद्वाहृतयः स्मृताः ॥’

युज्यन्ते चैकत्रानेके द्रष्टारः कालभेदेन युग-
पच्च ॥

ओं तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि ।
धियो यो नः प्रचोदयात् ओम् ॥

गायत्रं छन्दः, प्रजापतिर्ऋषिः, सविता

देवता, जपोपनयनहोमादिषु विनियोगः ।
तथाच द्वैपायनः

‘विश्वामित्र ऋषिश्छन्दो गायत्रं सविता तथा ।
देवतोपनये जप्ये विनियोगो हुते तथा ॥’

इति । सर्वमित्रो विश्वामित्रः प्रजापतिरेव
विवक्षितः । अभिधेयत्वाच्चात्र सवितुर्देवता-
रूपत्वम् । जपमत्राणामपि प्रतीयमानत्वाहुर-
पहुवोऽर्थः, यद्यपि जपमत्रः प्रतीतस्तथापि
जपिता जपमत्रेण तदर्थं ध्यायति । युक्ति-
युक्तमेतत् जल्पतिजपत्योर्व्यक्तायां वाचि
वृत्तेः । एतदेव व्यक्तत्वं यदर्थप्रतिपादनयो-
ग्यत्वं, विपर्यये तु अव्यक्तत्वं कुकुटादिवा-
चाम् । नच प्रतीयमानोऽप्यविवक्षित इत्यभि-
धेयो न भवतीति भणितुं प्रभवति कश्चित् ।
नहि चक्षुरादिना प्रतीयमानो जलादिरज-
लाद्यर्थिनो नेन्द्रियविषयः । नचाविवक्षायाः
सवितुः कारणमस्ति ध्यानेन तदर्थजपोपगृही-
तेनाराधितस्य परापरपुरुषार्थसिद्धिहेतुत्वात्
‘य एवं विद्वान् जपति’ इति जपमत्रेष्वपि
विद्वत्ताया अपेक्षणात् । किंच सर्वोपनिषत्सु

प्रणवगायत्रीरूपत्वं ब्रह्मणोऽभिधीयते, सर्व-
भावात्मकत्वं च गायत्रीप्रणवयोः । तथाच
च्छान्दोग्योपनिषदि पञ्चते

‘गायत्री वा इदं सर्वं यदिदं किंच, वास्त्रे गायत्री,
वाङ्वा इदं सर्वं भूतं, गायति च त्रायते च या सा
गायत्रीयं वाव सा येयं पृथिवी, अस्यां हीदं सर्वं
प्रतिष्ठितम् ।’ (३।१२)

इत्यादि । सामान्यवाच्यपि गायत्रीशब्दः प्रकृ-
तायामिह सावित्र्यां वर्तते । अत एव गायन्तं
त्रायते इति गायत्रीति तत्र तत्र निर्वचनम् ।
त्राणं च पालनमुपद्रवनिवारणमुपकाराधानं
च । एतां च सन्ध्यादौ जपतोऽनाद्यविद्यावा-
सनोपस्थुवोपस्थुतजीवेन्द्रियाद्युपद्रवविद्रवे सति
अखिलप्रपञ्चविहीनचैतन्यसुखस्वभावमयपरब्र-
ह्यलक्षणमोक्षप्राप्तिर्भवति । कामिनां च स्वर्ग-
दिप्राप्तिरूपात्तदुरितविद्रवणं च । आदावन्ते
च वेदवाचां प्रपञ्चस्यापि ओंकारात्मके ब्रह्म-
प्रयवस्थितिं दर्शयितुमादावन्ते च ओंकारो-
च्चारणमिष्यते

‘ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादावन्ते च सर्वदा ।
स्वत्यनोऽनुष्टुतं पूर्वं पुरस्ताच्च विशीर्यते ॥’

इति । तथाच स्मृतावपि

‘ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।’

(भ० गी० १७।२३)

इत्युक्तम् । योगशास्त्रे च

‘तस्य वाचकः प्रणवः ।’ (१।२७)

‘तज्जपस्तदर्थभावनम् ।’ (१।२८)

इति । तस्येश्वरस्य

ईश्वरप्रणिधानाद्वा । (१।२३)

इत्यनन्तरोक्तस्य । ईश्वरस्य च प्रजापतिर्विष्णु-
रित्यादि पर्यायमात्रम् । ब्रह्मात्मिकैव गायत्री
सर्वभावात्मनापदेशेन व्यवस्थितेति । वाज-
सनेयब्राह्मणोऽपि श्रूयते

‘भूमिरन्तरिक्षं धौरित्यष्टाक्षराणि, अष्टाक्षरं ह वा एकं
गायत्र्यै पदमेतदु हास्या एतत्स यावदेतेषु लोकेषु तावद्द
जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ १ ॥

ऋचो यजूंषि सामानि इत्यष्टाक्षराणि, अष्टाक्षरं ह वा
एकं गायत्र्यै पदमेतदु हास्या एतत्स यावतीयं त्रयी विद्या
तावद्द जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ २ ॥

ग्राणपानोदानव्याना इत्यष्टाक्षराणि, अष्टाक्षरं ह वा एकं
गायत्र्यै पदमेतदु हास्या एतत्स यावदिदं ग्राणि तावद्द
जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ ३ ॥

अथ एतदेव तुरीयं दर्शितं पदं परोरजा य एष तपति
इति, यद्वै चतुर्थं ततुरीयं, दर्शितं पदमिति ददृश इव ह्येप,
परोरजा इति सर्वमु ह्येप रज उपर्युपरि तपत्येवं हैव एष
श्रिया यशसा तपति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ ४ ॥

सैषा गायत्री एतस्मिस्तुरीये दर्शिते पदे परोरजसि प्रति-
ष्ठिता, तद्वै तत्सत्ये प्रतिष्ठितं, चक्षुर्वै सत्यं, चक्षुर्हि वै सत्यं,
तसाद्यदिदानीं द्वौ विवदमानावेयातामहमद्राक्षमहमश्रौप-
मिति य एवं ब्रूयादहमद्राक्षमिति तसादेव श्रद्धाम तद्वै
तत्सत्यं बले प्रतिष्ठितं, प्राणो वै बलं, तत्प्राणे प्रतिष्ठितं,
तसादाहुर्वलं सत्यादोधीय इत्येवम्वेषा गायत्र्यध्यात्मं प्रति-
ष्ठिता, सा वैषा गायांस्त्रे, प्राणा वै गायास्तांस्त्रे यत्सा-
द्रायत्री नाम, स यामेवामूमन्वाहैषैव सा, स यसा अन्वाह
तस्य प्राणांखायते ॥ ५ ॥

तां हैके सावित्रीमेवानुषुभमन्वाहुर्वाग्नुषुवेतद्वाचमनुब्रूम
इति न तथा विद्यादायत्रीमेव सावित्रीमनुब्रूयात् यदि ह
वा अप्येवं विद्वद्विव प्रतिगृह्णाति न हैव तद्वायत्र्या एकंचन
पदं प्रति ॥ ६ ॥

स य इमांस्त्रीङ्गोकान्पूर्णान्प्रतिगृहीयात् सोऽस्या एतत्प्र-
थमं पदमामुयात्, अथ यावतीयं त्रयीविद्या यस्तावत्प्रति-
गृहीयात् सोऽस्या एतद्वितीयं पदमामुयात्, अथ यावदिदं
प्राणि यस्तावत्प्रतिगृहीयात् सोऽस्या एतचृतीयं पदमामुयात्,
अथास्या एतदेव तुरीयं दर्शितं पदं परोरजा य एष तपतीति,
नैव केनचनाप्यं, कुत एव तावत्प्रतिगृहीयात् ॥ ७ ॥

तस्या उपस्थानं गायत्र्यस्येकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पदी
अपदसि नहि पद्यसे नमस्ते तुरीयाय दर्शिताय पदाय परो-
रजसेऽसावदो माप्रापदिति यं द्विष्यादसावसै कामो मा-
समद्वीयेति वा न हैवासै स कामः समृद्ध्यते यसा एवमु-
पतिष्ठतेऽहमदः प्रापमिति वा ॥ ८ ॥

एतद्व वै तज्जनको वैदेहो बुडिलमाध्वितराश्विष्युवाच यज्ञु
हो तद्वायत्रीविदबूथा अथ कथं हस्तीभूतो वहसीति मुखं
हास्याः सग्राद् न विदांचकारेति होवाच तस्या अग्निरेव मुखं
यदि ह वा अपि वह्विवाग्रावभ्यादधाति सर्वमेवैतत्संदहत्येवं
हैवैवंविद्यद्यपि वह्विव पापं करोति सर्वमेतत्संप्साय शुद्धः
पूतोऽजरोऽमृतः संभवति ॥ ९ ॥' (वृ० आ० ५।१४)

इति । अस्यामुपनिषदि 'भूमिरन्तरिक्षं यौरिल्य-
ष्टाक्षराणि' इत्यादिकस्यायं तात्पर्यार्थः—ब्रह्मा-
त्मिकाया गायत्र्यास्त्रैलोक्यं विवर्तः परिणामो
वा, अतस्तत्रानेकशक्तिकत्वात् भूम्यादिशक्ति-
योगित्वमस्तीति । 'ऋचो यजूंषि सामानि'
इत्यादिकस्यापि, यद्यपि त्रय्याः प्रमाणान्त-
रानवगतार्थप्रकाशकत्वं विद्यते तद्वायत्र्यां ब्र-
ह्मात्मिकायां यच्चैतन्यं तदेव विवृत्तं परिणतं वा
प्रथितमिति । 'प्राणापानोदानव्यानाः' इत्या-
दिकस्यापि, अनन्तरपादप्रतिपादितवाच्यवा-
चकभावापन्नलोकत्रयीगतस्य जगत्सूत्राख्यस्य

वायोः प्राणरूपस्य या चेष्टा लक्ष्यते सा ब्रह्मा-
 ख्यायाः सवितुर्गायत्र्या एव शक्तिः तद्वशेनैव
 तथा परिणामाद्विवर्तनाद्वा । ‘एतदेव तुरीयं
 दर्शितं पदम्’ इत्यादिना तु वेदविदा निखिल-
 लोकावलोक्यमानविरजस्कपदगततमस्कविग-
 लिताखिलकल्लोलालोलजलनिधिनिभपरब्रह्म-
 निकटविवर्तरूपे सवितरि वाच्यैकभावेन व्य-
 वस्थिते पादत्रयस्य पर्यवसानं प्रतिपादितम् ।
 य एव ह्यत्र शब्दानन्तरमर्थः प्रतीयते स एव
 हि वाक्यार्थः । तेन सवितुरेव देवतात्वमभिधेय-
 त्वेनेह युक्तमवभासते । एतदुक्तं भवति—पर-
 मार्थतो ब्रह्म प्रणवगायत्रीशब्दाभिलाप्यतत्वा-
 तिरिक्तमद्वैतवादे तत्त्वं नास्ति । कल्पनया
 त्वेकत्रैव वाच्यवाचकादिव्यवहारः समाप्यते ।
 तत्र पादत्रयात्मकेन कल्पितेन रूपेण वाच-
 कत्वं, सवित्रात्मना तु वाच्यत्वम् । तुरीयपाद-
 वाचोयुक्तिरपि सवितरि कल्पनया पादत्रय-
 वत्क्रियते पारमार्थिकतत्त्वैकप्रतिपादनायेत्यल-
 मतिरसरभसवशप्रसारितरहस्यस्वधास्वादप्रमो-

दानुभवविभवप्रविततविपिनगहनवेदान्तोद्या-
नावगाहननैपुण्यचापल्येन । अस्मिन्नवसरे
स्थितमेतत्—जपविनियुक्तायामप्यस्यामृति स-
विता देवतेति ।

अयं च पदार्थः—यत्तदिति सामान्यशब्दः,
सामान्यं च सर्वभेदानुगतं ब्रह्मरूपं यथार्थम् ।
यथोक्तम्

‘ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।’

(भ० गी० १७।२३)

इति । एतदपि हि सामान्यवचनमेवाविचारि-
तसिद्ध्यर्थत्वेन प्रयुज्यमानत्वात् । यत्किलावि-
चारितमेव गृह्णते तत्र ओमिति प्रयुज्यते । अवि-
चारितसिद्धता चासंदेहवस्तुनि उपपद्यते । संदे-
हश्च भेदनिष्ठानेककोट्यवलेहित्वात् । तस्माद्ब्रह्म-
पयेवाद्वैतेऽविचारितसिद्धत्वमुपपद्यते । अतो
यत्तदिति ब्रह्मविधेयौ शब्दौ । य इत्यपि लिङ्ग-
व्यत्ययः । धीशब्दश्च कर्मनामसु पव्यते । तेन
धीशब्देन ज्ञानवत्कर्माण्यप्युच्यन्ते । ते च
सर्वलोका वयं चेति वयम् । त्यदादिषु प्रश्नोषः ।

तेषां नोऽस्माकमस्युक्तानामित्यर्थः । धीम-
हीति 'ध्यै चिन्तायाम्', छान्दसं संप्रसारणम्,
व्यत्ययेन लडथें लिङ्, ध्यायामश्चिन्तयामो
भावयाम उपास्मह इत्यर्थः । एवं प्रचोदया-
दित्यत्रापि । अथवा प्रचोदयादिति संभाव-
नायां लिङ् । भर्ग इति दीस्तिरुच्यते भासन-
प्रकाशादिपर्यायः । 'भा दीस्तौ' इत्यस्य औणा-
दिको गप्रत्ययः, छान्दसौ च वर्णागमविकारौ,
भाति दीप्यते प्रकाशते नित्यानन्दचैतन्यात्म-
कतयेति भर्गः । 'भ्राजू दीस्तौ' इत्यस्य वा
भ्राजत इति भर्गः । 'भ्रस्ज पाके' इत्यस्य वा
भ्रस्जति पचत्यौषधादिकमिति भर्गः । सर्वं हि
सस्यादिकं ब्रह्म आदित्यरूपेण पचति संपाद-
यति । जलपवनावपि हि रविरूपौ । तथा च
निरुक्तकारः

'पर्जन्यो वायुरादित्यः शीतोष्णवैरोषधीः पचन्ति ।' २।२२
इति । तथारण्यके पर्वणि युधिष्ठिरस्य धौम्येन
दिवाकराराधनसमयेऽभिहितम्

'यथोत्तरायणे सूर्यः पृथिव्या रक्षमभी रक्षान् ।
उद्गृह्यान्नमोषधीः षड्सांश्च सृजति…… ॥'

दक्षिणायने चन्द्रतेजोभिरन्वितो दिवस्तेज
उच्छृत्य वारिणान्नादिकं जनयतीत्युक्त्वोक्तम्
'एवं भानुमयं ह्यन्नं लोकानां प्राणधारणम् ।' (३१९)

इति । 'डुभृत् धारणपोषणयोः' इत्यस्य वा
बिभर्ति धारयति पुष्णाति वा लोकानिति भर्गः ।
'गल्भ धाष्ठे' इत्यस्य वा वर्णविकारविपर्यया-
भ्यां, प्रगल्भते शक्रोति धाष्ठं भजते जगदुद-
यस्थितिविलयतत्प्रकाशनादाविति भर्गः साम-
र्थ्यम् । 'वृजी वर्जने' इत्यस्य वा वर्जयति
अविद्यानिबन्धनभेदप्रपञ्चदुःखमिति भर्गः ।
तदनेनाध्यात्ममधिदैवतं वा सवितुर्भर्गो रूप-
मुक्तम् । तथाच श्रुतिः

'स एष वै सविता य एष तपति ।'

इति । 'वृत् वरणे' छान्दसः केन्यप्रत्ययः,
वरणाहं वरेण्यं ध्येयतया ध्यानफलकमुक्ति-
रूपप्राप्यतया चाभिलषणीयमित्यर्थः । दी-
ठ्यति ऋडति जगन्निर्माणावस्थापनविलाप-
नैर्विजिगीषते व्यवहरति स्तौति चार्थवादादि-
भिर्विवर्तात्मना गच्छति च विवर्तसंवर्तरूप-

मिति देवः, तस्य । सूते सस्यादीनीति
सविता, तस्य । एष पदार्थः उक्तः ।

अथ वाक्यार्थः—सवितुर्वेवस्य संबन्ध वरे-
ण्यं भर्गो धीमहि । तद्विद्यत्तद्वपुं सामान्यस्व-
भावब्रह्मात्मकं यथायोग्यतां कर्माणि ज्ञानानि
च लोकस्य प्रकर्षेण चोदयति प्रवर्तयति प्रचो-
दयात् प्रवर्तयेदिति वा संभाव्यते । एषा ताव-
देका पदघटना । यद्वा तदिति षष्ठ्याः ‘सुपां
सुलुक्’ (७।१।३९) इति लुक् । य इति यथा-
श्रुतमेव । तस्य देवस्य सवितुर्वरेण्यं भर्गो
धीमहि । कस्य सवितुः । यः सवितास्माकं
कर्माणि ज्ञानानि च प्रकर्षेण चोदयति ॥

आपो हि ष्ठा मयोशुवस्ता न ऊर्जे दधातन ।
महे रणाय चक्षसे ॥

गायत्रं छन्दः । अब्दैवतं सूक्तम् । त्वाष्ट्र-
खिशिरा अपद्यदम्बरीषो वा सिन्धुद्वीपः ।
मार्जनादौ विनियोगः ।

मय इति सुखनाम । ऊर्गित्यन्ननाम ।
तेनेह सकलं भोग्यं लक्ष्यम् । हे आपः, हि-

र्यस्मादर्थे, यस्माद्युं मयोभुवः सुखस्य भाव-
यित्रयः स्थ भवथ, तस्मात्ता एवंविशिष्टा
भवत्यः कर्मभूतान्नोऽस्मान् दधातन धारयत
'तत्तनसनथनाश्र' (७।१।४५) इति तनादेशः ।
किमर्थं दधातन । ऊर्जे अन्नाद्युपभोगाय । एवं
भोगार्थमभ्यर्थ्य अपवर्गार्थमर्थयते—महे रणाय
चक्षसे । महे महते । परब्रह्मणोऽन्यस्य महत्त्वमा-
पेक्षिकं ब्रह्मण एव तु तात्त्विकं परममहत्त्व-
मिति ब्रह्मैव महच्छब्देनोच्यते । दधातनेत्य-
नुषङ्गः । कीदृशाय महते । रणाय रमणीयाय
नित्यानन्दचैतन्यरूपाय, तथा चक्षसे दर्शनी-
याय योगिनां ध्यानजपप्रत्यक्षविषयायेत्यर्थः ।

तेन दर्शनयोग्याय नित्यानन्दचैतन्यस्वभा-
वाय महते ब्रह्मणे ब्रह्मप्राप्तये अस्मान् धारय-
तेति वाक्यार्थः ॥

यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः ।
उशतीरिव मातरः ॥

अपामाधारभेदेन शिव-शिवतर-शिवतमा
रसाः सन्ति । अथवा अपां रसः परब्रह्मरूपः

शिवतमः सुखतमो मतः । स यथायोग्यं त्रैव-
र्णिकैरभ्यर्थ्यते—हे आपः, युष्माकं यः सुखतमो
रसस्तमस्मान् भोजयत भोजयत प्रापयत वा ।
नः अस्माकम् द्वितीयार्थे च व्यत्ययेन षष्ठी
अंशापेक्षणी वा । यथावयविसंबन्धे शिवतमर-
सांशभागिनोऽस्मान्विधत्तेत्यर्थः । भोगार्थिनां
क्षीरादिरसातयेऽभ्यर्थना, मुमुक्षुणां तु परब्रह्म-
खरूपलाभाय । किंवद्भाजयतेत्याह उशतीरिव
मातरः ‘वश कान्तौ’ यथा मातरो बालापत्य-
कानां वृद्धिं कामयमाना वात्सल्यातिशयात्
स्तनपानादिदानेन स्वापत्यकान् शिवतमं क्षी-
रादिरसं भोजयन्ति तद्वत् ॥

तसा अरङ्गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ ।
आपो जनयथा च नः ॥

यस्येति व्यत्ययेन कर्मणि षष्ठी । हे आपः,
यं रसं प्राणिषु जिन्वथ । ‘जि जये’ । लट् ।
व्यत्ययेन श्रुः । ततः शप् बाहुलकात् कचिद्विवि-
करणादिता ‘हुशुवोः सार्वधातुके’ (६४४९७)
इति यणादेशः । अनेकार्था धातवः । तेनाय-
मर्थः—जयथोपचिनुय वा । किमर्थम् । क्षयाय ।

‘क्षि निवासगत्योः’ भूतानां निवासाय स्थितये
गमनाय च नानारूपकर्मोपभोगार्थचेष्टायै ज्ञा-
नाय च । तस्मै अरङ्गमाम वः । ‘गत्यर्थ-
कर्मणि’ (२३।१२) इति कर्मणि चतुर्थी । तं
युष्माकं संबन्धिनं रसं तूर्णमलं पर्याप्तं वा
कृत्वा गच्छेम जीवनार्थमासादयामाशास्महे
इति भोगासक्तैरन्य आशास्यते ।

मुमुक्षुभिप्रायेण त्वित्थं योजना—हे आपः,
यस्य परमात्मनः क्षयाय नित्यानन्दद्वारेणानु-
ज्ञानाय जिन्वथ यतध्वम्, तं युष्माकमेव
संबन्धिनं परं स्वभावं वयं युष्मत्प्रसादात्पूर्णं
पर्याप्तं वा कृत्वा गच्छेम जानीयाम प्राप्नुयाम
च, मोक्षप्राप्तिरस्माकमस्त्वित्याशास्महे इत्यर्थः।
आपो जनयथा च नः । यस्माद्युष्मत्प्रसादा-
देवमाशास्महे तस्मादस्मान् मोक्षप्राप्तियो-
ग्यान् जनयध्वं कुरुध्वम् । महानुभावत्वादेकैव
च सर्वत्र देवता ब्रह्मरूपा आदित्यरूपा वा
श्रूयते । गमामेति यद्यप्याशीर्लिङ्गो ‘लिङ्ग-
शिषि’ (३।४।११६) इत्यार्थधातुकत्वं, तथापि

‘छन्दस्युभयथा’ (३।४।११७) इति सार्व-
धातुकत्वमप्यस्तीति शपः संबन्धः । ‘सर्वे
विधयद्छन्दसि विकल्प्यन्ते’ (पा० वा०) इति
छत्वाभावः । एवमन्यत्रापि अनुसर्तव्यम् ॥

शब्दो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये ।
शं योरभिस्ववन्तु नः ॥

अब्दैवत्या । गायत्री । सिन्धुद्वीपस्याम्बरी-
षस्य वार्षम् ।

दानादिगुणयुक्ता देव्यः आपः नोऽस्माकं
शं भवन्तु । शमिति सुखनाम सुखरूपाः
सुखकारिण्यो वा भवन्तु, तादर्थ्यं वा ज्ञेयं
सुखाय भवन्त्वत्यर्थः । किंच अभिष्टये शं
भवन्तु । इष्यत इतीष्टिः स्वर्गादिफलाभि-
मुख्येनेष्टिरभीष्टिः । छान्दस एवादेशवर्णवि-
कारः अभीष्टिरिति प्राप्ते । इष्यमाणान्नादि-
प्राप्तये आपोऽस्माकं भवन्तु । आपो हि अन्ना-
दिरूपेण परिणमन्ति । तथाच ब्राह्मणम्

‘आपश्च पृथिवी चान्नम् ।’

इति

‘एतन्मयानि हन्नानि भवन्ति ।’

इति च । तथा पीतये भवन्तु, पानमुपलक्षणं
भुक्तपीतसुखपरिणामकारिण्यो भवन्त्वत्यर्थः ।
अथवा अभियजनमभीष्टिः, पीतिः सोमपानं,
ज्योतिष्ठोमादियागाय सोमपानाय चास्माक-
मापो भवन्त्वत्यर्थः । अधिष्ठात्री देवतेत्थं
समभ्यर्थ्यते—शं य्योरभिस्त्रवन्तु नः । ‘यु मि-
श्रणे’ यौति मिश्रीभवतीति युवर्याधिः संसारो
ज्वरादिश्च । शमिति लक्षणया दुःखाभावम-
त्राह । आपोऽस्माकमभिस्त्रवन्तु कुर्वन्त्वत्यर्थः ।
तेनैष वाक्यार्थः—योवर्याधिः संबन्धिनं दुःखा-
भावमापोऽस्माकं कुर्वन्त्वति । अथवा यौति
शरीरादिभिर्मिश्रीभवति इति युशब्देनात्मो-
च्यते । योरात्मनो यत् शं नित्यसुखं, तद-
स्माकमभिस्त्रवन्तु व्यञ्जयन्त्वत्यर्थः ॥

शब्द आपो धन्वन्याः शब्दः सन्त्वनूप्याः ।

शब्दः समुद्रिया आपः शमु नः सन्तु कूप्याः ॥

अब्दैवत्या । अनुष्टुप् । सोमपुत्रस्याध्वरस्या-
र्षम् ।

धन्वनि मरौ जङ्गले भवा धन्वन्याः ।
एवमनूपे जलस्ताविणि देशे भवा अनूप्याः ।
तथा समुद्रे भवा समुद्रियाः । कूपे भवाः

कूप्याः । ताः सर्वा नोऽस्माकं सुखाय भव-
न्त्वत्यर्थः । शमु न इत्यत्रोकारो निपातः पाद-
पूरणार्थः ॥

आपो अस्मान्मातरः सूदयन्तु घृतेन मा घृतप्यः पुनन्तु ।
विश्वं हि रिप्रं प्रवहन्ति देवीरुदिदाभ्यः शुचिरापूत एमि ॥

त्रिष्टुप् । क्रष्णरनन्तरोक्तः । एषैव देवता
च । आपो मातरः जगतां निर्मात्र्यः । अस्मा-
निति षष्ठ्यर्थे द्वितीया । अस्माकं रिप्रं पापं
घृतेन सारेण सूदयन्तु नाशयन्तु । रिप्रनाश-
नेन च मां घृतेन पुनन्तु पवित्रीकुर्वन्तु
अस्माकं पापं नाशयन्त्वति । एतात्कियद्वा चित्रं
यतो विश्वं सर्वं जगत्रयगतमपि पापं प्रव-
हन्ति प्रवाहयन्ति अपसारितुं शकुवन्ति ।
ता हि देवीः देव्यो दानव्योतनादिगुणयुक्ताः ।
उदिदाभ्यः शुचिरापूत एमि इति । इदिति
पादपूरणार्थे निपातः । उदिति एमीत्यनेन
संबध्यते । आभ्य अज्ञ आपूतः पवित्रीभूत
एव शुचिरुदेमि आगच्छामि स्वर्गपवर्गमाप्नु-
वानीत्यर्थः ॥

इदमापः प्रवहत यत्किञ्चिहुरितं मयि ।
यद्वाहमभि दुद्रोह यद्वा शेष उतानृतम् ॥

ऋषिः पूर्ववत् । अनुष्टुप् । हे आपः यत्किं-
चिन्मयि दुरितं दुश्चेष्टिं पापरूपं कर्म तत्प्र-
वहतापसारयत । यद्वाहमभिदुद्रोह यत् दुग्धं
हिंसितं किंचिन्मया, यज्ञानृतमलीकं निष्का-
रणमेवाहं किंचनाभिशेष आकृष्टवान् तत्सर्वं
प्रवहत । दुरितपदेन सामान्याभिधानेऽपि
द्रोहाभिशापयोः पुनर्वचनमतिशयार्थम् ॥

द्वुपदादिवेन्मुमुचानः स्विन्नः स्नात्वी मलादिव ।
पूर्तं पवित्रेणेवाज्यमापः शुन्धन्तु मैनसः ॥

अनुष्टुप् । ऋषिः कोकिलराजपुत्रः । आपो
मामेनसः पापाच्छुन्धन्तु मोचयन्तु सुगति-
योग्यं कुर्वन्तु । कः कस्मान्मुक्तो यथा यथेष्ट-
विहारी भवति, द्वुपदादिवेन्मुमुचानः । द्वुपदाः
पादुकाः, तथाच मन्त्रवर्णः ‘कनीनकेव विद्रधे
नवे द्वुपदे (ऋ० ४।३।२२३) इति । यद्वा द्वुतं पदं
यत्र स द्वुपदो दस्यूपहतो देशः, द्वुमयं वा पदं
द्वुपदं बन्धनकाष्ठम् । इच्छब्दः पादपूरणः । ‘मुत्तु
मोचने’ व्यत्ययेन लड्ठे लिट् कानच् । यथा-
द्वुपदात्पादुकासभयदेशबन्धनकाष्ठलक्षणान्मु-
च्यमानो नरः स्वैरविहारी भवति । स्विन्नः
स्नात्वी मलादिव । स्विन्नः प्रस्वेदयुक्तो निदा-

घादौ । 'स्त्रात्वादयश्च' (७।१।४९) इति स्त्रात्वी-
शब्दो निपातितः । यथा प्रखेदेन व्याप्तगात्रः
स्त्रानं कृत्वा मलाद्विमुक्तो निर्वृतो भवति,
यथा वा दर्भपवित्रेण पूतमाङ्गयं निर्मलं भवति
तितउना सक्तव इव, तथा मामापो निर्मलं
निष्पापयं संपादयन्त्वत्यर्थः ॥

अव ते हेळो वरुण नमोभिरव यज्ञेभिरीमहे हविर्भिः ।
क्षयमस्म्भ्यमसुर प्रचेतो राजनेनांसि शिश्रथः कृतानि ॥

त्रिषुप् । शुनःशेषस्यार्थं देवासुराणां वा ।
वरुणो देवता । अवेत्युपसर्गः ईमहे इत्यनेन
संबध्यते 'व्यवहिताश्च' (१।४।८२) इति स्मृतेः ।
हे वरुण ते तव हेलः कोधमवेमहेऽपनयामः ।
कैः । नमोभिः स्तोत्रैः, यज्ञेभिः पञ्चमहायज्ञा-
दिकैः, हविर्भिः पुरोडाशादिकैः । अतस्त्वमप-
सारितकोपः प्रसन्नचित्तः सन् अस्मभ्यं क्षयं
निवासमन्नं वा प्रयच्छ । तथाच यान्यस्माभिरे-
नांसि निषिद्धसेवनादीनि कृतानि तानि शिश्रथः
शिथिलीकुरु नाशयेत्यर्थः । हे असुर, हे प्रचेतः,
हे राजन् इत्यामन्त्रणत्रयं वरुणविशेषणम् ।
असुः प्राणः शक्तिविशेषः स विद्यते यस्य

सोऽसुरः, हे बलवन् । प्रकृष्टं चेतो ज्ञानं
मनो वा यस्य तस्य संबोधनं हे प्रचेतः ।
राजन् दीप्त्यमान ॥

उदुत्तमं वरुण पाशमसदवाधमं वि मध्यमं श्रथाय ।

अथा वयमादित्य ब्रते तवानागसो अदितये स्याम ॥

अनन्तरवत् छन्दोदेवतावगतिः । उत्तरत्रा-
प्येवम् । शुनःशेषपञ्चिभिः पाशैर्यूपे मूलमध्य-
प्रान्तदेशेषु बछो मुक्तये वरुणस्तुतिं चकार ।
उदित्युपसर्गः श्रथायेत्यनेन संबद्धते । हे
वरुण उत्तमं पाशमस्तसकाशादुच्छ्रथाय
ऊर्ध्वं शिथिलीकुरु शिथिलं कृत्वा ऊर्ध्वसार-
णेन प्रान्तपाशमपसारयेत्यर्थः । अवाधमम्,
अधमं मूलप्रदेशस्थमवश्रथाय शिथिलं कृत्वा-
धोनयनेन मूलपाशमपसारयेत्यर्थः । वि मध्यमं,
मध्यमं विश्रथाय मध्यप्रदेशस्थं पाशं विविध-
रूपेण श्रथय शिथिलं कृत्वा मूलेन प्रान्तेन
मध्यमं पाशं यूपान्निसारयेत्यर्थः । अथ पाश-
त्रयविमुक्त्यनन्तरं हे आदित्य अदितेः पुत्र
तव ब्रते कर्मणि वर्तमाना वयमनागसो नि-
ष्पापाः स्याम । किमर्थम् । अदितये अदैन्याय
दैन्यस्य पापनिवन्धनत्वात् ॥

तत्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानस्तदाशास्ते यजमानो हविर्भिः ।
अहेलमानो वरुणेह बोध्युरुशंस मा न आयुः प्रमोषीः ॥

हे वरुण यद्यजमानो हविर्भिः पुरोडाश-
सोमप्रभृतिभिराशास्ते तदहं त्वा यामि त्वां
याचे । किं कुर्वाणः । ब्रह्मणा मन्त्ररूपेण वेदेन
वन्दमानः स्तुवन् । तदिह याचनं स्तवनं च
बोधि बुध्यस्व । अहेलमानः ‘हेहृ अनादरे’
अनादरमकुर्वन् । शंसनं शंसः उरुभिर्बहुभिः
शंसो यस्य स उरुशंसस्तस्य संबोधनं हे उरु-
शंस बहुस्तुत । मा न आयुः प्रमोषीः, अस्माक-
मायुर्विलोपं मा कार्षीः ॥

उदुक्तमं मुमुग्धि नो वि पाशं मध्यमं श्रथ ।
अवाधमानि जीवसे ॥

वारुणी । गायत्री । क्रषिः शुनःशेप एव ।
पाशविमोचनमभ्यर्थ्याजरामरणमभ्यर्थयते ।
उदित्युपसर्गो मुमुग्धीत्यनेन संबध्यते । अ-
स्माकमुक्तमं पाशमुन्मुग्धि ऊर्ध्वं मोचय ।
वि पाशं मध्यमं श्रथ, मध्यमं पाशं विश्रथ ।
अधमानि च बन्धनानि अवश्रथ अधोभागे
विमुच्यापसारय । किमर्थम् । जीवसे ‘जीव

प्राणधारणे' जीवनाय पाशमोचनं कृत्वा
बहुस्मभ्यमायुर्देहि इत्यर्थः । अथवा जीवन-
मिह कैवल्यम् । बन्धनानि देवर्षिपितृणा-
मृणानि उत्तमाधममध्यमानि यथासंख्यं, तद्वि-
मोचनेन मोक्षः प्रार्थ्यते । यथोक्तम्

‘ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।’

(मनु० ६।३५)

इति ॥

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका यासु जातः कश्यपो यासिन्द्रः ।
या अग्निं गर्भं दधिरे विरुपास्ता न आपः शंखोना भवन्तु ॥

अब्दैवत्या । त्रिष्टुप् । हिरण्यस्येव शुद्धो
निर्मलो वर्णो यासां ता हिरण्यवर्णाः । शुचयः
पवित्रभूताः । अत एव पावकाः पवित्रताया
आपादिकाः । यासु कश्यपप्रभृतय ऋषयो
जाता इन्द्रप्रभृतयश्च देवाः । का गणनान्येषाम् ।
तथाच मनुः

‘अप एव ससर्जदौ तासु वीर्यमथासृजत् ।

तदण्डमभवद्वैमं सहस्रार्कसमद्युति ॥’ (मनु० १।९)

इत्यादि । याश्च विविधरूपा गगनसागरा-
दिद्यवस्थिता अपि अग्निं वैद्युतवडवामुखा-
दिकं गर्भं दधिरे । तथाच मत्रवर्णः

‘आपो ह यन्महतीर्विश्वमायन्गर्भं दधाना जनयन्तीरश्चिम् ।’
(क० शा० ४०।१)

इति । ता आपो नोऽस्माकं शंस्योनाः सुखतमा भवन्तु ॥

यासां देवा दिवि कुण्वन्ति भक्ष्यं या अन्तरिक्षे बहुधा भवन्ति । या अर्थं गर्भं दधिरे विरूपास्ता न आपः शंस्योना भवन्तु ॥

यासामपां त्रैवर्णिकदत्तानां देवाः पितृप्रभृ-
तयो दिवि स्वर्गे भक्षणं कुर्वन्ति, भक्षितेन
बलेन हविष्यरूपेणापि परिणतानां देवोपयो-
गित्वं प्रतीयते । तथाच श्रुतिः

‘ततः प्रजनं देवा उपजीवन्ति ।’

इति । तत एव मनुष्येभ्य एवोपजीवन्ति
नतु विद्यमानमपि स्वयं गृह्णन्ति मेघादा-
वित्यर्थः । याश्चान्तरिक्षे बहुप्रकारा हिमकरक-
पानीयरूपा भवन्ति । शेषं व्याख्यातम् ॥

यासां राजा वरुणो याति मध्ये सत्यानृते अवपश्यञ्जना-
नाम् । या अर्थं गर्भं दधिरे विरूपास्ता न आपः शंस्योना भवन्तु ॥

यासामपां मध्ये राजमानो वरुणो याति ।
किं कुर्वन् जनानां सत्यानृते धर्माधर्मौ पश्यन् ॥

शिवेन मा चक्षुषा पश्यतापः शिवया तन्वोपस्पृशत
त्वर्चं मे । मधुश्रुतः शुचयो याः पावकास्ता न आपः
शंस्योना भवन्तु ॥

गतार्थम् ॥

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका विचक्रमुर्हित्वावद्यमापः ।
शतं पवित्रा विततान्यासां ताभिर्मा देवः सविता पुनातु ॥

हिरण्यवर्णाः, शुचाः, शुचित्वात्पवित्रत्वा-
पादिकाः, आपः अवद्यमवदानाहं खण्डनयोग्यं
पापं त्यक्त्वा विचक्रमुः विविधं क्रान्ता भूर्लो-
कमागताः । शतग्रहणमतिबहुत्वोपलक्षणम् ।
पवित्रा इति लिङ्गव्यत्ययः । अतिविततानि
सुभूयांसि च पवित्रीकरणानि रूपाणि आसां
यस्मात्सादासामधिपतिः सविता ताभिर-
द्धिर्माँ पुनातु ॥

एता हिरण्यवर्णाः समाख्याता ऋचः । इत
ऊर्ध्वं पावमानीः समाख्याताः पदुचो भविष्य-
न्ति । तासामृषिः पवमानः । सोमो देवता
अर्धाश्रिताधिष्ठातृरूपेण । अनुष्टुप् छन्दः

यः पावमानीरध्येति ऋषिभिः संभृतं रसम् ।

सर्वं स पूतमश्नाति खदितं मातरिश्वना ॥

यः पावमानीरध्येति पवित्रीकरणीरपाम् ।
 तस्मै सरस्वती दुहे क्षीरं सर्पिर्मधूदकम् ॥
 पवित्रीकरणीरपां वाचिका इति कृत्वा ऋच
 एव पावमान्यः । ऋषिभिर्ज्ञानिभिरेवात्र सं-
 भृतो ढौकितो यो रसस्तत्स्वभावाः पावमानीः
 ऋचो यः पठति, स सर्वमेवान्नादिरसमुक्तम-
 मश्नाति भुङ्गे स्वभावपवित्रेण वायुनाप्या-
 स्वादितं शोधितं पावितम् । तथा सरस्वती
 वाक् दुहे दुर्घे पूरयति क्षीरं शुद्धत्वादुपचारा-
 छर्मम् । सर्पिरिति स्त्रिगृहत्वसामान्यात् स्वर्गा-
 दिकं कामम् । मधिविति नित्यानन्दात्मकमप-
 वर्गं मधुरैकरसत्वात् । उदकमिति क्षीरादिक-
 मुदकप्रभवमित्यर्थः,—इति केचिदन्ये तु उदक-
 शब्देन संतानभावात्मको दुःखाभावो लक्ष्यते
 इत्याहुः ॥

‘पावमानीः स्वस्त्ययनीः सुदुधा हि घृतश्चतः ।

ऋषिभिः संभृतो रसो ब्राह्मणेष्वमृतं हि तत् ॥

पावमान्यः पावयित्र्यः । स्वस्त्ययनीः स्वस्ति
 अविनाशः अविनाशकारिण्यः आयुष्प्रदा इ-
 त्यर्थः । सुदुधाः सुदोहनाः । घृतश्चुतो घृत-
 स्वाविण्यः । ऋषिभिर्मत्रसारवेदिभिरयं संभृत

एवात्र राशीकृतो रसो या एताः पावमान्यः—
यतो ब्राह्मणेषु तदमृतम्, अमरणकारी आयु-
ष्ट्रिदो भोगासक्तानां, मुमुक्षुणां तु मोक्षदोऽयं
रस इत्यर्थः ॥

पावमानीः स्वस्त्ययनीर्याभिर्गच्छति नन्दनम् ।
पुण्यांश्च भक्ष्यान्भक्षयत्यमृतत्वं च गच्छति ॥

तथा पावमान्यः स्वस्त्ययन्यः, या भिरधी-
ताभिर्नरो नन्दनं वनं देवोद्यानं गच्छति
प्राप्नोति, तथा भक्ष्यांश्च पुण्यफलभूतान्
स्वर्गादिकान् भुङ्गे अमृतत्वं च मोक्षलक्षणं
लभते ॥

पावमानीर्दिशन्तु न इमं लोकमथो अमृम् ।
कामान् समर्धयन्तु नो देवैर्देवीः समाहृताः ॥

एवं चैताः पावमान्योऽस्माकमिमं पृथिवी-
लोकममुं च स्वर्गलोकं दिशन्तु दर्शयन्तु,
कामांश्च काम्यमानान् सर्वानिर्थानस्माकं सम्य-
ग्रव्यन्तु देवैर्द्योतनैर्ऋषिभिः समाहृता एकी-
कृताः सत्यः ॥

येन देवाः पवित्रेण आत्मानं पुनते सदा ।

तेन सहस्रधारेण पावमान्यः पुनन्तु नः ॥

येन पवित्रीकरणेन उदकविशेषात्मना देवा
आत्मानं पवित्रीकुर्वन्ति, तेनानन्तधारेणास्मान्
पावमान्यः पुनन्तु ॥

मुञ्चन्तु मा शपथ्यादथो वरुण्यादुत ।

अथो यमस्य पद्मीशात्सर्वसादेवकिलिबषात् ॥

आर्थर्वणस्य भिषज आर्षम् । अनुष्टुप् ।
आप उच्यन्ते क्रषिणा । शपथ्याच्छपथप्रभवात्
पद्मीशात्पाशात् किलिबषाच्च । तथा वरुण्याद्वा-
रुणपाशनिमित्तात् येन पापेन सता वरुणः पाशै-
र्वद्वाति तस्मात् किलिबषात् तन्निमित्ताच्च पा-
शात् । उतेति समुच्चये । तथा यमस्य च संब-
न्धिनः पाशात्पापाच्चापो विमुञ्चन्तु माम् ।
येन पापेन सता यमः प्रभवति तद्यमस्य पाशः ।
किंच सर्वस्मादेवकिलिबषात्, अवश्यकर्तव्यं
यदेवानां यागहोमादिकं तदकरणाद्यत्पापमु-
पजायते तदेवकिलिबषम्, तस्मात्समग्रात्पापा-
दापो मां मुञ्चन्तु ॥

यज्ञाग्रदत्सुपः पापमभिजगाम ।

सर्वसान्मा तस्मादेनसः प्रमुञ्चतु ॥

गायत्री । आप उच्यन्ते । यत्पापं जाग्रदह-
मभिजगाम आभिमुख्येन कृत्वा कृतवान्, यच्च

सुसः सुस इव सुसः अज्ञानात् तस्मात्सर्वस्मा-
देनसो मामापः प्रमुच्चतु विमुच्चन्त्वत्यर्थः ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति स्त्रयः ।
दिवीव चक्षुराततम् ॥

विष्णोर्धर्यापकस्य परमं ब्रह्मरूपं पदं मोक्ष-
लक्षणं ग्राम्यामेत्याशास्महे ।

संमार्जनमत्रा व्याख्याताः । संमार्जनादन-
न्तरं ‘ऋतं च सत्यम्’ इत्यादिकमघर्षणसूक्तं
जपेत् स्वष्टिस्थितिसंहारकारिणं सूक्ताभिधेयं
प्रजापतिं ध्यायन् । सूक्ताभिधेयाश्च स्वष्टि-
स्थितिप्रलयाः प्रजापत्यधीना इत्येतदुपनिषत्सु-
तत्र तत्र प्रतिपादितम् । प्रजापतिर्हि अनेक-
शक्तिखचितः संकल्पमात्रेण त्रैलोक्यं स्वतनो-
रेव स्वजाति, संहारसमये च स्वात्मन्येव पुनः
शक्तिरूपेणोपसंहरति । तथाच श्रुतिः
‘हिरण्यगर्भः समर्वताग्रे ।’ (ऋ० १०।१२।११)

इति ।

‘असद्वा इदमग्र आसीत्तो वै सदज्ञायत ।
तदात्मानं स्वयमकुरुत ।’ (तै० आ० ८।७।१)

इति । ब्राह्मणमपि

‘यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ।
तं ह देवमात्मदुद्धिप्रकाशं सुमुक्षुवै शरणमहं प्रपद्ये ॥
(थेत० ६।१८)

एतसाज्ञायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ।
खं वायुज्योतिरापश्च पृथ्वी विश्वस्य धारिणी ॥’
(मु० २।१३)

इति । तदेतत्स्वष्टिकर्तृकत्वापन्नप्रजापतिप्रका-
शकं सूक्तं व्याचक्षते ॥

ऋतं च सत्यं चाभीद्वात्तपसोऽध्यजायत ।
ततो रात्रिरजायत ततः समुद्रो अर्णवः ॥
समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत ।
अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य मिष्ठो वशी ॥
सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् ।
दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्षमथो खः ॥

ऋषिरघर्मर्षणः । अनुष्टुप् छन्दः । प्रजाप-
तिर्देवता जगत्स्वपृत्वेन सूक्तजपसमये ध्या-
तव्यः । तपो ज्ञानं ‘सम्यग्ज्ञानमयं तपः ।’
इति श्रुतेः । तस्मादभीद्वात्स्वष्टव्यपदार्थ-
सांसुख्येन दीप्ताद्र्वत्मानात् ऋतं च सत्यं
चाजायत । जगत्सूत्रभूतः प्राणः सत्यं ‘प्राणो
वै सत्यम्’ इति श्रुतेः । ऋतमपि प्राणस्वरूप-
मेव गतिमत्त्वात् । ऋतमिति हि गत्यर्थस्याते
रूपम् । मनोऽपि ऋतं सत्यं च सत्यसंक-

ल्पत्वात् विद्युद्धत्सुवेगगामित्वाच्च । संकल्प-
मात्रात् मनःसहितः प्राणः प्रजापतिना
निर्मित इत्यर्थः । ततः प्राणोत्पत्त्यनन्तरं तत
एव संकल्पमात्रात्प्राजापत्याद्रात्रिरजायत ।
अञ्जनपुञ्जवर्णसाम्याद्रात्रिशब्द आकाशे वर्तते ।
प्राणोत्पत्त्यनन्तरं तत्र तत्राकाशोत्पत्तिश्रुति-
रूपनिषत्सु । तत आकाशोत्पत्त्यनन्तरं समुद्रो
अर्णवः जलमर्णवरूपं गतियुक्तं पोष्यमानं
जलं जातमित्यर्थः । समुद्रग्रहणं भूतत्रयस्या-
न्यस्याप्युत्पत्तिं लक्षयति । तथाच श्रुतिः
'आकाशद्वायुवर्योरग्निरम्बेरापोऽद्यः पृथिवी' (तै० २१)
इति । क्रमानियमं च तत्र तत्र दर्शयन्नृषिर-
विद्यानिर्मितत्वेन भेदविवर्तस्याद्वैते क्रमस्या-
पारमार्थिकतामाह—समुद्रादर्णवात् संवत्सरः
सम्राट् 'अधिरीश्वरे' (शश१७) 'यस्मादधि-
कम्' (शश१९) इति समुद्रशब्दात्सप्तस्यां
जातायां व्यत्ययेन पञ्चमी । समुद्रग्रहणं च
भूतपञ्चकोपलक्षणम् । अधिभूतेषु सम्राट्
जातः भूतस्यामी भूत इत्यर्थः । किं कुर्वाणः
सम्राटजायत । अहोरात्राणि तत्परिच्छेदका-
रिणौ सूर्यचन्द्रमसौ विद्धत् जनयन् । कथं

विराङ् जनयति, विनियुङ्के चादित्यादिकं
 कार्यशेषेषु इति चेत् तत्राह यतोऽसौ मिषतो
 निमेषोन्मेषवतो विश्वस्य समस्तभुवनस्य
 धाता निर्मातातो विदधाति, तस्य च वशी-
 तिकृत्वा यथायोग्यत्वं युङ्के । कथं विदधत् ।
 यथापूर्वं पूर्वकल्पानतिक्रमेण अनादिरेतदीयः
 सर्गप्रलय इत्यर्थः । अथवा यथापूर्वं पूर्वकर्मा-
 नुसारेण, तेन न मुक्तान् शरीरादिना योज-
 यति । यद्वा यथापूर्वं यथाक्रमं, न सर्वान्
 तुल्यान् निर्मितवान् उपभोगाभावप्रसङ्गात्
 किं तर्हि उच्चावचान् अकल्पयत् कल्पितवान् ।
 अथवा पृथिवीमन्तरिक्षं च स्वश्च सर्गमिति
 लोकत्रयं यथाक्रममकल्पयदिति संबन्धः ।
 पृथिव्या उपर्यन्तरिक्षं नक्षत्रादिलोकं, ततः
 पञ्चविधं पूर्वप्रदर्शितं सर्गमिति । किं तस्य
 जगन्निर्माणे प्रयोजनमिति चेदत आह
 दिवमिति ‘दिवु क्रीडायाम्’ क्रीडयेत्यर्थः ।

एवं ‘संमार्जनानन्तरभूतमृतं च सत्यं चेत्ये-
 तत्त्वानयुक्त आवर्तयेत्’ इति काठकश्रुतेः अघ-
 मर्षणसूक्तजपः कर्तव्यः । तदनन्तरं प्राण-
 संयमः । तथाच याज्ञवल्कयेन

‘मार्जनं प्राणसंयमः’ । (१२२)

इति मार्जनोत्तरकालेऽपि प्राणसंयमश्चोदितः ।
किंच स्नानादावप्यस्योपयोगोऽस्ति । तथा
च वसिष्ठेन प्रायश्चित्तार्थत्वमस्य पापक्षयहेतु-
त्वेनोक्तम्

‘आवर्तयेत्सदा युक्तः प्राणायामान्पुनः पुनः ।
आलोमाग्राब्धाग्राच्च तपस्तप्यन्तुत्तमम् ॥
प्राणायामान्धारयेत्रीन्यथाशास्त्रमतन्द्रितः ।
अहोरात्रकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥’

इति । तथाच

‘अहोरात्रं च याञ्छन्तून्हिनस्त्यज्ञानतो द्विजः ।
ततः स्नात्वा विशुद्ध्यर्थं प्राणायामान् षडाचरेत् ॥’

इति । योगशास्त्रेषुपनिषत्सु च प्राणायामैरेव
पवनजये सति भूतेन्द्रियजयः प्राधान्येन
प्रतिपादितः । तेनास्य प्रयत्नतरेण लक्षणमभि-
धेयम् । तच्च तथैव याज्ञवल्क्यादिभिः प्रति-
पादितम् ।

‘गायत्रीं शिरसा सार्धं जपेद्वाहृतिषूर्विकाम् ।

प्रतिप्रणवसंयुक्तां त्रिर्यं प्राणसंयमः ॥’ (या० १२३)

इति । वसिष्ठोऽपि

‘व्याहृतिप्रणवैयुक्तां गायत्रीं शिरसा सह ।
त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥’

इति । तत्र कुम्भकेनैव प्राणापानवृत्तेर्निरोध-
मिच्छन्ति सन्ध्योपासनप्रायश्चित्तादिषु, समा-
धौ कुम्भकेन रेचकेन च । कुम्भको बाह्यवायो-
राचमने क्रियमाणे उदरस्य कुम्भवत्पूरणा-
द्धत्वति, रेचकस्त्वान्तरवायोर्निःसारणादुदरस्य
रिक्ततापादनात् । तत्रायं क्रमः-ओं भूः ओं भुवः
ओं स्वः ओं महः । केचिच्चु तकारान्तं महच्छब्दं
पठन्ति ओं महदिति । तथाच पातञ्जलभाष्ये

‘ब्राह्मस्त्रिभूमिको लोकः प्राजापत्यस्ततो महान् ।
माहेन्द्रश्च स्वरित्युक्तो दिवि तारा भुवि प्रजाः ॥’(३।२६)

इति । ओं जनः ओं तपः ओं सत्यम् । ओं
तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो
यो नः प्रचोदयात् ओं आपो ज्योती रसोऽमृतं
ब्रह्म भूर्भुवः स्वरोम् ॥

एतद्यावता कालेन त्रिः पव्यते तावन्तं
कालं प्राणनिरोधः प्राणायामः सोऽभ्यसनीयः ।
एतं च प्राणायाममुपक्रमेऽपि सन्ध्योपासन-
स्येच्छन्ति । इयांस्तु विशेषः

‘त्रयः प्राणायामाः पञ्चदशमात्रापरिमाणाः’

इत्यर्थं गौतमोक्तः प्रथममनुष्टेयः, पश्चादयं गौत-
मीयव्यतिरेकेणात्राधिकारात् । यथोक्तं

‘प्राणायामैखिभिः पूतस्त ओङ्कारमहंति ।’

एवमेव चास्माकं वृद्धेभ्य आगमः—उपक्रम
इव सन्ध्योपासनस्य वयमुपनयनकाल एव
द्विविधमपि प्राणायामं यज्ञेनानुष्टापिता वेदार्थ-
विदुत्तमैः पितृपादैः । तत्र व्याहृतीनां सावि-
त्र्याश्चार्थो व्याख्यातो ब्रह्मरूपः । लोकसप्तक-
मपि हि ब्रह्मणो रूपमोकारसावित्रीवाच्यस्यो-
क्तम् । आपो ज्योतिरित्यस्यापि सर्वाङ्गोपरि-
स्थितत्वात् प्राधान्याच्च साक्षाद्ब्रह्मशब्दवत्तया
शिरःशब्दवाच्यस्य ब्रह्मरूपमेवाभिधेयं ब्रह्मा-
द्वैते ज्ञानकाण्डार्थं, द्वैतेऽपि कर्मकाण्डार्थम् ।
तत्र ब्रह्मेति विशेष्यपदम् । आप इत्यादीनि
चत्वारि विशेषणपदानि । ‘आपु व्याप्तौ’ इत्य-
स्यापः, व्यापकः सर्वकार्यानुबन्धित्वादतो
ब्रह्मण एव व्यापकत्वमुक्तम् । ज्योतिरिति
ज्ञानप्रकाशकत्वमुक्तम् । रस इति सारत्वम् ।
अमृतमिति नित्यानन्दात्मकत्वं परमविना-
शित्वं च । भूर्भुवःस्वरिति लोकत्रयात्मकत्वम् ।
अस्य च शिरसः प्रभावोऽप्युक्तः

‘षोडशाक्षरकं ब्रह्म गायत्र्यास्तु शिरः स्मृतम् ।
सकृदावर्तयन्विप्रः संसारादाशु मुच्यते ॥’

छन्दः शिरसो नास्ति यजुष्वात् । क्षणिस्तु
प्रजापतिः । देवतास्त्वग्निब्रह्मवायुसूर्याः ।
तथाच पाराशर्याः

‘गायत्र्यास्तु शिरः प्रोक्तमापो ज्योती रसोऽमृतम् ।
तत्र प्रजापतेरार्पि छन्दोहीनं यजुः स्मृतम् ॥
ब्रह्मग्निवायुसूर्यांश्च देवतास्तस्य कीर्तिंताः ।’

इति । प्राणायामादनन्तरं समन्वयकमाचमनं
कुर्यात् । यथाह शङ्खः

‘एवं संमार्जनं कृत्वा प्रणायामांश्च धर्मवित् ।
उपस्पृशेत्ततः पश्चान्मन्त्रेणानेन सन्ध्ययोः ॥
आपश्चरसि भूतेषु गुहायां सर्वमूर्तिषु ।
त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कार आपो ज्योती रसोऽमृतम् ॥’

इति । ब्रह्मोच्यते तद्रूपा आपः स्तोत्रम् ।
त्वमेव सर्वभूतेषु चरसि । तथाहि त्वमेवापः ।
त्वमेव गुहायां हृदयाकाशे मन इत्यर्थः । सर्वे-
न्द्रियोपलक्षणं चैतत् । सर्वासु च मूर्तिषु ये
स्थिता जीवात्मानस्तेऽपि त्वमेव । त्वं यज्ञस्त्वं
वषट्कारस्त्वमेव साध्यसाधकरूप इत्यर्थः । त्वं
ज्योतिस्त्वं रसस्त्वममृतं, यश्च त्वं ता आप

इति । द्वितीयमब्यहणमाचम्यमानाखप्सु ब्रह्म-
रूपोपसंहारार्थम् । गौतमोऽप्याह

‘अहश्च मादित्यश्च पुनातु’ इति सायम् ।

‘रात्रिश्च मा चन्द्रमाश्च पुनातु’ इति प्रातः ।

आचमेदिति शेषः । प्राणायामादनन्तरं

‘सूर्यस्य चाप्युपस्थानं……………’

इति दर्शनात्

‘उदु त्यं जातवेदसं चित्रं देवेत्युचौ पठन् ।

द्विजः प्रदद्याद्विधिवज्ञास्कराय जलाङ्गलिम् ॥’

इति वचनात्

‘उदु त्यं जातवेदसमृषिः प्रस्कर्ण उच्यते ।

गायत्रं छन्द आख्यातं देवता सूर्य उच्यते ॥

चित्रन्देवेत्यत्र चित्रः कुत्सो वा कीर्त्यते क्रषिः ।

त्रिष्टुप् छन्दो दैवतं च सूर्योऽस्याः परिकीर्तिः ॥’

‘अतिरात्रेऽश्विने शक्ते नियोगोऽस्यास्तथा जपे ।’

इति स्मरणात् ‘उदु त्यं’ ‘चित्रन्देवानाम्’ इति
द्वाभ्यामादित्यमुपतिष्ठेत जलाङ्गलिमादाय ॥

उदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः

दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥

त्यद् शब्दः सर्वनाम । उशब्दो निपातः पाद-
पूरणार्थः । उदित्युपसर्गो वहन्तीत्यनेन संब-
ध्यते । त्यं तं, जातवेदसं जातप्रज्ञानं जातधनं

वा, देवं दानादिगुणयुक्तं, सूर्यं विक्रान्तिमन्तं
केतवो रङ्गयोऽश्वा वा वहन्ति । किमर्थं
वहन्ति । दृशे दर्शनाय । कस्य । विश्वाय षष्ठ्यर्थे
चतुर्थीं विश्वस्य सर्वस्य जगत्रयस्य ॥
चित्रन्देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याप्नेः ।
आप्रा व्यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्यं आत्मा जगतस्त्स्थुष्टश्च ॥

आदित्यो ब्रह्म । स चात्र परापररूपेण स्थितः
स्तूयते । तत्रापररूपेण तावदुदयकालादारभ्य
स्तुतिमाह । चित्रमिति क्रियाविशेषणम् । यश्चि-
त्रमाश्र्वर्यभूतमुदगादुदगमत् शार्वरं तमोऽपहत्य
अद्यादितेजश्चापहत्य, देवानां च योतमा-
नानां रङ्गमीनामनीकं मुखमादाय समूहं वा ।
कः । सूर्यः । कीदृशः । जगतो जङ्घमस्य चक्षुः ।
किंवा सामान्येनोच्यते, मित्रावरुणाग्निप्रभृती-
नामपि नेत्रम् । यश्च व्यावापृथिव्यौ आप्रा
आ समन्तात् अप्राः पूरितवान् अन्तरिक्षं च ।
पररूपेण स्तौति—आत्मा जगतो जङ्घमस्य,
तस्थुषः स्थावरस्य । सूर्याद्वैतमनेनोक्तं ब्रह्मा-
दित्यरूपेण भावनीयम् । तथाच श्रुतिः

‘ये वै तमादित्यं पुरुषं वेदयन्ते स इन्द्रः स प्रजापतिः
स ब्रह्मा ।’

इति ॥

‘उपतिष्ठेत चादित्यं मत्त्वैस्तदैवतैद्विजः ।’
इति वचनादन्यैरप्यादित्यदेवताकैर्मत्रैरादित्यः
स्तोतव्य इति प्रयुज्यमाना अन्येऽपि व्या-
ख्यायन्ते ।

हंसः शुचिष्ठसुरन्तरिक्षसद्गोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् ।
नृष्ट्वरसद्वत्सद्बोमसदब्जा गोजा क्रतजा अद्रिजा क्रतं बृहत् ॥

छन्दो जगती । क्षषिर्वामदेवः । परमात्मरू-
पेण स्तूयमानः सूर्यो देवता । हन्ति ध्वान्तं,
गच्छति चाध्वानमधिदैवरूपेण वाविद्यामिति
हंसः । तथाचोक्तं

‘हंसो नारायणः प्रोक्तो हंस आत्मेति निश्चितः ।
स एवात्मा स भगवान्विष्णुस्तद्वा सर्वगम् ॥’

इति । शुचयो दीपयो रथमयः, स्वर्गो वा
शुचिः, नित्यज्ञानसुखं वा तत्र सीदति
शुचिष्ठत् । तथा वासयति जगत् वृष्ण्यादिद्वारेण
विवर्तपरिणतिमुखेन अध्यात्मरूपेणेति वसुरा-
दित्यः । अन्तरिक्षे सीदति वायवादिरूपेणे-
त्यन्तरिक्षसत्, अध्यात्मरूपेण वा सर्वजीवा-
त्मनामन्तरिक्षे हृदयाकाश अन्तर्यामिरूपेण
सीदतीत्यन्तरिक्षसत् । होतेति हेजो रूपम् । सच-

प्राणिनां रात्रौ प्रसुप्तानां व्यापारसिद्धिषु सामुख्यापादनादा हृतेर्वाधिदैवरूपेणाध्यात्मरूपेण
आहृयति स्पर्धयते जुहोतीति वा अविद्यामधिक्षिपतीत्यर्थः । वेद्यां सीदत्यग्निरूपेण-
ति-वेदिष्टत् । अध्यात्मरूपेणापि ‘विद् ज्ञाने’
वेद्यां नित्यज्ञानरूपायां सीदतीति वेदिष्टत्,
अतिथिः सन् दुरोणे यहे जीवात्मनिवासे सर्वशरीरे वा सीदति । यद्वा द्रोणकलशे सो-
मरसाधानेऽग्न्यादिदेवताभावेनेत्यतिथिर्दुरोण-
सत् । अथच ब्रह्माण्डस्थस्य सर्वशरीरगस्य
चानित्यत्वादतिथिः, अतिथिरप्यनित्यः यतो
यहाद्गृहान्तरं याति । नृषु मनुष्येषु अन्तर्यामित्वेन प्राणादिभावेन च सीदतीति नृषत् ।
नृग्रहणं चेतनोपलक्षणार्थम् । अधिदैवेऽपि
नृषु सर्वचेतनेषु सीदति प्रकाशकत्वेन नयन-
सहकारितयेति नृषत् । वरे व्युस्थाने सीदत्य-
धिदैवात्मनेति वरसत् । तथाच ब्राह्मणम्

‘वरं वा एतत्सदनं यस्मिन्ब्रेष आसन्नस्तपति ।’
इति । अथवा वरेषूक्तुष्टेषु स्थानेषु नन्दनवन-
महदादिलोकप्रभृतिषु सीदति क्रीडति इन्द्रा-

दिभावेनेति वरसत् । अध्यात्मपक्षे ऋते सत्ये
नित्यचैतन्यात्मके तिष्ठतीति ऋतसत् । अधि-
दैवपक्षे वा ऋते यज्ञे सौर्यादिके सीदति देव-
तात्वेनेत्यृतसत् । व्योम्न्यन्तरिक्षे हृदयाकाशे
वा सीदतीति व्योमसत् । स्तुतौ पौनरुत्तये न
दोषः । यथोक्तं

‘वक्ता हर्षभयादिभिराकृष्टमनास्तथा स्तुवन्निन्दन् ।

यत्पदमसकृद्यात्तत्पुनरुक्तं न दोषाय ॥’

इति । इहापि वेदात्मा वक्ता । तथाच श्रुतिः

‘यं सर्वे वेदा न विदुर्यस्य सर्वे वेदाः शरीरं सोऽन्त-
र्याम्यमृतः ।’

इति । अथवा पौनरुत्तयोच्चारणेनेदं बोधयति
यदुत्त सर्वः पदग्रामो ब्रह्माभिधायितयैवंप्राय
इति । अप्सु जायते इत्यब्जाः

‘अप एव ससर्जादौ……………।’ (१८)

इत्यादिमानवशास्त्रानुसारेणादित्योऽब्जाः । अ-
थवा समुद्रतीरस्थदृष्ट्या अब्जाः । तथाच
श्रुतिः

‘अद्वौ वा एष प्रातरुदेत्यपः सायं प्रविशति ।’

इति । वैद्युताग्निरूपो वडवाग्न्यात्मकः सूर्यस्य
खभावोऽब्जाः । गवि स्तर्गे इन्द्रादिरूपेण, अ-

न्तरिक्षे वा भानुखभावेन, पृथिव्यां वा अन्नौ-
षध्यादिरूपेण जायत इति गोजाः । ऋते
सत्यज्ञाने जायते तिष्ठतीति ऋतजाः । तथा
च श्रुतिः

‘सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ।’ (तैत्ति० २।१)

इति । एवमद्वौ मेरौ जायते उदयसमये
उपलभ्यते इत्यद्रिजाः । किंवा बहूच्यते ऋत-
मादित्य एव ऋतं सर्वगतं परब्रह्मरूपं यत् स
सूर्य इति । तत्परमं ब्रह्म प्राप्नुयामेति वाक्यं
पूरयितव्यम् । बृहद्यापकम् ॥

उद्धर्य तमसस्परि ज्योतिष्पश्यन्त उत्तरम् ।

देवन्देवत्रा सूर्यमग्नम् ज्योतिरुत्तमम् ॥

अनुष्टुप् छन्दः । सूर्यो देवता । उदित्युपसर्गः
अग्नमेत्यनेन संबध्यते । वयमुत्तमं ब्रह्मलक्षणं
ज्योतिरुदग्नम् । आशीर्लिङ्गोऽथे व्यत्ययेन
लुड् उदग्नमेत्याशास्महे ऊर्ध्वं गम्यास्म इत्यर्थः ।
किं कुर्वन्तः । दीपादिज्योतिरन्तरापेक्षया उत्त-
रमुक्तुष्टुपरिवर्ति वा ज्योतिः सूर्यं पश्यन्तो
ध्यायन्तः अनेन सूर्यध्यानेनेत्यर्थः । अन्यच्च
कीदृशां सूर्यं पश्यन्तः । तमसस्परि तमस

उपरि वर्तमानं तमसोऽन्धकारस्याविद्यारूपस्य च नाशकमित्यर्थः । अन्यच्च कीदृशम् । देवं दानादिगुणयुक्तं योत्मानं वा । तथा देवत्रा देवानां त्रिदशब्राह्मणलक्षणानां त्राणात् । ‘त्रैङ् पालने’ ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ (३।२३) आकारो वर्णागमः ‘सुपां सुलुक्’ (७।६।३९) इति द्वितीयालुक् । नतु देव एव देवत्रा ‘देवपुरुषमनुष्येभ्यस्त्रा’ (५।४।५६) इति तद्वितस्त्राप्रत्ययः देवमित्यनेनैव गतार्थत्वात् ॥

मित्रस्य चर्षणीधृतः श्रवो देवस्य सानसि ।

युम्नं चित्रश्रवस्तमम् ॥

गायत्री

मित्रो जनान्यातयति शुवाणो मित्रो दाधार पृथिवीमुत धाम् ।
मित्रः कृष्टीरनिमिषाभिचष्टे मित्राय हृव्यं घृतवद्विधेम ॥

इयं त्रिष्टुप् । इयोरपि मित्रादित्यौ देवते ।
अनयोः क्रमेण भाष्यम् । मित्रस्यादित्यस्याकारणस्त्रिभ्यस्य श्रवो माहात्म्यं ध्यायामेत्यध्याहारः ।
श्रूयत इति श्रवः उपनिषत्प्रसिद्धं परब्रह्मरूपमित्यर्थः । कीदृशं श्रवः । युम्नं योत्मानम् । तथा सानसि समुच्छ्रूतम्, चित्रश्रवस्तमं चित्रतममाश्र्वयतमं श्रवस्तमं च प्रसिद्धतमं सर्वजीवा-

त्मभिरन्तर्यामितयाधिदैवरूपेण चेत्यमानत्वात् ।
सर्वोऽपि हि मन्यते—केनाप्यहं प्रेरितः कर्म
करोमीति । यथोक्तं

‘अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।
ईश्वरप्रेरितो गच्छेच्छुभ्रं वा सर्गमेव वा ॥’

इति । कीदृशस्य । चर्षणीधृतः चर्षणयो मनु-
ष्यास्तान्धारयति वृष्ट्यादिद्वारेण अधिदैवरू-
पेण, अध्यात्मरूपेण तु चैतन्यविवर्तपरिणामा-
यात्मना ॥

अथोक्तरा मित्रो जनानीति । जनानीति
लिङ्गव्यत्ययः, जायन्त इति जनास्ताना-
तयति विस्तारयति क्रियासु प्रवर्तयतीत्यर्थः ।
किं कुर्वाणः । न परान् प्रकाशयन्नेव क्रियाः
कारयति यावता वेदादिरूपेण ब्रुवाणोऽपि
विदधत् निषेधंश्च । मित्रः पृथिवीं द्यां च
दाधार व्यत्ययेन लिट् धारयते वृष्ट्यादिद्वा-
रेण । तथा कृष्टीर्मनुष्यान् मित्र एवानि-
मिषमनिमीलितं कृत्वा अभिच्छै आभिमु-
ख्येन पश्यति—कः सुकृतं करोति दुष्कृतं वा
यथोक्तमस्माभिर्विष्णुस्तोत्रे

‘रविरपि सकलानां कर्मणां साक्षिभूतः ।’
 इत्यादि । किंच न परं वयं मित्रं ध्यायामो
 यावतास्मै मित्राय सूर्यायाम्निरूपाय वयं सायं
 प्रातश्च प्रतिदिनं हव्यं हवनीयं घृतसहितं
 हविर्विधेम दद्व्य इत्यर्थः ॥

इत ऊर्ध्वमुदकतर्पणमृषिविहितमवश्यं कर्त-
 व्यम् । तत् मतभेदेन प्रदर्श्यते । तत्र बौधायन-
 स्तावदाह

‘अतोऽनन्तरं देवतास्तर्पयति । अग्निः प्रजापतिः सोमो
 रुद्रोऽदितिर्वृहस्पतिः सर्प इत्येतानि प्राग्द्वाराणि सदैवतानि
 सनक्षत्राणि सग्रहाणि साहोरात्राणि समुहूर्तानि तर्पयामि
 वस्त्रं तर्पयामि ।

तपनोऽर्थमा भगः सविता त्वष्टा वायुरिन्द्रामी इत्येतानि
 दक्षिणद्वाराणि सदैवतानि सनक्षत्राणि सग्रहाणि साहोरात्राणि
 समुहूर्तानि तर्पयामि रुद्रांश्च तर्पयामि ।

मित्र इन्द्रो निर्क्रितिः पूषा आपो विश्वे देवा ब्रह्मा विष्णु-
 रित्येतानि प्रत्यग्द्वाराणि सदैवतानि सनक्षत्राणि सग्रहाणि
 साहोरात्राणि समुहूर्तानि तर्पयामि आदित्यांश्च तर्पयामि ।

वसवो वरुणोऽजैकपादहिर्बुध्न्यः पूषाश्विनौ यम इत्येतानि
 उदग्द्वाराणि सदैवतानि सनक्षत्राणि सग्रहाणि साहोरात्राणि
 समुहूर्तानि तर्पयामि साध्यांश्च तर्पयामि ।

ब्रह्माणं तर्पयामि, प्रजापतिं चतुर्मुखं तर्प० परमेष्ठिनं तर्प०
 ब्रह्मपार्षदान् तर्प० ब्रह्मपार्षदीश्च तर्प० । औं भूः पुरुषं तर्प० औं

भुवः पुरुषं त० ओं स्वः पुरुषं त० ओं भूभुवः स्वः पुरुषं त० । ओं
 भूस्त० ओं भुवस्त० ओं स्वस्तर्पयामि ओं महस्त० ओं जनस्त०
 ओं तपस्त० ओं सत्यं त० । ओं भवं देवं त० ओं शर्वं देवं त०
 त० ओं ईशानं देवं त० ओं पशुपतिं देवं त० ओं रुद्रं देवं त०
 ओं उग्रं देवं त० ओं भीमं देवं त० ओं महादेवं त० । ओं
 भवस्य देवस्य पत्नीं त० ओं शर्वस्य देवस्य पत्नीं त० ओं ईशा-
 नस्य देवस्य पत्नीं त० ओं पशुपतेर्देवस्य पत्नीं त० ओं रुद्रस्य
 देवस्य पत्नीं त० ओं उग्रस्य देवस्य पत्नीं त० ओं भीमस्य देवस्य
 पत्नीं त० ओं महादेवस्य पत्नीं त० । ओं भवस्य देवस्य सुतं त०
 ओं शर्वस्य देवस्य सुतं त० ओं ईशानस्य देवस्य सुतं त० ओं
 पशुपतेर्देवस्य सुतं त० ओं रुद्रस्य देवस्य सुतं त० ओं उग्रस्य
 देवस्य सुतं त० ओं भीमस्य देवस्य सुतं त० ओं महादेवस्य
 सुतं त० ओं रुद्रपार्षदान् रुद्रपार्षदीश । ओं स्कन्दं सन-
 त्कुमारं पृष्ठीं विशाखं स्कन्दपार्षदान् स्कन्दपार्षदीश तर्पया-
 मि । विघ्रांस्तर्प० वीरं त० शीलं त० वीरदन्तं त० हस्ति-
 मुखं त० विघ्रपार्षदान् विघ्रपार्षदीश । विष्णुं त० नारायणं
 श्रियं देवीं सरस्वतीं पुष्टिं विष्णुपार्षदान् विष्णुपार्षदीश ।
 यमं त० कालं वैवस्वतं चित्रगुमं वैवस्वतपार्षदान् वैवस्वत-
 पार्षदीश । भरद्वाजं त० विद्यां धन्वन्तरिं धन्वन्तरिपार्षदान्
 धन्वन्तरिपार्षदीश ॥

अथ क्रषयः । क्रषींस्तर्पयामि महर्षीस्त० परमर्षीस्त०
 देवर्षीस्त० ब्रह्मर्षीस्त० श्रुतर्षीस्त० तापसर्षीन् सप्तर्षीन् कण्व-
 र्षीन् क्रषिकान् क्रषिपत्नीः क्रषिपुत्रकान् काणवं वौधायनं आ-
 पत्स्तम्भं सूत्रकारं सत्याषाढं हिरण्यकेशं व्यासं प्रणवं गायत्रीं
 साचित्रीं सरस्वतीं छन्दांसि क्रमवेदं यजुर्वेदं सामवेदं अथर्ववेदं

अथर्वाङ्गिरसं इतिहासपुराणान् सर्ववेदगणान् सर्वभूतानित-
र्पयामि ।'

इति ॥

याज्ञवल्कीययोगशास्त्रात्

‘सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः ।
कपिलश्चासुरश्चैव वोद्धुः पञ्चशिखस्तथा ॥
एते ब्रह्मसुताः सप्त मनुष्याः परिकीर्तिताः ।’

कात्यायनः

‘मरीचिमन्त्र्यङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुलहं क्रतुम् ।
प्रचेतसं वसिष्ठं च भृगुं नारदमेव च ॥’

अथ पुराणम्

‘तर्पणं देवतानां च क्रषीणां च ततः पुनः ।
कृत्वाधिकारी भवति पितृणां तर्पणे सदा ॥’
एवमेव च स्नानकाले देवतानां तर्पणमवश्यं
कर्तव्यमिति । अथाश्वलायनोक्तम्

‘देवतास्तृप्यन्तु अग्निस्तृप्यतु वायुस्तृप्यतु सूर्यः प्रजापतिः
ब्रह्मा वेदाः क्रषयः ओङ्कारो वषङ्कारो व्याहृतयः गायत्री
सावित्री सरस्वती यज्ञाः । द्यावापृथिव्यौ तृप्यताम् । अन्त-
रिक्षं नक्षत्राणि सांख्याः सिद्धाः साध्याः नद्यः गिरयः क्षे-
त्रौषधिवनस्पतयः गन्धर्वाः अप्सरसः विग्राः वयांसि गावः
यक्षाः रक्षांसि भूतान्येवमन्तानि तृप्यन्तु ॥

अथ क्रषयः । शतर्चिनः माध्यमाः गृत्समदः विश्वा-
मित्रः वामदेवः भरद्वाजः वसिष्ठः प्रगाथाः पावमान्यः क्षुद्र-

सूक्ता महासूक्तास्तृप्यन्तु । वैशम्पायनपैलसूत्रभाष्यभारतमहा-
भारतधर्माचार्यास्तृप्यन्तु । जानकिवाहविगार्घंगालवगौतम-
शौनकशाण्डिल्यवाभ्रव्यमाण्डकेयास्तृप्यन्तु । गार्गी वाचक्रवी
तृप्यन्तु । वडवा प्रातिथेयी सुलभा मैत्रेयी तृप्यन्तु । कहोडं
कौषीतकं महाकौषीतकं आश्वलायनं ऐतरेयं महैतरेयं पैङ्गंयं
वाष्कलं अजातवकं औदवाहिं महौदवाहिं सौजामिं शौनक
तर्पयामि । ये चान्ये आचार्यास्ते सर्वे तृप्यन्तु प्रतिपुरुषं
पितृस्तर्पयिन्ना ॥'

अथेतिहासः ‘ब्रह्मणे नमः विष्णवे नमः महे-
श्वराय नमः वह्ये सूर्याय सोमाय वरुणाय
वायवे यमाय कुवेराय इन्द्राय पृथिव्यै अङ्गः
तेजसे वायवे आकाशाय अग्नये आदित्याय वरु-
णाय चन्द्रमसे कुमाराय भौमाय विष्णवे बुधाय
इन्द्राय बृहस्पतये सरस्वत्यै शुक्राय प्रजापतये
शनैश्चराय गणपतये राहवे रुद्राय केतवे ब्रह्मणे
ध्रुवाय अनन्ताय अगस्त्याय ध्रुवाय कालाय वि-
श्वकर्मणे प्रजापतिभ्यः वसुभ्यः रुद्रेभ्यः आदि-
त्येभ्यः मरुञ्ज्यः साध्येभ्यः ऋषिभ्यः देवर्षिभ्यः
ब्रह्मर्षिभ्यः राजर्षिभ्यः सिङ्गेभ्यः विद्याधरेभ्यः
गन्धर्वेभ्यः नागेभ्यः वैनतेयेभ्यः अप्सरोभ्यः
समुद्रेभ्यः पवर्तेभ्यः नक्षत्रेभ्यः नक्षत्रदेवताभ्यः

देवमातृभ्यः देवपत्नीभ्यः देवकन्याभ्यः वेदेभ्यः
 वेदाङ्गेभ्यः यज्ञाङ्गेभ्यः धर्मार्थकाममोक्षेभ्यः
 सप्तप्रणेतृभ्यः सत्त्वेभ्यः दिग्भ्यः विदिग्भ्यः
 दिक्पतिभ्यः तीर्थेभ्यः नदीभ्यः सप्तभ्यो
 लोकेभ्यः सप्तभ्यः पातालेभ्यः विश्वेभ्यो-
 देवेभ्यः श्रियै सरस्वत्यै दिवाचरेभ्यो भूतेभ्यो
 नमः नक्तञ्चरेभ्यो भूतेभ्यो नमः ॥'

अथ वौधायनः

‘दर्भेष्वासीनो दर्भान्धारयमाणः प्राणमुखः सावित्रीं
 सहस्रकृत्व आवर्तयेत् शतकृत्वो वापरिमितकृत्वो वा’
 इति । प्रणवव्याहृतियुक्तां गायत्रीं च जपेत् ।

‘ततोऽक्षसूत्रमादाय तेनैव गणयेजपम् ।
 नीचैर्जपं बुधः कुर्यात्सावित्र्यास्तु विशेषतः ॥
 सावित्रीं जपमानस्तु खर्गं गच्छति मानवः ।
 शान्त्यर्थं मानसं जप्यमुपांशु स्याच्च पौष्टिकम् ॥
 अभिचारे सशब्दं तु ह्युदक्षिणामुखम् ।
 ध्यायेत मनसा मत्रं जिह्वौष्ठं नच चालयेत् ॥
 न कम्येच्छिरोग्रीवं दन्तान्नैव प्रदर्शयेत् ।
 पिण्डीकृत्येन्द्रियग्रामं मन्त्रार्थधृतमानसः ॥
 स्वर्वर्णपदवाक्यैः शुद्धमावर्तयेजपम् ।
 दशभिर्जन्मचरितं शतेन च पुराकृतम् ॥
 त्रियुगोत्थं सहस्रेण गायत्री हन्ति किलिषम् ।
 विना दर्भैश्च यत्खानं यच्च दानं विनोदकम् ॥

असंख्यातं तु यज्ञम् तत्सर्वं निष्कलं भवेत् ।
 हिरण्यदन्तमणिभिर्जप्यं शतगुणं भवेत् ॥
 सहस्रगुणमिन्द्राक्षै रुद्राक्षैरयुतं भवेत् ।
 नियुतं प्रयुतं वा स्यात्पञ्चाक्षैस्तु न संशयः ॥
 पुत्रजीवकजप्यस्य परिसंख्या न विद्यते ।’
 ‘स एष एतामेवाहरहरहोरात्रं सन्धिषूपतिष्ठमानो
 ब्रह्मपुत्रो ब्राह्मणः शास्त्रमनुवर्तमानो ब्रह्मलोकमभिजयति
 य एवं वेद ॥’
 यं ध्यायन्ति चिदात्मानं सततं जप्यपूर्वकम् ।
 सोऽस्तु वः श्रेयसे नित्यं जगदादिरजोऽव्ययः ॥

इति प्रथमा काण्डिका ॥ १ ॥

अथ

द्वितीया काण्डिका ।

ब्रह्मचारिणोऽग्नीन्धनसुक्तम् । तत्रेतिकर्त-
व्यतामाह

विभूरसीत्यनुवाकेनाग्निसुपस्थाय ए-
धोसीति समिधमादधाति, समिदिति द्वि-
तीयाम्, इदमहमिति तृतीयाम्-इदमह-
मग्नौ समिधमभ्यादधाम्यग्ने सर्वब्रतो भ-
वामि, इदमहमग्नौ समिधमाहार्षं बृहते
जातवेदसे स मे श्रद्धां च मेधां च दीर्घं
चायुर्जातवेदाः प्रयच्छत्विति चतुर्थीम्॥१

समिदिति द्वितीयाग्नित्यादौ सर्वत्र समिध-
मादधातीति संबन्धः । एधोऽसीति प्रतीकेन
एधिष्ठीमहीत्यन्तस्य ग्रहणम्, एवं समिदसी-
त्यनेन समेधिष्ठीमहीत्यन्तस्य, इदमहमित्यने-
न भवामीत्यन्तस्य । चतुर्थः सकलः पठितः ॥

तेजोऽसीत्यग्निं, तेजो मयि धेहीत्यात्मा-
नम् ॥ २ ॥

अत्र योग्यत्वादनुमत्रयेदित्यध्याहारोऽग्नि-
मात्मानमिति कर्मनिर्देशात् । तथाचान्यत्र

परिभाषा इश्यते 'कर्मणि निर्दिष्टो मन्त्रोऽनु-
मन्त्रणे ।' इति । इह च न समिदाधानमन्त्रा-
न्तर्गतयोस्तेजोऽसि तेजो मयि धेहीत्येतयो-
र्घणं समिदाधान एव चरितार्थत्वात् किं
तर्हि, समिन्मन्त्रपरत्वेन स्थितयोः ॥

शेषेणोपतिष्ठते ॥ ३ ॥

अपो अद्यान्वचारिषमित्यनेनाग्निमुपतिष्ठते
इत्यर्थः ॥ ३ ॥

ततः प्रातः प्रागुदयात् ॥ ४ ॥

अग्निसमिन्धनं कुर्यादिति शेषः । सायं
प्रातश्चाग्निसमिन्धनमेकीयमतेन द्योतितम् ।
तत्र कालावधिप्रतिपादनार्थमेतत्—प्रातर्यदग्नि-
समिन्धनं कर्तव्यं, तदादिल्योदयात्प्राक् साय-
मप्यस्तमयात्पूर्वमग्निन्धनमवगम्यते यत इ-
त्यनुषङ्गः । विभूरसीति प्रतीकेनोत्तरवाक्यस्यापि
कदाचित्पर्यायेणोपस्थाने विनियोगः शक्यते
इत्यनुवाकग्रहणम् । मा मा हिंसीरित्यन्तेन सक-
लेनानुवाकेनान्यस्याभावाछौकिकस्याग्रेहूपस्था-
नं प्राञ्जलि मन्त्रपाठलक्षणं कृत्वा समिधमाद-
धासीति अनुषङ्गः ॥ ४ ॥

द्वादश चतुर्विंशतिं षट्टिंशतमष्टाच-
त्वारिंशतं वा वर्षाणि यो ब्रह्मचर्यं चरति
मलज्जुरबलः कृशः सर्वं स विन्दते स्नात्वा
यत्किञ्चिन्मनसेच्छत्येतेनैव धर्मेण साध्व-
धीते ॥ ५ ॥

यस्त्रैवर्णिक एतेनैव धर्मेण पूर्वोक्तधर्म-
कलापेनोपलक्षितः सन् स साधु यथास्थान-
करणवर्णस्वरमधीते विपर्यये दोषश्रवणात्
'मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा' इत्यादौ । स
स्नात्वा स्नातकधर्मान्त्रिवर्त्यावबुद्धवेदार्थः कृत-
दारसंग्रहो जातपुत्रः कृष्णकेशः कृताम्या-
धानो यत्किञ्चन कामयते स्वर्गपशुपुत्रादिकं
फलं, तत्सर्वं सम्यगवबुद्ध्य स्मार्तकर्मानुष्ठान-
द्वारेण विन्दते लभते । अन्यथा त्वविदुषोऽ-
परिपूर्णं काम्यकर्मानुष्ठानं निष्फलं काम्यानां
सदानुष्ठानशक्तया स्वाभीष्टत्वात् । यथोक्तं

'स सर्वं विन्दते स्नात्वा'

इति । नैषिकापेक्षया त्वेतेनैव धर्मेण साध्व-
धीत इत्यधीत एव न स्नायादित्यर्थः । परि-

शिष्टं यथासंभवं योज्यम् । कियन्तं काल-
मधीते । शक्तिप्रज्ञाव्यवसायादिकमपेक्ष्य प्रति-
वेदं द्वादश वर्षाणि ब्रह्मचर्यं चरन् । तेनैकत्र
वेदे द्वादश वर्षाणि परिश्रमः कर्तव्यः, द्वयो-
श्रुतुर्विशतिम्, त्रिषु षट्टिंशतम्, चतुर्ष्वष्टा-
चत्वारिंशतम् । नैष्टिकब्रह्मचर्यापेक्षं चात्राष्टा-
चत्वारिंशद्वर्षं वेदचतुष्टयस्याध्ययनं बोद्धव्यं
कर्मानुष्टानानधिकृतपद्मवादिविषयं च । अध्य-
यनस्य च हष्टार्थत्वादविशेषेण विधाने हि
जातपुत्रः कृष्णकेशोऽग्नीनादधीतेत्यादि नोपप-
द्येत वेदाध्ययनव्याकरणाद्यवगममूलतदर्थाव-
बोधव्यग्रत्वेनैव पुरुषायुषपर्यवसानेनाश्रमान्त-
राणामनवकाशप्रसङ्गात् । तस्मादिदं तात्प-
र्यम्-आश्रमान्तरार्थिना सर्वथा प्रज्ञायनुसा-
रेण वेदान् वेदौ वेदं वेदैकदेशं वाधीत्या-
धिगम्य च सहधर्मचारिणीपरिग्रहपूर्वकगृह-
स्थाश्रमादिकमनुष्टातव्यमिति । कीदशस्त्रैव-
र्णिकः । मलज्जुर्मलिनजानुरक्षानात्, अबलश्च
भैक्षभोजनात्, कृशश्च शुश्रूषादिपरिश्रमात् ॥

विभूरसि प्रवाहणो वह्निरसि हव्यवाहनः शात्रोऽसि प्रचे-
तास्तुयोऽसि विश्ववेदा उशिगसि कविरङ्गारिरसि बम्भारि-

वस्यूरसि दुवस्थाञ्जुन्द्युरसि मार्जलीयः सम्राडसि
कृशानुः परिषद्योऽस्यास्तव्यो नभोऽसि प्रतकासंमृष्टोऽसि हव्य-
सूदन ऋतधामासि खज्योंतिः समुद्रोऽसि विश्वव्यचा अजो-
ऽस्येकपादहिरसि बुध्यः कव्योऽसि कव्यवाहनो रौद्रेणानीकेन
पाहि मामे पित्रीहि माये नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीः ॥

धिष्णयानामङ्गिरसामग्निगणानां चार्षम् ।

अग्निरुच्यते । हे अग्ने असि त्वं विभूः
विशेषेण सर्वकार्याणां मध्ये भवसीति विभू-
र्विशिष्टकार्यरूपस्त्वमित्यर्थः, यद्वा विभवसि
प्रभवसीति विभूः । ऊरत्र न भवति सर्ववि-
धीनां छन्दसि विकल्पनात् । प्रवाहणः प्रकर्षेण
वाहयसि प्रापयसि दृष्टादृष्टपुरुषार्थान् इति
प्रवाहणः । वह्निः वोढा हविषां, स्वयं हविषां
भोक्ता इत्यर्थः । हव्यं वाहयसि प्रापयसि
देवेभ्यो हव्यवाहनः । श्वात्रः आशु आ सम-
न्तात् त्रायसे इति श्वात्रः, छान्दसो वर्णलोपः ।
प्रचेताः प्रकृष्टचित्तः । स्तुतः सर्वत्रैवर्णिकैः ।
वेद इति धननाम विश्ववेदाः सर्वधनः,
अथवा वेत्तीति वेदाः ज्ञः विश्वस्य सर्वस्य
वेदितृत्वात् सर्वज्ञ इत्यर्थः । उशिक् ‘वश कान्तौ’
कान्तिमानित्यर्थः । कविः क्रान्तदर्शनः ।

अंहः इति पापनाम अंहसः अरिः अङ्गारिः
 पापस्य नाशकः, वर्णलोपविकारौ च्छान्दसौ ।
 बिभर्तीति बम्भारिः धारकः पोषकश्च जग-
 ताम् । अवतीति अवस्युः रक्षकः, अब इति
 अन्ननामसु पञ्चते अब इच्छतीति अवस्युः ‘सु-
 प आत्मनः क्यच्’ (पा० सू० ३।१८) ‘क्याच्छ-
 न्दसि’ (पा० सू० ३।२।१७०) इत्युप्रत्ययः, त्वमा-
 त्मनोऽन्नमिच्छसि, अतः समिधायन्नं ते दास्या-
 मीत्यर्थः । दुव इति हविर्नाम दुवस्वान् हविषमान् ।
 शुन्ध्युः शोधनः पवित्रीकारकः । अत एव
 मार्जालीयः मृजेरालीयचूप्रत्ययः, मार्जनेन कां-
 स्यादिपात्राणां शोधकः । सम्यग्राजते सम्राट् ।
 कर्षयति हवीषीति कृशानुः । यजमानादिस-
 मूहात्मिकायां परिषदि साधुः, तस्यै वा हितः
 परिषद्यः । आस्तवनीयः अवश्यमास्तव्यः, ‘ओ-
 रावश्यके’ (पा० सू० ३।१।२५) इति प्रयत् । न भ
 इव सर्वोपकारित्वात्, अथवा अविदुषां न भाति
 सम्यक् इति न भः । प्रतनोति कर्माणि इति
 प्रतका । असंमृष्टः स्वभावशुद्धत्वात्, न पात्रा-
 दिवत्संमार्जनमर्हसीत्यर्थः । हव्यं सूदयतीति

हव्यसूदनः । कृतस्य यज्ञस्य धाम स्थानमृत-
धाम । स्वज्योतिः स्वर्गस्य प्रकाशकः प्रापकः ।
अस्यानुवाकस्य अन्यत्राहवनीयोपस्थाने विनि-
युक्तत्वादाहवनीयाभेदोपचारेण लौकिकान्ने-
रपि स्तुतिरुचिता । सम्युक्तर्षेण राति
हवींषीति समुद्रः । विश्वह्यचा विश्वसंभवः ।
न जायते इति अजः अधिष्ठातृदेवतारूपेण ।
एक एव पद्यते चेष्टते कर्माण्युक्तर्षेण संपा-
दयतीति एकपात्, एक एव पादः प्राप्तिहेतुरा-
धारात्मको यस्य स गार्हपत्यो वा एकपात् ।
न जहाति कर्मसाधनशक्तिमिति अहिः । बुद्धे
भूलोकेऽन्तरिक्षे वा भवो बुद्ध्यः, यद्वा उपरि
प्रक्षिप्यमाणस्य हविषो बुद्धेऽधोभागे भवो
बुद्ध्यः । यस्माच्च कवये क्रान्तदर्शनाय यजमा-
नाय हितत्वात् कव्यशब्दवाच्यः, तस्मात् कव्यं
पित्रिर्थं हविर्वहतीति कव्यवाहनः । रौद्रेण
घोरेण रुद्रसंबन्धिना वा अनीकेन समूहेन
सेनारूपेण मां हे अग्ने मा हिंसीः, किं तर्हि,
मां पाहि गोपाय, पित्रीहि संतर्पय । एतदर्थं
च ते तुभ्यं नमोऽस्तु नमस्कारो भवतु ॥

एधोऽसेधिषीमहि समिदसि समेधिषीमहि ॥

हे अग्ने यतस्त्वमेधो दीपः समृच्छो वा
भवसि, अतस्त्वां वयमेधिषीमहि व्यत्ययेन लिङ्
दीपयामः । यतश्च समिदसि, समिद्योग्यत्वात्
तत्प्रवणत्वाद्वा उपचारात् अग्निः समिदुच्यते,
अतस्त्वां वयं समेधिषीमहि सम्यग्दीपयाम
इत्यर्थः ॥

इदमहमग्नौ समिधमभ्यादधाम्यये सर्वब्रतो भवामि ॥

इदमिति लिङ्गव्यत्ययः । अहमिमां समि-
धमग्नावाभिमुख्येनादधामि प्रक्षिपामि । अतो
हे अग्ने तव प्रसादादहमपि सर्वब्रतो भूयासम् ।
भवामीति तिङ्गव्यत्ययः ॥

इदमहमग्नौ समिधमाहार्ष बृहते जातवेदसे स मे श्रद्धां
च मेधां च दीर्घं चायुर्जातवेदाः प्रयच्छतु ॥

आहार्षमाहरामि प्रक्षिपाम्यग्नौ समिधं
इमाम् । कीदृशोऽग्नौ । बृहते महति महाप्रभावे,
जातवेदसे जातप्रज्ञाने संपन्नधने वा । स च
समित्प्रक्षेपेण तुष्टोऽग्निर्महां श्रद्धां वेदपाठत-
दर्थज्ञानानुष्टानादिविषयां मेधां चायुश्च दीर्घं
प्रयच्छतु ॥

तेजोऽसि तेजो मयि धेहि । अपो अद्यान्वचारिषं रसेन
समग्नमहि । पयस्वानग्र आगमं तं मा संसृज वर्चसा ॥ सं
माप्ने वर्चसा सृज प्रजया च धनेन च । विद्युर्मे अस्य देवा
इन्द्रो विद्यान्महर्षिभिः ॥

विहृयस्याङ्गिरसस्यार्षम् । तेजोऽसीत्यग्निम-
नुमत्रयते, तेजो मयि धेहीत्यात्मानम् । अपो
अद्य इत्यादिनाग्निमुपतिष्ठते ।

हे अग्ने अहमप उदकमन्वचारिषं प्राप्तोऽ-
स्म्युदकं, स्त्रातोऽहमित्यर्थः । अतस्तासामपां
रसेन सारेणाहं समग्नमहि संगतः संबद्धः त्व-
दाराधनयोग्यः संपन्नः । किंच पयस्वानेवाहमा-
गममागतो मातुः संबन्धिना क्षीरेण युक्तो
बालो विकारहीन इत्यर्थः, अथवा पयस्वान्
जलयुक्तः आर्द्धगात्र इत्यर्थः । तमेवंभूतं मां
वर्चसा तेजसा विद्यातिशयलक्षणेन संसृज ।
अस्य ब्रतपरस्य मे मम देवा विद्युर्जानन्तु
इन्द्रश्च महर्षिभिः सहितो मां विद्यात्, ते देवे-
न्द्रभर्षयो ज्ञात्वा ब्रतं निर्वाहयन्त्वत्यर्थः ॥

इति द्वितीया काण्डिका ॥ २ ॥

अथ

तृतीया काण्डिका ।

ब्रह्मचर्यव्रतस्याचार्यपूजाविधिद्वारेणावधिमाह
छन्दस्यर्थान् बुद्धा स्नास्यन् गां कार-
येदाचार्यमहंयेत् ॥ १ ॥

छन्दसि वेदे ऋग्यजुःसामलक्षणे मत्रब्रा-
ह्मणार्थवादनामधेयभेदयुक्ते ये व्यवस्थिता
अर्था द्वादशाध्यायनिर्णयास्तान् बुद्धा तद्यो-
ग्यत्वात्, स्नास्यन् दारपरिग्रहार्थ स्नातकधर्मान्
ग्रहीतुमिच्छन् आचार्यमधीष्य गां मधुपकर्त्तर्थं
कारयेत् स्वधनं दत्त्वा अर्हंयेत् । सा मधुपकर्त्त-
पयोगिनी सती गुरवे दास्यते । आचार्यो हि
शिष्याय सिष्णासवे मधुपकं ददाति, शिष्य-
श्चाचार्याय दक्षिणामिति केचित् । अन्ये तु
गोप्रभवो मधुपकर्त्ता गोशब्देन विवक्षित इति
व्याचक्षते । तेनाचार्यमधीष्य मधुपकर्त्ता मे
दीयतामिति मधुपकं कारयेदित्यर्थः । गृही-

तमधुपर्कश्च ब्रह्मचारी आचार्यमह्येदक्षिणादिना यथाशक्तया पूजयेत् । अपरे तु सूत्रभेदेन व्याचक्षते—छन्दस्यर्थान् बुद्धा स्नात्यन् गां कारयेदित्येकम्, आचार्यमह्येदिति द्वितीयम् । आचार्यमधीष्यादावात्मने गां मधुपर्कं च दापयेदित्याद्यस्यार्थः । आचार्येण च पूजितो गृहीतदक्षिणः सन् ब्रह्मचारी पश्चादाचार्यमह्येत् दक्षिणादानादिना । ब्रह्मचारिणं हि सम्यगधीतावबुद्धवेदमाचार्यः पूर्वं पूजयतीति । तथाच स्मृतिः

‘तं प्रतीतं स्वधर्मेण ब्रह्मदायहरं पितुः ।
स्त्रिविणं तल्प आसीनमह्येत्प्रथमं गवा ॥’ (मनु० ३।३)
इति । तं ब्रह्मचारिणं, स्वधर्मेण शिष्यधर्मेण, प्रतीतमभिमुखमागतम्, आचार्यस्य ब्रह्महरं पितुर्दायहरं, स्त्रिविणं मालाधारिणं, तल्पे खट्टायामासीनमुपविष्टं गवा पूजयेदाचार्यः । तस्माद्दृहीतविद्यो गुरुणानुज्ञातः स्नायात्, स्नात्वा च भार्यामधिगच्छेत् । अनुत्सृष्टस्तु वीर्यं हित्वा उपावर्तते । तथाच श्रुतिः

‘इन्द्रो वै प्रजापतौ ब्रह्मचर्यमृवास स वा अनुत्सृष्टो वीर्यं हित्वोपावर्तत ॥’

इति ।

‘आचार्यो ब्रह्मचारिणः प्रजापतिः ।’

इति च ॥ १ ॥

द्विविधो ब्रह्मचारी—उपकुर्वाणो यो ब्रह्म-
चर्यं चरित्वा स्नानदारपरिग्रहादिकं संश्र-
यते, नैषिको यो ब्रह्मचर्येण निष्ठां गमयति ।
तत्रोपकुर्वाणकस्य सावधिकं ब्रह्मचर्यमिति त-
दपेक्षयोक्तं ‘छन्दस्यर्थान्’ इत्यादि । नैषिका-
पेक्षया त्विदमुच्यते

श्रोत्रियोऽन्यो वेदाध्यायी ॥ २ ॥

अन्यो नैषिको ब्रह्मचारी । श्रोत्रियो वेदा-
ध्यायी । ‘श्रोत्रियं छन्दोऽधीते’(पा० सू. पाश०८)
इति श्रोत्रियशब्दो वेदाध्यायिनि निपातितः ।
वेदाध्यायीति पुनर्वचनमवधारणार्थं वेदाध्या-
येव, न स्नानाद्याचरति, निधनावधिकमस्य
ब्रह्मचर्यत्रित्यर्थः ॥ २ ॥

अत एव स्पष्टार्थमाह

न तस्य स्नानम् ॥ ३ ॥

तस्यानन्तरोक्तस्य नैषिकस्य स्नानं नास्ती-
त्यर्थः ॥ ३ ॥

यस्य तूपकुर्वाणकस्य स्नानादिकमस्ति, तस्य
स्नानकर्तव्यतामाह

अथास्य स्नानं ब्रजपरिहितं प्रपाद्य ज-
टाश्मश्रुलोमनखमभिसंहार्य आपो हि
ष्टेति तिसृभिः स्नायात् हिरण्यवर्णा इति
च द्वाभ्यां, शं न इति च द्वाभ्याम् ॥ ४ ॥

गोसमूहो ब्रजः, तेन परिहितमधिष्ठितं
देशं प्रपाद्य प्रवेश्य प्रयोजककर्तुराचार्यस्यायं
निर्देशः । यथासंभवं जटिलपक्षे जटानां
वापनम्, शिखिपक्षे केशानाम् । तेन जटा-
दिकमभिसंहार्यापसार्य वापयित्वा आपो
हि ष्टेत्यादिभिस्तिसृभिः संमार्जनं कुर्वन्तं
स्नायात् स्नापयेत् मज्जयेत् । हिरण्यवर्णा इति
द्वाभ्यां द्वितीयं मज्जनं कुर्यात्, ‘शं न आप’
इति द्वाभ्यां तृतीयम् । अत्र च इमश्रुग्रहणेनौ-
ष्टोपरिगतकेशानामपि ग्रहणम् । लोमग्रहणेन
गुप्तस्थानगतानां ग्रहणं न तु श्रूदिवृत्तीनामा-
र्यप्रसिद्धिविरोधात् ॥ ४ ॥

ततस्त्रिः स्नातः पवित्रीभूत इदमिदं कुर्या-
दित्याह

द्यौस्ते पृष्ठमिति छत्रं धारयेत ॥५॥
 इममन्त्र इति हिरण्यम् ॥ ६ ॥ प्रतिष्ठे स्थो
 देवते मा मा हिंसिष्टमिति वाराह्योपा-
 नहौ प्रतिमुच्चते ॥ ७ ॥ द्विवस्त्रोऽत ऊर्ध्वं
 तस्माच्छोभनं वासो भर्तव्यमिति श्रुतिः
 ॥ ८ ॥ वैणवदण्डधारी नित्यम् ॥ ९ ॥
 छत्रधारी ॥ १० ॥ अपन्थदायी ॥ ११ ॥
 अदत्तहरणं प्रतिषिद्धम् ॥ १२ ॥ अपरया
 द्वारा निःसरणम् ॥ १३ ॥ मलवद्वाससा
 सह संभाषा ॥ १४ ॥ रजोवाससा सह
 शश्या ॥ १५ ॥ गुरोर्दुरुक्तवचनम् ॥ १६ ॥
 अस्थाने स्मयनम् ॥ १७ ॥ सरणम् ॥ १८ ॥
 गायनम् ॥ १९ ॥ नर्तनम् ॥ २० ॥
 तस्य चेक्षणम् ॥ २१ ॥

अत्र सूत्रगणे पाठकमादर्थकमस्य बलीय-
 स्त्वात् उक्तानुक्तपदार्थानामर्थवशेन क्रमवि-
 शेषयोजना कर्तव्या । तथाहि त्रिःस्त्रातस्य
 जलाशयान्नद्यादेरुक्तीर्णस्य चरणप्रक्षालनाद-

योऽनुकाः, सूत्रिताश्च धौतवस्त्रपरिधानादयो
यथाक्रमेण ज्ञेयाः । वौस्ते पृष्ठमित्यादि-
मत्रेण च्छत्रं धारयेत, यथाविभवानुसारेण
इममग्न इत्यादिना कटककुण्डलादि हिर-
ण्यम् । प्रतिष्ठे स्थ इत्यादिना वाराह्योपानहौ
प्रतिमुञ्चते परिधत्ते । वराहशब्दो वराह-
चर्मणि वर्तते । वराहचर्मणा निर्वृत्त इत्यण्,
तस्य ‘अणिजोरनार्षयोर्गुरुपोत्तमयोः ष्यद्
गोत्रे’ (४१।७८) इति ष्यद्, ‘यडश्चाप्’
(४१।७४) वाराह्ये च ते उपानहौ वारा-
ह्योपानहौ । वराहः सूकरः । वराहोपानहौ च
राजसूयादावर्थवादादिकादवगम्येते । अन्ये
तु वाराह्यशब्दं संनिवेशविशिष्टोपानद्वाचकं
व्याचक्षते चतुष्कच्छादितवत् । अपरे लक्ष-
णया चर्ममात्रमयत्वं वर्णयन्ति, नहि कश्चिदा-
चार्यः सूकरचर्ममय्यावुपानहौ परिदधदृश्यते ।
केचित्तु पठन्ति वाराह्युपानहाविति । तत्र वा-
राही उपानहौ इति द्वे पदे । ‘छन्दोवत्सूत्राणि
भवन्ति’ इति प्रथमपदद्विवचनस्य लुक्ष पूर्व-
सवर्णादेशो वा ‘सुपां सुलुक्ष पूर्वसवर्ण’ (७।

१३९) इत्यादिना । द्विवस्त्रोऽत ऊर्ध्वम्, अतो ब्रह्मचर्यादूर्ध्वं द्विवस्त्रः । ब्रह्मचारी ह्येकवस्त्र आसीत्, मृगाजिनं हि तेनोपरि धारितम्, न च तत्र लोके वस्त्रशब्दप्रयोगोऽस्ति । ततश्च वस्त्रद्वयं विभवानुसारेणोत्कृष्टं भर्तव्यम् । तथाच श्रुतिः ‘तस्माच्छोभनं वासो भर्तव्यम्’ इति । वेणोः संबन्धिनं च दण्डं धारयते तच्छीलो वैणवदण्डधारी । नित्यमिति न त्ववष्टम्भनाद्यर्थितयैव कदाचिदेवेति । एवं छत्रधारी । अपन्थदायी नान्यस्मै पन्थानं दद्यात् दृष्टप्रयोजनव्यतिरेकेण । अपथदायीति तु युक्तः पाठः । यतः ‘राजा तु श्रोत्रियाय पन्था देयः’ इति गौतमादिभिरुक्तमतः कथमयं श्रोत्रियविशेषः सन्नन्यस्मै प्राणिमात्राय पन्थानं दद्यात् । अदत्तहरणं प्रतिषिद्धं-परकीयं यद्वयं, तत्परेणादत्तं न यज्ञीयात् ‘न परस्मपहरेत्’ इति श्रुत्यादिनिषिद्धत्वात् । अपरथा द्वारा निःसरणम् । प्रतिषिद्धमिति कापिडकान्तं यावदनुषङ्गः । प्रसिद्धमविगर्हितं यद्वारं, ततोऽन्यथा द्वारा अप्रसिद्धया युक्तान्तः-

पुरादिनिः सरणप्रवेशाय परिक्लिपतया निःस-
रणं प्रवेशनं च प्रतिषिद्धम् । मलवद्वासाः श्रप-
चादिः, तेन सह संभाषणं प्रतिषिद्धम् । तथा
रजोवाससा रजखलया उद्ब्रुद्यापरपर्यायया सह
शयनं प्रतिषिद्धं, स्नानस्य विवाहोपक्रमत्वादेव-
मुच्यते, इतिकर्तव्यतया हि स्नानस्य विवाहमृते
नास्ति प्रसक्तिः । गुरोर्मान्यस्य

‘वित्तं बन्धुर्वयः कर्म विद्या भवति पञ्चमी ।
एतानि मान्यस्थानानि गरीयो यद्यदुत्तरम् ॥’ (म० २।१३६)
इत्यादिकस्य, दुष्टं परुषादि वचनं प्रतिषिद्धम् ।
अस्थाने गुरुह्नीजनादौ स्मयनं हसनं प्रतिषि-
द्धम् । एवं सरणं गमनमस्थाने रहस्यगुरुजना-
धिष्ठिते । एवं गायनं गीतं नर्तनं चास्थाने
प्रतिषिद्धम्, नतूत्सवादौ समानशीलमध्यग-
तस्य गुप्तस्थाने । तथाच महाब्रते गीतवाद्यन-
र्तनकर्तव्यतावचनम् ।

‘तमुद्भाता वाचयित्वा प्रस्तोत्रे प्रयच्छति प्रस्तोताध्वर्य-
वेऽध्वर्युरन्यस्मै ब्राह्मणाय ।’

इत्यादिवीणावादनवचनं श्रूयते । याज्ञवल्क्य-
श्चाह-

‘वीणावादनतत्त्वज्ञः श्रुतिजातिविशारदः ।
तालज्ञश्चाप्रयासेन योगमार्गं निगच्छति ॥’ (३।११४)

इति । तस्य च नृत्तगीतादेरस्थानेऽवेक्षणं प्रति-
षिद्धं नतूत्सवादौ ॥

‘आपो हि ष्ठा’ इत्यादयो व्याख्याताः ।
हिरण्यवर्णा इति शाखान्तरीयत्वात् समस्ताः
सूत्रकृता पठिताः ॥

द्यौस्ते पृष्ठं पृथिवी सधस्थमात्मान्तरिक्षं समुद्रो योनिः ।
विख्याय चक्षुषा त्वमभितिष्ठ पृतन्यतः ॥

बृहती । अश्वस्तुतौ विनियुक्ता । इह छत्र-
स्तुतावपि तुल्या । तव द्यौः स्वर्गलोकः पृष्ठं
पृष्ठे उपरि । पृथिवी सधस्थं समानस्थानम् ।
आत्मान्तरिक्षं छत्रावयविनो महत्वस्तुतिः ।
समुद्र उदकं योनिः कारणम् ‘अप्युजोऽश्वः’
इति संस्तवात् अश्वयोनिः सर्वस्योदकप्रभव-
त्वान्नेत्रवस्त्रादेऽछत्रमपि तथा । एवं चैन्म-
हाप्रभावस्त्वमतश्चक्षुषा विख्याय निरीक्ष्या-
भितिष्ठ आक्राम अभिभव । कान् । पृतन्यतः
पृतना सेना तामिच्छन्ति ये ते पृतन्यन्तः,
तान् पृतन्यतः ॥

इममग्र आयुषे वर्चसे कृषि तिग्ममोजो वरुण संशि-
शाधि । मातेवासा अदिते शर्म यच्छ विश्वे देवा जरदण्डि-
र्यथासत् ॥

हे अग्ने इमं सुवर्णालङ्कारमायुषे चिरजी-
वनाय, वर्चसे च दीप्तये कृधि कुरु । हे वरुण
त्वमपि ओजो बलं तिग्मं तीव्रं सम्यक् संपा-
दय । हे अदिते देवमातः अस्मै स्नातकाय
शर्म सुखं यच्छ प्रयच्छ मातेव जननीव । हे
विश्वे देवाः सर्वदिवौकसः जरदष्टिर्जराव्याप्ति-
र्था येन प्रकारेण असङ्घवति, तथा कुरुत
जराजर्जरितशरीरा यथा संपद्यामहे तथा
कुरुतेत्यर्थः ॥

प्रतिष्ठे खो देवते मा मा हिंसिष्टम् ॥

हे देवते उपानहौ सुप्रतिष्ठे स्थः शोभन-
प्रस्थाने भवतम् । मा मा हिंसिष्टं मम हिंसां
मा कार्ष्टम् ॥

इति तृतीया काण्डिका ॥ ३ ॥

अथ

चतुर्थी काण्डिका ।

अथातोऽष्टाचत्वारिंशत्संमितम् ॥ १ ॥

व्याख्यास्याम इत्यध्याहारः । ब्रतमिति च
प्रस्तावाद्भूयते । चतुर्षु वेदेषु यदष्टाचत्वारिंश-
त्संवत्सरैः संमितं परिच्छिन्नं ब्रतमुक्तं, तस्य
प्रतिनिधिभूतं संवत्सरनिर्वर्त्य व्याख्यास्यामः ।
यस्य वेदमधीयानस्य यथाकालविहितं ब्रतं
न संपन्नं, तेन चैतत्कर्तव्यमधीतवेदचतुष्टये-
न च । अत एव त्रैविद्यकब्रतमिदमुच्यते ।
स्नानादनन्तरं चास्याभिधाने प्रयोजनं—स्नात-
कभूतेनाप्येतत्कर्तव्यं प्राग्विवाहादिति । अन्ये
तु यथाकालविहितब्रतसंपत्तावपि एतद्वार्षिकं
ब्रतं तपोऽतिशयसिद्ध्यर्थं कर्तव्यतया अनेन
विधीयते इति व्याचक्षते । अथशब्दो ब्रतपू-
रणार्थः । यथोक्तम्

‘मङ्गले पूरणे हेतावानन्तर्याधिकारयोः ।

षट्स्वर्थेष्यथशब्दोऽयं स्मृतः प्राक्प्रस्तुतेऽपि च ॥’

अन्योऽपिचार्थो यथासंभवं योज्यः । अतः-

शब्दो हेत्वर्थः । यतोऽध्ययनकाले यथाविहित-
व्रतासंपत्तिः कस्यचित्संभाव्यते, अतो हेतोः
प्रतिनिधिभूतं व्रतान्तरं वक्ष्याम इति ॥ १ ॥

तत्र विधिविशेषः ॥ २ ॥

उच्यत इति शेषः ॥ २ ॥

नियमेष्वाचार्यप्रधानः स्यात् ॥ ३ ॥

स्थानासनादिकान् वक्ष्यमाणान्नियमान्
आचार्यमादाय कुर्यात् । आचार्यप्राधान्येन च
वेदगुणनार्थाभ्यासावनुवत्तेते ॥ ३ ॥

निलयार्थी यूनवद्धं न प्रविशेत् ॥ ४ ॥

शीतातपभीतो निलयार्थी भूत्वा यूनवद्धं
मिश्रवेणुवीरणकाण्डादिनिबद्धं कुटीशालाप-
र्णादिकवासविशेषं न प्रविशेत् ॥ ४ ॥

अनिलयः स्यात् ॥ ५ ॥

न केवलं परनिर्मितमाश्रयविशेषं न प्रवि-
शेत्, यावता स्वयं निलयमात्रमपि न कुर्वि-
तेस्यर्थः ॥ ५ ॥

यद्येवं, वात्याकरकवृष्ट्याद्युपस्थितेहभङ्गः
स्यादित्याशङ्क्याह

अन्यत्र वृक्षाद्वलमीकाद्वा ॥ ६ ॥

वृक्षादिकमाश्रयेदित्यर्थः । वल्मीकं वल्मी-
कभूम्यादि ॥ ६ ॥

निस्तान्तवमित्येके ॥ ७ ॥

तन्तुर्वेणुरिति केचित्, शीताद्युपहतो वंश-
निर्मितव्यतिरेकेयाश्रयान्तरं विशेत् । रजुस्त-
न्तुरित्यन्ये, रज्जवादिबन्धैर्यन्निर्वृत्तं शालादि,
तत्तान्तवम् ॥ ७ ॥

यथोक्तमेकं तु वासः शाणी कुतपं वा ॥ ८ ॥

यत्पूर्वमुक्तमेकं वासः, तदेवात्रापि । इयांस्तु
विशेषः—इह शाणी कुतपं वा । शाणी वरासिः,
न पुनः क्षौमी प्रसिद्धा, क्षिन्नकुट्टितदर्भनिर्मि-
तेति त्वन्ये । अजलोमनिर्मितं कुतपम् ॥ ८ ॥

अस्य वाससः परिमाणमाह

परिमितमुरःप्रमाणमुपरिजानु ॥ ९ ॥

उरस आरभ्य जानुनोरुपरिभागं यावद्व्या-
प्नोति, तावत्परिमितमेतत्कर्तव्यमेकमेव त्रै-

विद्येन । अध्ययनकाले तु अधोभागे पटो-
लिका त्वासीदुपरि तु मार्गं चर्म, तच्च वास
इति नोच्यते लोके इत्युक्तम् ॥ ९ ॥

चतुर्थकालपानभक्षः ॥ १० ॥

‘सायं प्रातर्मनुज्याणामशनं देवनिर्मितम्’ (संवर्त०)

इति भोजनकालः । तत्र प्रथमदिनस्य
सायंप्रातर्लक्षणं कालद्वयं, द्वितीयदिनस्य च
प्रातःकालं वर्जयित्वा सायं चतुर्थं काले
भोजनपाने कुर्यादिल्येके । एकदिनव्यवधा-
नेन एककालं भुञ्जीतेत्यर्थः । अन्ये त्वाहुः—
पीयते इति पानं क्षीरतक्रादि तदेव चतुर्थ-
काले पश्चिमप्रहरे भक्षोऽस्येति, क्षीरादिपानीये
भक्षशब्दो हृष्टः ‘अबभक्षो वायुभक्षः’ इति ॥

असंचयवान् ॥ ११ ॥

हिरण्यादिसंचयं न कुर्वीतेत्यर्थः ॥ ११ ॥

अहरहर्वा भैक्षमश्नीयात् ॥ १२ ॥

भिक्षाणां समूहो भैक्षम् । प्रवैर्ण भिक्षाणा-
मपि संचयस्य प्रतिषेधे प्राप्ते प्रतिप्रसवोऽनेन
क्रियते । प्रतिदिनं भैक्षमश्नीयात् । शरीरा-

पाटवे तु कदाचिदेकामपि भिक्षामश्चीयात्, अ-
टितुमशक्तः सकुकणिकादिकं वा । तावन्मात्रं
संचिनुयादित्यनेनाभिप्रायेण वाशब्दः ॥ १२ ॥

अहस्तिष्ठेद्रात्रावासीत ॥ १३ ॥

कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे अहःशब्दाद्विती-
या । अहनि तिष्ठेदेव ऊर्ध्वं एवासीतेत्यर्थः ।
रात्रावासीतोपविशेत् । अतिश्रान्तः स्वप्यादपि
कदाचिदन्तरा मनाक् । अत्यन्तसंयोगाभावात्
द्वितीयाविरहः ॥ १३ ॥

उभयं मुनिव्रतः स्यात् ॥ १४ ॥

उभयमहोरात्रं वाक्संयमं कुर्यात् । मुनीनां
व्रतमेतत् ॥ १४ ॥

स्वीशूद्रपतितरभसरजस्वलैर्वा न संभा-
षयेतेति च्यवनो भृगुः ॥ १५ ॥

भार्गवस्तु च्यवनो मन्यते रुद्यादिभिरेव
न संभाषेत, नतु सर्वैः । संभाषयेतेति स्वार्थे
णिच्च ‘रामो राज्यमकारयत्’ इतिवत् । पतिता-
स्वैर्वर्णिका अपि । रभसा अपृष्ठवक्तारो भण्डव-
न्दिप्रभृतयः । रजस्वलास्तु ये रक्तेन शरीरम-
वलिप्य भोजनादिकं दापयन्ति ॥ १५ ॥

द्वादशरात्रं वोभयतोऽमावस्यां पौर्णमासीं च ॥ १६ ॥

असमर्थपेक्षमेतत् । संवत्सरस्योभयोरारभसमासिलक्षणयोः पार्श्वयोर्द्वादशरात्रमेतत्स्थानासनवाग्यमप्रभृतिकं कुर्यात् पौर्णमासीममावस्यां च । तेन संवत्सरमध्ये अष्टाचत्वारिंशाह्नानि भवन्ति । उपक्रमोपसंहारयोर्द्वादशरात्रद्वयं, द्वादश पौर्णमासः, द्वादशमावस्याः ॥ १६ ॥

पालाश्यः समिधो नित्याः परिधिवृक्षाणां वा ॥ १७ ॥

या ब्रह्मचारिणो नित्याः समिधः, ता इह पालाश्यः । पलाशालाभे प्रतिनिधिः, प्रतिनिधाने च परिधिवृक्षाणां वा, परिधिवृक्षाणां संबन्धिन्यो ग्राह्याः । परिधिवृक्षाश्च यूप्याः विल्वखदिरपलाशरोहीतकोदुम्बरवधिरप्रभृतयः । तथाच ब्राह्मणं श्रुतिश्च

‘वैल्वो वा खादिरो वा पालाशो वा रौहीतको वा सौम्यस्याध्वरस्य यूपः स्यात् । औदुम्बरो यूपो भवति ॥’ ‘खादिरे बभाति पालाशे बभाति रौहीतके बभाति ॥’

इति । यज्ञिया वा सर्वे परिधिवृक्षाः । श्रूयते
हि परिधिब्राह्मणम् ।

‘तस्येन्द्रः परिधीन्यज्ञियेभ्यो वृक्षेभ्यो आजहार’

इति । परिधिवृक्षत्वादेव पालाशीनां सिङ्गेः
पृथग्ग्रहणं तासां नित्यत्वार्थं तथाचेह नित्य-
ग्रहणम् । ननु मूलप्रकृतावेव कस्मान्नोक्तम् ।
साधूच्यते भवता किंतु ज्ञापकार्थं भविष्यति
यथा साद्यस्क एवमुक्तं मध्यमायां संस्थि-
तायां यूपकर्मेति, प्रकृतौ चोक्तमुपसत्सु
यूपकर्मेति । तत्र कालाकाङ्क्षायां सत्यां विकृ-
तिरपि प्रकृतिं गृह्णाति इत्येतमर्थमवबोध-
यितुमेवं सूत्रितवानाचार्यो विरोधाभावात् ।
एवमन्यत्रापि तुल्यन्यायत्वाद्योजयम् । तेनां-
होमुग्भिः समिहानेऽप्येवं जानीयादेव

‘तस्येन्द्रो यज्ञियेभ्यो वृक्षेभ्यः परिधीनाजहार’

इति ॥ १७ ॥

मेधां मह्यमिति पाणिना मार्गं दृत्वा
त्रिष्वणमहोरात्रमुदकोपस्पर्शनम् ॥१८॥

कुर्यादिति शेषः । मेधां मह्यमज्जिरस इत्या-

दिभिर्मैत्रैः द्वाभ्यां नाभेरारभ्योध्वं ब्रह्मद्वारप-
र्यन्तं मार्जनं निघर्षणात्मकं कृत्वा
‘नाभेरुध्वमेव पाणिना उन्माण्ि’

इति स्मृतेः प्रातःसवने मध्यनिदनसवने
तृतीयसवने इति सवनत्रयेऽपि रात्रिभागत्रयेऽ-
प्येवमुदकोपस्पर्शनं कुर्यात् । उपस्पर्शनमिह
स्नानम् । उपस्पर्शनशब्दो ह्याचमनस्पर्शनस्नानेषु
दृष्टः, ‘उपस्पृश्य स्वस्त्ययनं भवति’ इत्यादावाच-
मने, न कुल्याद्यन्तरागमननिमित्तप्रायश्चित्तभूते
सदाचारादिसिद्धे; ‘उपस्पृश्य सोममालभेरन्’
इत्यत्र स्पर्शे; ‘आलभ्य चोपस्पृशेयुः’ इत्यत्रा-
प्युदकाचमनमात्रे; ‘रथ्यादावुपस्पृशेत्’ इत्यादौ
स्नाने । तत्र प्रकरणवशाद्विशेषव्यवस्था । यथा
सैन्धवशब्दादेरश्वलवणमनुष्येषु ।

दिवा वातार्कसंयोगाद्रात्रौ नक्षत्रमारुतैः ।
सन्ध्ययोरभिवाताभ्यां पवित्रं सर्वदा जलम् ॥

तत्र चामिं प्रतिष्ठाप्य सुवर्णं संनिधायेति
वदन्ति । अस्तमिते वसतीवरीग्रहणवत्
‘अग्निर्वै वाक्’ इत्यभेदात् अग्न्यभावेऽपि वागु-
म्बार्या एवं रात्रावाचमनाद्यपि कुर्यात् ॥ १८ ॥

एवं स्नात्वा

नमो हमाय मोहमायेति चानुसवन-
मग्नये वैश्वानराय तपाय तापसाय तप-
न्ताय विन्दवे विन्दाय वसुविन्दाय सर्व-
विन्दाय, नमः पाराय सुपाराय पारय-
न्ताय शान्ताय, नम ऊर्म्याय सूर्म्याय,
नमः च्यवनाय भार्गवाय इत्येता एव
देवतास्तर्पयन्नुदकेन ॥ १९ ॥

एता एव देवतास्तर्पयन्नुदकेन तर्पयन्नमः-
शब्दावच्छिन्नैर्मत्रैश्चतुर्भिरुपस्पर्शनं कुर्यादिति
संबन्धः । आदित्य एवोपाध्यवच्छिन्नोऽत्रानेक-
देवतारूपोऽभिमतः । तथाच हम आदित्यो
गन्तुत्वेन स्तूयते । ‘इमहम्ममीमृगतौ’ इति
हम्मेः रूपं हम इति । ‘मीञ् हिंसायाम्’ इत्यस्य
त्वप्रत्यये रूपं छान्दसम्, मोहमायेति अन्ध-
कारापसारकायेत्यर्थः । तपतीति तपः । तप-
श्चारेति तापसः आदित्य एव प्रजापतिरूपेण
स्तुतः । तप्यते इति तपः ब्रह्माण्डादिसर्गः, तं
तनोति उत्पादयतीति तपन्तः ‘सर्वे विधयङ्ग-

नदसि विकल्प्यन्ते' इति सुपो लुक् । विन्दते
चेतयते इति विन्दुः, विन्द्यते चेत्यते इति
विन्दः चेत्यचेतयितृरूपः प्रजापतिस्तस्मै नमः ।
वसु विन्दते वसुविन्दः, एवं सर्वविन्दः'
तयोर्विशेषणसमासः । 'पारतीरकर्मसमाप्तौ,
पारयतीति पारः । पारयन्तं तनोति पारयन्तः ।
ऊर्मीत्रश्चिमकल्होलानर्हतीति ऊर्म्यः । एवं
सूर्म्यः । च्यावयतीति च्यवनः । भृजति पाच-
यति भूतानीति भृगुः, तस्यापत्यं भार्गवः
भानुरेवात्र ॥ १९ ॥

एष संवत्सरं चरित्वा विमलो विपापो
भवति ॥ २० ॥

एष ब्रह्मचारी स्नातको वा प्रकृतः संवत्स-
रमुक्तं व्रतं चरित्वा, विमलो रागादिमलशून्यो
विगतपापश्च भवति ॥ २० ॥

पापाभावप्रदर्शनेनाध्ययनाङ्गत्वविहिताध्य-
यनकालव्रताकरणनिमित्तप्रायश्चित्ततामस्य सं-
वत्सरव्रतस्य दर्शयति

सर्वेषां वेदानां चरितब्रह्मचर्यो यदि
नान्यत्कुरुते ॥ २१ ॥

यद्यन्यद्वतं वेदाध्ययनकाले न कुरुते,
तदास्मिंस्तत्प्रतिनिधिभूते संवत्सरब्रते कृते
सति चतुर्णामपि वेदानामधीतानां चरित-
ब्रह्मचर्यः संपद्यते ब्रतपरिपूर्णं वेदचतुष्टयाध्य-
यनमस्य संपद्यत इत्यर्थः । ये तु खतञ्चमेवेदं सं-
वत्सरब्रतं त्रैविद्यकस्य तपोतिशयार्थं वर्णयन्ति,
त एवं व्याचक्षते—पूर्वेण सहास्यैकवाक्यता,
एष संवत्सरब्रतं चरित्वा सर्वेषां वेदानां
चरितब्रतः सन् विमलो विपापश्च भवति, यदि
तन्मध्येऽन्यन्त्रिष्ठाचरणं न कुरुते ॥ २१ ॥

स तु खलु चरितब्रह्मचर्यो दश
दश पुरुषान्पुनाति पूर्वापरान् आत्मानं
चैकविंशम् ॥ २२ ॥

तुशब्दः फलान्तरसमुच्चये । खलुर्निश्चये ॥ २२

वैदिकत्वप्रसिद्धियोतनाय च फलान्तरमाह

पङ्कि च यावदनुपश्यति यस्यामुप-
विशति ॥ २३ ॥

युनातीत्यनुषङ्गः । यान्पश्यति तानपङ्किपाव-

नानपि पङ्किपावनान्करोति तपोबलात् , यांश्चै-
कपङ्कयुपविष्टान्न पश्यत्यपि, तानपि पावयति २३

समाप्त एतासामेव देवतानामन्नस्य
जुहोति । धेनुर्दक्षिणा ॥ २४ ॥

एतस्मिन्ब्रते समाप्ते, पूर्वोक्तदेवताभ्योऽन्नं
जुहोति तण्डुललक्षणं स्थालीपाकं वा ।
'छन्दोवत्सूत्राणि भवन्ति' इति सुब्बव्यत्ययः ।
अन्नशब्दो हि कृतेऽकृते विपक्ते च वृष्टः 'हेषिभि-
र्निधनं कुर्यादन्नकामाय' इत्यकृतवचनः, 'अन्नं
प्रयौति वृतं मधु तण्डुलान्' इत्यादौ कृत-
वचनः, 'योऽन्नमश्रीयात्' इत्यादौ विपक्व-
चनः । त्रिविधमपि ब्रीहितण्डुलस्थालीपाकरूपं
पर्यायेण यथासं निर्वाह्यम् ॥

मेधा महामङ्गिरसो मेधां सप्तर्षयो दधुः ।

मेधामग्निश्च वायुश्च मेधां धाता दधातु मे ॥ १ ॥

मेधां मे वरुणो राजा मेधामग्निर्दधातु मे ।

मेधामिदश्च सूर्यश्च मेधां देवी सरस्वती ॥ २ ॥

या मेधा अप्सरस्सु गन्धवेषु च यन्मनः ।

दैवी मनुष्ये या मेधा सा मामाविशतादिह ॥ ३ ॥

शरीरं मे विचक्षणं वाञ्छे मधुमहुहे ।
 निशामितं निशामये मयि श्रुतम् ॥ ४ ॥
 यन्मेऽनूक्तं तद्रमतां शकेयं यदनुबुवे ।
 प्रियाः श्रुतस्य भूयास्म मेधया संविधीमहि ॥ ५ ॥
 नमो हमाय मोहमाय ॥

सयज्जुष्कः पञ्चर्चः । अङ्गिरसो देवाः महां
 मेधां बुद्धिं दधुर्दधतु मदर्थं कुर्वन्तु ददतु वा
 मह्यम् । कद्यपादयश्च सप्तर्षयो मेधां दधतु ।
 तथाभिर्वायुः धाता प्रजापतिमेधां मे दधातु ।
 एवं राजा वरुणोऽग्निरिन्द्रश्च सूर्यश्च महां मेधां
 दधातु देवी च सरस्वती । तथाप्सरःसु च या
 मेधा स्थिता, गन्धर्वेषु च यत् मनः स्थितं, त-
 दुभयमिहैव मानुषशरीरे सति मामाविशता-
 त्प्रविशतु । या च मनुष्यविशेषे देवी अमानुषी
 मेधा, सापि मामाविशतात् । मम च शरीरं
 विचक्षणं विपश्चित् सकलकलाकोविदमस्तु ।
 वाक् सरस्वती त्रयीरूपा मे मम मधुमत् मधु-
 रविपाकं स्वर्गापवर्गादिकं फलं दुहे दोग्धु । यच्च
 मयि श्रुतं जातं, निशामितं चावबुद्धं मयासीत्,
 तत् निशामये निशामयेय स्मरणशक्तिस्तत्र म-
 मास्त्वत्यर्थः । यच्च ममानूक्तं गुरुणा निगदितं,

तद्रमतां शतशाखं शिष्यप्रशिष्यादीन् प्रसरतु
 फलपर्यवसायि सत् । यच्चानुबुवे निगदितुमि-
 च्छामि, तच्छक्रुयाम् । तथा वयं श्रुतस्य प्रियाः
 भूयास्म श्रुतमस्माकं फलदानप्रसादपरमस्तु ।
 मेधया च संविधीमहि सम्बध्येमहि वयम् ।
 यजुवर्याख्यातम् ॥ २४ ॥

इति चतुर्थी काण्डिका ॥ ४ ॥

अथ
पञ्चमी काण्डिका ।

येनाधीयानेन यथाविहितव्रतानि नानुष्टितानि, नापि संवत्सरव्रतं पश्चात्, तं प्रति प्रायश्चित्तान्तरं खतञ्चं वा तपोऽन्तरं पूर्ववत्कृच्छादिकमाह

अथ कृच्छ्रविधिं व्याख्यास्यामः ॥१॥

कृतमकुशलं विहिताकरणप्रतिषिद्धसेवनलक्षणं कर्म च्छ्रदति इति कृच्छ्रः । तथानन्तरमेव वक्ष्यति ‘सर्वाकुशलमोक्षाय’ इति । गौतमोऽप्याह

‘अथैतांखीन्कच्छ्रांश्चरित्वा सर्ववेदेषु स्नातो भवति, सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति ।’

इति । त्रीनिति कृच्छ्रमहाकृच्छ्रतत्तकृच्छ्रान् । कृतस्य पापस्य च्छ्रदनं वा कृच्छ्रमिति निर्वचनम् । वर्णलोपश्चान्दसत्वात् कृच्छ्रशब्दस्य । तथाच चारायणिसूत्रम् ‘पुरुष्टते च्छच्छ्रयोः’ इति पुरुशब्दः कृतशब्दश्च लुप्यते यथासंख्यं

छे छ्रे परतः । पुरु च्छदनं पुच्छम्, कृतस्य
च्छदनं विनाशनं कृच्छ्रमिति ।

दुस्तरं गहनं कृच्छ्रं कष्टं दुष्करमित्यपि ।

लोकप्रसिद्धपर्याये लिप्याप्यर्थोऽस्य गम्यते ॥

कृच्छ्रस्य विधिः प्रभाव इतिकर्तव्यता कृच्छ्र-
विधिः, तं व्याख्यास्याम इति शिष्यबुद्धि-
समाधानार्थमिदं वाक्यम् । एवमन्यत्राप्य-
नुसर्तव्यम् ॥ १ ॥

स्तुत्यर्थमात्मार्थं चास्य व्रतस्य पुराकल्पार्थ-
वादमाह

देवासो यथाचरन्वस्वो रुद्रा आदि-
त्या मरुदद्धिरसः पुरा ॥ २ ॥

देवादीनामेवात्र व्रते आर्षम् । प्रशस्तं
चैतदेवादिभिः पापविमोक्षायानुष्ठितत्वादिति
तात्पर्यार्थः । देवा एव देवासः ‘आजसेर-
सुकृ’ (७।६।५०) । येन प्रकारेण देवादय आ-
चरन्, तं प्रकारं वक्ष्याम इत्यन्वयः ॥ २ ॥

स्त्रीशूद्रं नाभिभाषेत ॥ ३ ॥

स्त्रीमात्रं शूद्रमात्रं च न संवादयेत्कृच्छ्रं
चरन् ॥ ३ ॥

नक्तमासीत् संश्रितः ॥ ४ ॥

कुञ्ज्यकाष्ठादिकमालम्बनमात्रमाश्रितः सन्
रात्रावासीतैव उपविशेत् श्रमातिशयनिवृत्तये,
नतु सुष्प्यात् । एवं हि सातिशयं तपो भवति ।
अतिश्रान्तस्तूपविष्ट एवान्तरान्तरा मनाकृ स्वापं
कुर्वीत शरीरापायस्यावश्यवर्जनीयत्वात्, नतु
शय्यामारोहेत् ॥ ४ ॥

सर्वाण्यहानि तिष्ठेत् ॥ ५ ॥

दिनेषु सर्वेषु तिष्ठेदेव, नतूपविशेत् ॥ ५ ॥

ब्रह्मचारी ॥ ६ ॥

ब्रह्मचर्यचरणशीलः । एतेन यहस्थस्याप्य-
धिकारं दर्शयति ॥ ६ ॥

क्षपाशयः ॥ ७ ॥

यदि श्रमातिशयमपनोदयितुं मनाङ्गिद्रां कु-
र्यात् तदा क्षपायामेव कुञ्ज्याद्यवष्टम्भेनोपविष्टः
सन्, नतु कथंचिदपि दिवा शय्यायां वा ॥ ७ ॥

मधुमांसलवणश्राद्धानि वर्जयेदविचा-
रयन् ॥ ८ ॥

‘अकामोपेतं मधु न दुष्यति’

इति वाजसनेयकादौ यदृश्यते, तथा

‘.....सैन्धवं तु न दुष्यति ।’

इति,

‘दत्त्वा तु देवविशेष्यः खादन्मासं न दुष्यति ।’

(मनु० ५।३२)

इति,

‘त्रतस्थमपि दौहित्रं आद्वे यत्तेन भोजयेत् ।’

(मनु० ३।२३४)

इत्याद्यागममविचारयन्नेव प्रयत्नविशेषेण मध्वादीन्यत्र व्रते वर्जयेत् ॥ ८ ॥

गवाजिनं शाणीचीरं कुतपं मार्गं वा
वास उच्यते ॥ ९ ॥

गवाजिनं गोचर्म । शाणीचीरं वरासिखण्डः ।
मृगस्येदं मार्गं चर्म । कुतपमुक्तम् ॥ ९ ॥

सर्वाकुशलमोक्षाय

मरुतोऽप्याचरंस्तथा ॥ १० ॥

अध्ययनकाले वैगुण्यकृतस्येवान्यकाल-
कृतस्यापि समस्तस्येहजन्मकृतस्य पूर्वजन्मवि-
हितस्य च अकुशलस्य पापस्य कर्मणो मोक्षाय
विनाशायैतद्वतं भवति सम्यक् कृतं सत् ।

तथाच मरुदादयोऽपि तादथर्थेनैवाचरितवन्तो-
इसम्भाव्यमानव्यामोहा इति हृष्टप्रमाणकमे-
तत् ॥ १० ॥

त्यहं सायं त्यहं प्रात-
स्यहं भुजेदयाचितम् ।
त्यहं नैव तु भुजीत ।
एतद्वसुभी रुद्रैरादित्यैश्चरितं ब्रतम् ॥ ११ ॥

मरुद्विश्वेति विज्ञेयम् । त्रीण्यहानि सायमेव
भुजीत होमकालादूर्ध्वम्, त्यहं प्रातरेव, त्यहं
त्वयाचितं लब्धमेव भुजीत, त्यहं तूपवस-
नम्,—इति क्रमेणैव द्वादश दिनानि ब्रतम् ।
एतत्कृच्छ्रं व्याख्यातम् । अस्य प्राजापत्यमिति
नाम । एवंप्रकारं क्लेशसाध्यमन्यदपि कृच्छ्र-
शब्देनोच्यते कूर्चसान्तपनादिकम् ॥ ११ ॥

एतमेव प्रकारमतिकृच्छ्रेऽतिदिशन्नाह
एष एवातिकृच्छ्रस्य
विधिरेवं विधीयते ॥ १२ ॥

यः कृच्छ्रस्य प्रकारः स्थानशयनब्रह्मच-
र्यादिक उक्तः, स एष एवातिकृच्छ्रस्य विधिः ।

यद्येवमभेद् एव स्यात् तदत्र कोऽतिदेशावकाशोऽस्य भिन्नविषयत्वादित्याशंक्याह एवं विधीयते इति, विशेष इति शेषः ॥ १२ ॥

तथाचाह

एतेष्वेव तु कालेष्वेकैकं पिण्डं
प्राश्नीयात् ॥ १३ ॥

भोजने विशेष इत्यर्थः । तथाचैतेष्वेव सायमादिषु भोजनकालेष्वेकैकं ग्रासमश्नीयाद॒ तिकृच्छ्रुं चरन् । पिण्डप्रमाणं त्वस्याविकारेण यावद्वासो मुखे वर्तते पाणिपूरणभोजन इति ॥ १३ ॥

इति पंचमी काण्डिका ॥ ५ ॥

अथ
षष्ठी काण्डिका ।

तस्मृच्छमाह
 तस्मृच्छं व्याख्यास्यामः
 व्यहमुष्णाः पिवेदापरुद्यहमुष्णं पयः
 पिवेत् । व्यहमुष्णं पिवेत्सर्पिर्वायुभक्षः
 परं व्यहम् ॥ १ ॥

कृच्छ्रकालेष्वेव सायमादिषु उष्णजलपा-
 नादिकम् । पयः क्षीरम् । सर्पिरुद्यहमयाचितम् ।
 वायुभक्ष इति वायुमेवोपजीवेत् पवित्रतार्थं
 शरीरसन्धारणार्थं च, नत्वन्यत्किमपि भुजीत
 पिवेदेति तीव्रोपवासनत्रयविधानमेवैतत् ॥ १ ॥

बृहस्पतेस्तु कूर्चस्य
एष एव विधिः स्मृतः ॥ २ ॥

बृहस्पतेरित्यार्षम् । प्ररोचनार्थं कूर्च इति
 संज्ञा । यः कृच्छ्रस्य स्थानासनादिप्रकार
 उक्तः, स एव कूर्चस्यापि । तुशब्दोऽप्यर्थं
 भिन्नकमः ॥ २ ॥

पूर्ववद्विशेषमाह
 यवागू यावकं शाकं
 पयः सर्पिः कुशोदकम् ।
 ऋहं ऋहं तु प्राश्नीया-
 द्वायुभक्षः परं ऋहम् ॥ ३ ॥

यवागूरपासिततुषयवसम्पाद्या पेयप्राया प्र-
 सिद्धा । यावकोऽपि तद्वत् , स तु भक्तप्रायः
 कठिनः । शाकं तु हविष्यमेव, न त्वविशेषेण ।
 एवं भोजनेऽपि सायमादौ कृच्छ्रादौ ज्ञेयम् ।
 कुशोदकमिति समाहारनिर्देशात्सहोपयोगः ।
 तेन सप्त ऋहा भवन्ति ॥ ३ ॥

इति षष्ठी काण्डिका ॥ ६ ॥

अथ
सप्तमी काण्डिका ।

अथ सान्तपनम् ॥ १ ॥

कुच्छ्रविधिं व्याख्यास्याम इति वाक्यशेषः ।
अथशब्दः पृथक् स्थानतां पूर्वेभ्यो द्योतयति ॥ १ ॥

मरुतां होमो मरुतस्तर्पयेत् ॥ २ ॥

मरुतामेवात्रार्षम् । अतस्तेषामेव होमः ।
तानेव चोदकेन तर्पयेत् । द्वयमपि चैतत् स्नाना-
दूर्ध्वम् ॥ २ ॥

गोमूत्रं गोमयं क्षीरं

दधि सर्पिः कुशोदकम् ।

एकरात्रोपवासश्च

कुच्छ्रसान्तपनं स्मृतम् ॥ ३ ॥

कुच्छ्ररूपं च तत्सान्तपनं कुच्छ्रसान्तपनम् ।
कुशोदकमेकत्राहनि, गोमूत्रादिकमेकमहन्य-
हनि, एकरात्रोपवासश्चेति सप्तरात्रः ॥ ३ ॥

एतदेव त्रिरम्यस्तं

महासान्तपनं स्मृतम् ॥ ४ ॥

एतदेव सान्तपनं यथास्थानं गोमूत्रादिभक्षणमुखेन त्रिरभ्यस्तं दण्डकलितकेन वा महासान्तपनं भवति । तेन भंग्या सान्तपने सप्तोपवासाः, महासान्तपने चैकर्विंशतिः पर्यवस्यन्तीति महदेतत्पः । यत्तु याज्ञवल्क्ये सान्तपनस्य द्व्यहत्वं, महासान्तपनस्य च सप्ताहत्वं प्रतीयते, तदपि विकल्पेन शक्तिविशेषभावापेक्षया पुरुषान्तर एव कल्प्यते सर्वस्मृतीनां प्रामाण्यात् । नत्वेतावता सर्वत्र संकोचव्याख्यया क्लेशोऽनुभवनीयः । तत्र याज्ञवल्क्यवचनम्

‘पंचगव्यं तु गोक्षीरं दधि मूत्रं शकुद्धूतम् ।

जग्ध्वापरेऽद्वयुपवसेत्कुच्छं सान्तपनं चरन् ॥’ (३।३।१४)
अनेन पंचगव्यादीनामेकत्राहन्युपयोगः, द्वितीये तूपवास उक्तः, यतो महासान्तपनमाह

‘पृथक्सान्तपनद्रव्यैः षडहः सोपवासकः ।

सप्ताहेन तु कुच्छोऽयं महासान्तपनः स्मृतः ॥’ (३।३।१५)
इति । अत्र पंचगव्यादीनां पृथगुपयोगात् षडहानि, सप्तमेऽहन्युपवासः ॥ ४ ॥

इति सप्तमी काण्डिका ॥ ७ ॥

अथ

अष्टमी काण्डिका ।

सर्वेषां कृच्छ्रव्रतानां द्वादशाहादधिकत्वं,
गौणत्वं तु द्वादशाहस्येति तेन तदीया एव
मन्त्रादयोऽन्त्र गुणत्वेन योजयितव्या इत्यभि-
प्रायेण गुणविशेषमाह

अथात्र व्रतोपायनम् ॥ १ ॥

एतेषु समस्तेषु कृच्छ्रेषु अत्र यत्पूर्वं व्रतमुक्तं
व्रतनियमाश्रेति तस्योपायनं ग्रहणोपाय इति-
कर्तव्यता द्वादशाहादित्युच्यते, त्यागोपायश्च
तत एवेति ज्ञेयम् ॥ १ ॥

वसवो व्रतपतयो रुद्रा व्रतपतय आ-
दित्या व्रतपतयो मरुदंगिरसो व्रतपतय
इति व्रतमालभ्य, वसूनद्विस्तर्पयेत प्रथ-
मेऽस्मिँखिरात्रे, रुद्रान् द्वितीये, आदित्यां-
स्तृतीये, मरुदंगिरसश्चतुर्थे ॥ २ ॥

प्रथमस्य त्रिरात्रस्य प्रथमेऽहनि स्त्रात्वाग्नि-

समीपे 'वसवो ब्रतपतयः' इत्यादिभिर्मन्त्रैर्वर्तं
शब्दीयात् । 'वसवो ब्रतपतयो ब्रतमालभे तद्वः
प्रब्रवीमि तच्छकेयं तेनध्यासम् ।' इत्यादि-
मन्त्रलिङ्गाद्वि संसिद्ध्यन्तब्रतग्रहणानुज्ञासिद्ध्ये
देवताभ्यर्थनं प्रतीयते । तथा ब्रतान्ते ब्रतत्यागः
कर्तव्यः 'वसवो ब्रतपतयो ब्रतमचारिषं तदशकं
तद्वः प्रब्रूमस्तज्ज्ञो गोपाय' इत्यादिभिः । एवमेतै-
श्रुभिर्मन्त्रैर्वर्तमालभ्य प्रथमे त्रिरात्रे अद्विर्वसु-
न्प्रत्यहं तर्पयेत्, द्वितीये रुद्रान्, तृतीये आदि-
त्यान् । चतुर्थे त्रिरात्रे मरुदण्डिरस उदकेन
सन्तर्पयेत् ॥ २ ॥

'आ मे गृहाः' इति द्वाभ्यां वसूनां
स्थालीपाकस्य जुहोति ॥ ३ ॥

प्रथमे त्र्यहेऽहन्यहनि चरुणा मन्त्रद्वयेन
वसुभ्यो होमः कार्यो ब्रह्मचारिस्तातकाभ्यां
लौकिकेऽग्नौ, यहस्येनाहवनीये गृह्येऽग्नौ वा ॥३॥
'असंख्याता' इति दशभी रुद्राणाम् ॥४॥

होमः कार्यो द्वितीये त्र्यहे ॥ ४ ॥

‘कदाचन स्तरीरसि’ इति पंचमिरादि-
त्यानाम् ॥ ५ ॥

तृतीयऋग्विषयमेतत् ॥ ५ ॥

‘सान्तपनाः’ इति षड्भिर्मरुद्गणानां
‘त्वामश्चे अंगिरसो’ ‘वायुरग्रेगाः’ ॥६॥

चतुर्थे ऋग्हे मरुद्गणानामंगिरसां चाहन्य-
हनि होमो यथायोग्यमेतैर्मन्त्रैः कर्तव्य
इत्यर्थः ॥ ६ ॥

हृव्यवाहमिति स्थिष्टकृतम् ॥ ७ ॥

हृव्यवाहमित्यादिमन्त्रेण स्थिष्टकृतं जुहुयाद-
विशेषेण सर्वेषु ऋग्हेषु ॥ ७ ॥

वसवो व्रतपतयो व्रतमालमे तद्वः प्रब्रवीमि तच्छकेयं
तेनध्यासम् ॥

हे वसवो वासयितारः यतो यूयं व्रतपतयो
व्रतस्य पालयितारस्तत्समाद्युष्मान्प्रब्रवीस्यभ्य-
र्थये अहं व्रतमालमे आरभे, तस्माद्युष्मत्प्रसा-
दादहं शकेयं शकुयां पारयेय, तेन च व्रतेन
संपन्नेन क्रच्छासं समृद्धिं फलविशेषात्मिकां
प्राप्नुयाम् ॥

रुद्रा व्रतपतयो व्रतमालभे तद्वः प्रब्रवीमि तच्छकेयं
तेनध्यासम् ॥

पूर्वव्याख्यानेनैव गतार्थः । रुद्रास्त्वभ्यर्थ-
नीया विशेष्यन्ते । एवमुत्तरयोरादित्या मरुदं-
गिरसश्च विशेष्यन्ते । शेषं तुल्यम् ॥

आदित्या व्रतपतयो व्रतमालभे तद्वः

प्रब्रवीमि तच्छकेयं तेनध्यासम् ॥

मरुदज्ञिरसो व्रतपतयो व्रतमालभे

तद्वः प्रब्रवीमि तच्छकेयं तेनध्यासम् ॥

आ मे गृहा भवन्त्वा प्रजा म

आ मा यज्ञो विशतु वीर्यवान् ।

आपो देवीर्यज्ञिया मा विशन्तु

सहस्रस्य मा भूमा मा प्रहासीत् स्वाहा ॥

आ मे गृहा भवन्त्वा पुरोरुक्त

स्तुतशत्र्वे माविशतां समीची ।

आदित्या रुद्रा वसवो मे सदस्याः

सहस्रस्य मा भूमा मा प्रहासीत् स्वाहा ॥

त्रिष्टुपूछन्दः । मुद्रलस्य भान्द्यश्वस्यार्थम् ।

मे मम यृहा दारा आभवन्तु । प्रजाश्च पुत्रा

ममाभवन्तु । यज्ञश्च वीर्यवान्मां विशतु ।

तथा देवीः देव्यः आपो यज्ञिया यज्ञसाधन-

भूता मा मां विशन्तु साहाय्यं भजन्ताम् ।

सहस्रशब्दोऽतिभूयस्त्वोपलक्षणार्थः । भूमश-
ब्दः पुष्कलधनविषयः । सुबहूनां भूरिधनं तन्मा-
मा प्रहासीत् मां मा त्याक्षीत् । स्वाहा सुहुत-
मस्तु ॥ तथा मम यहा उपांशुप्रभृतयः आभ-
वन्तु । तेषामेव च यहाणां या पुरोरुक्ष पुरोऽनु-
वाक्या हविर्ग्रहणात्पूर्वमन्त्र आभवतु, स्तुतशब्दे
च मामाविशतां समीची सम्यगश्चने सम्मु-
खमित्यर्थः । आदित्या रुद्रा वसवश्च मम स-
दासि भवाः सदस्याः भवन्तु । सहस्रेत्यादि व्या-
ख्यातम् ॥

असंख्याता सहस्राणि वै रुद्रा अधि भूम्याम् ।
तेषां सहस्रोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ १ ॥

अग्निप्रकरणे रुद्राभिधानाः षडनुवाकाः
पठ्यन्ते ‘नमस्ते रुद्र मन्यवे’ इत्याद्याः । तन्मध्ये
एते दश मन्त्राः । सर्वेषु तेष्वनुवाकेषु देवाना-
मार्षम् । तथाच श्रूयते

‘रुद्रं वै देवा यज्ञान्निरभजन् । स देवानायतया आया-
मवत्या सेनयाभिपर्यावर्तत । एते देवा भीतां एतच्छतरु-
द्रियमपश्यंस्तेनैनमशमयन्यच्छतरुद्रियं जुहोति तेनैतं रुद्रं
वितरधन्वानं संहतेषु मन्युमन्तं महाबाहुं शमयति ॥’

इति । ये भूम्यामधि पृथिव्यामीश्वरत्वेनान्तर्वर्तमाना व्यवस्थिता रुद्रा असंख्याता सहस्राणि असंख्यानि सहस्राणि ‘शेश्छन्दसि बहुलम्’ (दा१।७०) इति शेर्लुक् अपरिमिता रुद्रा इत्यर्थः, तेषां कुपितानामारोपितयुणधनुष्काणां हननोद्यतानां सतां धन्वानि धनूषि अवतन्मसि अवतनुमः इदन्तो मसिः, अवतारितयुणानि कुर्मः स्तुतिद्वारककोपप्रशान्त्या सहस्रयोजने अतिदूरे स्थिताः सन्तः । ‘ऊधसोऽनङ्’ ‘धनुषश्च’ (पा४।१३२) इत्यनङ् ।

येऽस्मिन्महत्यर्णवेऽन्तरिक्षे भवा अधि ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ २ ॥

येऽस्मिन्प्रत्यक्षे सर्वेषामन्तरिक्षे आकाशे अर्णवे समुद्रे आकाशं हि सूक्ष्मसमुद्रयुक्तमित्याहुः रात्र्यादाववश्यायादिरूपजलपतनदर्शनात् , अथवा ये समुद्रेऽन्तरिक्षे च महति अधि भवा अधिपतित्वेन वर्तमानाः, तेषां धनूषि अवरोपितज्यानि द्वारादेव कुर्म इति पूर्ववत् ॥

ये नीलग्रीवाः शितिकण्ठा दिवं रुद्रा उपाश्रिताः ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ३ ॥

ये रुद्रा नीलग्रीवा अशुक्लगलाश्च दिवं
खर्गमुपाश्रिताः । शेषं पूर्ववत् ॥

ये नीलग्रीवाः शितिकण्ठाः शर्वा अधः क्षमाचराः ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ४ ॥

ये शर्वा रुद्रा अधःक्षमाचराः पातालचराः ॥

ये वनेषु शर्षिजरा नीलग्रीवा विलोहिताः ।

तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ५ ॥

ये विपिनेषु तरुगुल्मलतावितानतृणादिग-
हनेषु स्थिताः शष्पवत् कोमलतृणवत् पिंजरा-
कपिलाः नीलग्रीवाश्च, तथा विलोहिता निता-
न्तरकाः ॥

येऽनेषु विविध्यन्ति पात्रेषु पिवतो जनान् ।

तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ६ ॥

ये चान्नेषु मुज्यमानेषु, पीयमानेषु क्षीरा-
दिषु प्रच्छन्नरूपेणान्तर्गताः सन्तो भोक्तृन्
पातृश्च जनान् विविध्यन्ति ताडयन्ति व्यथ-
यन्ति ॥

ये भूतानामधिपतयो विशिखासः कपर्दिनः ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ७ ॥

ये भूतानां पृथिव्यादीनां देवविशेषाणां
वाधिपतयो रक्षकाः । विशिखासो मुण्डाः ।
कपर्दिनो जटिलाः ॥

ये पथीनां पथिरक्षय ऐडमृदा यव्युधः ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ८ ॥

ये पथीनां अध्वन्यानां पथिरक्षय अध्व-
न्याः सन्तो रक्षका आदित्यरूपा इत्यर्थः । इडा
अन्नं तत्समूह ऐडं, तन्मृद्धन्ति कोमलीकुर्वन्ति
इति ऐडमृदाः । युधि संग्रामे युवन्ति मिश्री-
भवन्तीति यव्युधः योद्धार इत्यर्थः ॥

ये तीर्थानि प्रचरन्ति सृकावन्तो निषङ्गिणः ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ ९ ॥

ये तीर्थानि प्रचरन्ति तपोतिशयसिद्धये
सृकावन्तः सातिशयबुद्धियुक्ताः, निषङ्गाः ख-
डास्तयुक्ताः ॥

य एतावन्तो वा भूयांसो वा दिशो रुद्रा वितष्टिरे ।
तेषां सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ १० ॥

ये रुद्रा एतावन्त इयत्तया अवधृता,
भूयांसो वा इयत्तया अनवधृता दिशो वितष्टिरे
दिश्चु विविधं स्थिताः ॥

कदाचन स्तरीरसि नेन्द्र सश्रसि दाशुषे ।

उपोपेक्षु मघवन्मूय इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यते ॥ १ ॥

ऐन्द्री । बृहती । एक उपशब्दः पादपूरणः ‘प्रसमुपोदः पादपूरणे’ (८।१।६) इति पाणिनि-वचनात् । ‘स्तरी हिंसायां’ । हे इन्द्र त्वं न कदाचन नैव कदाचित् स्तरीहिंसको यजमानस्य भवसि, प्रत्युत सश्रसि दाशुषे । स-श्रतिरनुग्रहकर्मा । दाशुषे इति द्वितीयास्थाने व्यत्ययेन चतुर्थी । दाश्वांसं दातारं यजमान-मनुगृह्णासि फलेन योजयसि । एको नुशब्दः क्षिप्रवचनः, द्वितीयो निश्चयार्थः । इच्छब्दोऽवधारणार्थ एकः, उपेदित्यत्र तु पादपूरणार्थः । मघमन्नं धनं च विद्यते यस्य स मघवा । हे मघवन् धनेश ते तव देवस्य दानादिगुणयुक्तस्य सम्बन्ध दानं दीयमानं खर्गादिफलं भूयः प्रचुरं क्षिप्र-मेव उपपृच्यते ‘पृची सम्पर्के’ सम्बन्ध्यते । केन । अर्थादाशुषा यजमानेन । ‘दाश्वान्साह्वान्मीद्वांश्च’ (८।३।१२) इति दाश्वाज्ञब्दो निपातितः ‘दाशृ दाने’ इत्यस्य ॥

कदाच न प्रयुच्छस्युभे निपासि जन्मनी ।

तुरीयादिल सवनं त इन्द्रियमातस्या अमृतं दिवि ॥ २ ॥

‘इदि परमैश्वर्यै’ इत्यस्येन्द्रः । सच पूर्वमं-
त्रेऽपि आदित्ये प्रवृत्तः आदित्यानां स्थाली-
पाके विनियोगात् । आदित्यो वात्रेन्द्रो ब्रह्मा
प्रजापतिस्तस्यैव प्रकाशविभवत्वात् । ‘युच्छ
प्रमादे’ । हे इन्द्र त्वं सम्यक् पूजितः सन् न
कदाचित् प्रयुच्छसि प्रमाद्यसि यज्ञे फलवैगु-
ण्यादिरूपेण । यत उभे देवमानुषजन्मनी
निपासि नितरां रक्षसि । हे तुरीय त्वरमाण
यद्वा चतुर्थगायत्रीपादात्मकपरब्रह्मस्वभाव
आदित्य ते तव सम्बन्धि सवनं सूयमानं
क्रियमाणं कर्म सूयतेऽनेन फलमिति सवन-
मिति कर्म, इन्द्रियमिन्द्रदृष्टं, दिवि युस्थान-
ममृतममरणधर्मकमातस्थौ आस्थितं यज-
मानं तत्र प्रापयतीत्यर्थः ॥

यज्ञो देवानां प्रत्येति सुम्रमादित्यासो भवता मृडयन्तः ।

आ वोऽर्वाची सुमतिर्वृत्यादंहोश्चिद्या वरिवोविचरासत् ॥३॥

त्रिष्टुप् । आदित्यदैवत्या । आदित्या एवादि-
त्यासः ‘आजसरसुक्’ । भवता इति सुब्ब्यत्ययः ।

मृडयन्त इति तृचः स्थाने शत् । हे आदित्या
 यतो भवन्तो मृडयितारः सुखयितारः ‘मृड
 सुखने’ अतो हेतोरयं भवदैवत्यो यज्ञो देवानां
 यजमानानां सुम्र्णं सुखं प्रत्येति सुखाभिमुखो
 गच्छति सुखं साधयतीत्यर्थः । किंच वः युष्मा-
 कं सम्बन्धिनी सुमतिः कल्याणी बुद्धिः अ-
 र्वाची अभिमुखा सती आवृत्त्यात् असद-
 भिमुखा आवर्ततां पुनःपुनरस्माकं कल्याणी
 मतिर्भवत्वित्यर्थः । कीदृशी मतिः । अंहोश्चिद्या
 वरिवोवित्तरासत् । चिच्छब्दोऽप्यर्थे । असत्
 भवति । वरिवो धनम् । या अंहोरपि पापिष्ठ-
 स्यापि वरिवोवित्तरा धनलघ्नितरा भवति ॥

विवस्व आदित्यैष ते सोमपीथस्तस्मिन्मन्दस्व ।
 या दिव्या वृष्टिस्तया ला श्रीणामि ॥ ४ ॥

तमांसि विवासयतीति कृत्वा विवस्वान् । हे
 विवस्वन् आदित्य अदितेरपत्य एष ते तव सोम-
 पीथः सोमपानं सोमग्रहे विनियोगात् ज्योति-
 ष्टोमे सोमपीथः सोमरसः, इहतु ऊहेनोपचारेण
 वा सोमपीथः स्थालीपाकस्तस्मिन्स्थालीपाके
 मन्दस्व तृष्णि भजस्व । अनेनैव कर्मानुष्ठानेन

या दिव्या वृष्टिः, तया त्वां श्रीणामि मिश्रीक-
रोमि मेघादिद्वारेण वृष्टया संयोजयामीत्यर्थः ॥

अदधेभिः सवितः पायुभिष्ठं
शिवेभिरव्य परिपाहि नो गयम् ।
हिरण्यजिह्वः सुविताय नव्यसे
रक्षा मा किर्णे अघशंस ईशत ॥ ५ ॥

हे सवितः अद्यास्मिन्नहनि नः अस्माकं गयं
गृहं परिपाहि परिपालय । कैः । पायुभिः पाल-
नशीलैः पानशीलैर्वा रश्मिभिः । अदधेभिः
अनुपहिंसितैः । यतस्त्वं हिरण्यजिह्वः सत्य-
वादी, तेन सुविताय फलप्रसवनाय यज्ञाय
नव्यसे नवाय गयं गृहं रक्ष । किंच मा नः
अस्मान् किः कश्चित् अघं पापं शंसतीत्यघ-
शंसः पापिष्ठ ईशत प्राभूत् ॥

सान्तपना इदं हविर्मरुतस्तजुजुष्टन ।
युष्माकोती रिशादसः ॥ १ ॥

हे मरुतः इदं हविः युष्माकं, तत्स्मात्
जुजुष्टन जुषत भजध्वं, ऊती रक्षाश्वास्माकं
कुरुत । सम्यक् तापयन्ति विन्नकारिणो रक्षः-
प्रभृतीनिति सान्तपनाः । यतो रिशादसः रि-

शतिहिंसाकर्मा 'दसु उपक्षये' हिंसाकारिणामु-
पक्षयकारिणः ॥

यो नो मर्तो मरुतो दुर्दण्यायुस्तिरश्चित्ता वो वसवो जिधांसत् ।
द्वुहः सपाशं प्रतिषूमुचीष्ट तपिष्ठेन तपसा हन्तना तम् ॥ २ ॥

हे मरुतः यो नः अस्मान् मर्तो मरणध-
र्मा मरुष्यो, दुष्टं हृणं कार्यमपकारं काम-
यमानः, तिरः निकटे वर्तमानः गुप्तरूपो वा
चित्ता चित्तेन तिरश्चित्तो वा अस्पष्टचित्तः
जिधांसत् जिधांसेत् वः युष्माकं सम्बन्धी
युष्मानपि वा यो जिधांसेत्—हे वसवः वास-
यितारः—अन्यच्च कीदृशो मर्तः, द्वुहः स्वभावेन
हिंसकः—तं प्रतिषूमुचीष्ट सुषु प्रतिमुंचत
बधीत । तथा हन्तन हिंसत । केन । तपिष्ठेन
तपसा अतिशयेन तपसा । कीदृशं तम् । सपाशं
पाशयति पाशः पुत्रदारादिः स्वर्वर्गः, सह पाशेन
वर्तमानं सपशुवान्धवमित्यर्थः ॥

गृहमेधा रिशादसो मरुतो मापभूतन ।

प्रमुञ्चन्तो नो अंहसः ॥ ३ ॥

गायत्री । हे मरुतः गृहमेधा अस्माकं भवत
गृहं मेधयन्तीति गृहमेधाः । कीदृशाः सन्तः ।

रिशादसः हिंसानां क्षयकारिणः, अस्मान्
अंहसः पापात् प्रमुच्चन्तः सन्तः । मा अपभूतन
अस्माकं अभिभवं मा कार्षुः ॥

प्र बुध्या च ईरते महांसि
प्र नामानि प्रयज्यवस्तिरध्वम् ।
सहश्रियं दम्यं भागमेतं
गृहमेधीयं मरुतो जुषध्वम् ॥ ४ ॥

त्रिष्टुप् । हे मरुतः एतं भागं हविर्लक्षणं
स्थालीपाकं जुषध्वं भजध्वम् । गृहमेधीयं
गृहदेवताहं प्रयाजानुयाजहीनम् । एतेन च
भागेन प्रयज्यवः इज्यमानाः सन्तः अस्मभ्यं
दम्यं दमनाहं अभिनवकरितुरगप्रभृतिकं
प्रतिरध्वं ददत सहश्रियं कनकमणिमुक्ता-
कलापादिलक्ष्मीयुक्तम् । महांसि च तेजांसि
नामानि च ‘यज्वानोऽस्मी धार्मिकाः सत्पुत्राः’
इत्यादीनि प्रतिरध्वम् । यतो बुधे भवा
बुध्या भूमिलोके वर्तमाना जना वो युष्मान्
प्र ईरते प्रेरते उपसर्पन्ति युष्मदधीनाः सिद्धि-
ष्वित्यर्थः ॥

क्रीडं वश्वर्थो मारुतमनर्वाणं रथेशुभम् । कण्वा अभि-
ग्रायत ॥ ५ ॥

हे प्रकृता मरुतः वः युष्माकं सम्बन्धि
शर्धः बलं क्रीडं क्रीडयत्वस्मान् । कणतिः शब्द-
कर्मा, कणन्तीति कणवा वायवः यूयमेव
मारुतं मरुतां सम्बन्धि शर्धः प्रगायत क-
थयत यादृशं तदिति । कीदृशं शर्धः । रथेशुभं
रथविमानादीनामनुकूलं गमने, तथानर्वाणं
लिंगव्यत्ययः । अनर्व अप्रच्युतमित्यर्थः ॥

अत्यासो न ये मरुतः स्वशो यक्षदृशो न शुभयन्त मर्याः ।
ते हर्म्येष्टाः शिशवो न शुभ्रा वत्सासो न प्रक्रीडिनः
पयोधाः ॥ ६ ॥

त्रिष्टुप् । अतन्तीत्यत्या अश्वाः । नशब्दः
सर्वत्रोपमार्थीयः । ये मरुतः अश्वा इव स्वशः
शोभनगतयः, ये च यक्षदृश इव शुभयन्तः
शुभमिच्छन्तः सम्यगवलोकनं कुर्वन्ति यक्षा
यज्ज्वानः मर्या मर्याः, ते हर्म्येष्टा भवन्तु
यज्ञमण्डपस्था भवन्तु तत्र क्रीडन्तिवत्यर्थः ।
शिशव इव शुभ्रा अनाहार्यशोभायुक्ताः ।
प्रक्रीडनशीला वत्सा इव वत्सासः, अत एव
प्रक्रीडनशीलाः । पयोधाः पयोधयन्ति पिवन्ति
ये ते पयोधाः अभिनवाः । ते हि प्रक्रीडन-
शीला भवन्ति वत्साः शिशवश्च ॥

त्वामये अंगिरसो गुहाहितमन्वविन्दञ्छिश्रियाणं वने वने ।
स जायसे मथ्यमानः सहो महत्वामाहुः सहस्रपुत्रमंगिर ॥

हे अग्ने त्वामंगिरसः गुहाहितं अंगारेषु गुप्त-
मन्वविन्दन् लेभिरे वने वने शिश्रियाणं तेषां
वनस्पत्यादीनां वनेष्वाश्रितम् । सहो महत्
महता सहसा बलेन मथ्यमानस्त्वं जायसे ।
यस्मात्स त्वमेवंभूतः, तस्मात्वामृषयः सहसो
बलस्य पुत्रमाहुः । अंगिरः अंगारेषु जातः ॥

वायुरग्रेगा यज्ञप्रीस्साकं गन्मनसा यज्ञम् । शिवो नि-
युद्धिः शिवाभिः ॥

वायुरेव सर्वदेवतानामये गच्छति यस्मात्,
तस्मात्स एव प्रथमं यज्ञप्रीः यज्ञे प्रीयते
तर्प्यते । तेन ‘अंगिरोभ्यो दीयमाने हविषि
तन्मध्ये वायवेऽपि हविर्दीयते’ इति लिंगाद्वा-
योरपि देवतात्वं प्रतीयते यतो वायुरेव मनसा
साकं सह यज्ञं गत् गच्छति । शिवः शान्तः ।
रूपेण यज्ञोपकारिणा नियुज्यन्ते इति नियुतः
अश्वाः ताभिरश्वाभिस्तुल्यं कृत्वा गच्छति ॥

हव्यवाहमभिमातिषाहं रक्षोहणं पृतनासु जिष्णुम् ।
ज्योतिष्मन्तं दीद्युतं पुरन्धिमर्गिं स्थिष्टकृतमाहुवेम ॥

वयमग्निमाहुवेम आह्वयामः हव्यवाहं यो
देवानां पितृणां च हव्यं वहति तम् । अ-
भिमन्यते इति अभिमाः शत्रुः, तं प्रसहते
अभिभवति यस्तमभिमातिषाहम् । रक्षसां
हन्तारम् । पृतनासु परसेनासु जयनशीलम् ।
ज्योतिष्मन्तं ज्वालाकरालम् । दीद्युतं अतिश-
येन व्योतमानम् । पुरं समूहं धन्ते धयति
वा पुरन्धिस्तम् । यजनमिष्टं, शोभनमिष्टं
करोतीति स्थिष्टकृत् तम् ॥

वसुंस्तर्पयामि रुद्रांस्तर्पयामि आदित्यांस्तर्पयामि मरुदं-
गिरस्तर्पयामि ॥

वसवो व्रतपतयो व्रतमचारिषं तदशकं
तद्वः प्रब्रूमस्तन्नो गोपायत ॥

रुद्रा व्रतपतयो व्रतमचारिषं तदशकं
तद्वः प्रब्रूमस्तन्नो गोपायत ॥

आदित्या व्रतपतयो व्रतमचारिषं तदशकं
तद्वः प्रब्रूमस्तन्नो गोपायत ॥

मरुदङ्गिरसो व्रतपतयो व्रतमचारिषं तदशकं
तद्वः प्रब्रूमस्तन्नो गोपायत ॥

हे वसवः वासयितारः व्रतपतयो व्रतस्य
पालयितारः युष्मत्प्रसादादहं व्रतमचारिषं

चरितं सम्पादितं मया ब्रतम् । तद्वत्महमशकं
युष्मत्प्रसादादशकवं शकितं पारितं मया ब्रत-
मित्यर्थः । तत्साद्वयं वः युष्मान् ब्रूमः तद्वत-
मास्माकीनं ब्रतं यूयं गोपायत रक्षत । एतेनै-
वान्यदपि मन्त्रब्रयं व्याख्यातम् ॥

इति अष्टमी काण्डिका ॥ ८ ॥

अथ

नवमी काण्डिका ।

वर्षासु श्रवणेनाध्यायानुपाकरोति ॥१॥

अत्र ‘अन्तेवासिनां योगमिच्छन्’ इति
वक्ष्यमाणं सम्बन्धनीयम् । यद्यद्ध्ययनाध्याप-
नांगं स्मर्यते, तत्तत्किल वक्तव्यम् । उपाकरणं
चाध्ययनाध्यापनयोरप्यंगम् । तथाच ‘अन्ते-
वासिनां योगमिच्छन्’ इत्यतोऽध्येतुः फल-
सम्बन्धः प्रतीयते । ‘अमुष्मै कामायायुषे त्वा’
इत्यतश्च मत्त्रालिंगादुपाकर्त्ताचार्येण प्रयुज्यमा-
नाद्योरपि शिष्याचार्ययोरविशेषेण फलं प्रती-
यते । तत्र त्रैविद्यकत्वसिद्ध्यर्थं वेदाध्ययनां-
गभूतानि ब्रतानि प्रतिपादितानि । अधीतवेद-
स्यापि च शिष्यस्यांगोपांगग्रहणार्थं गुरोर्वास
इष्यते शिल्पादिशिक्षार्थं च । तथाच स्मृतिः

‘कृतशिल्पोऽपि निवसेत्कंचित्कालं गुरोर्गृहे ।

अन्तेवासी…………… ॥’ (या० २।१८४)

इत्यादि । तत्रान्तेवासिनां योगं सम्बन्धमि-

च्छन्नाचार्य उपाकरणं वेदानां कुर्यात् । उपाकरणं स्वीकरणं, मनसा संकल्पनं, एतत्स्थानकविशेषादि मया अस्मै शिष्याय प्रवक्तव्यमिति । शिष्यो हि शिल्पांगोपांगपरिज्ञानाधायि गुरौ वसन् स्थानकविशेषादिकमपि गुरोः सकाशादधीते, तमध्यापयता गुरुणा उपाकरणं कर्तव्यम् । शिष्यो यदि कस्मैचिदध्यापयति, तदा तेनापि कर्तव्यम् । सोऽपि हि शिष्यस्य गुरुः । न च वक्तव्यं शिष्यस्याचार्यवृत्तित्वाम्नानाद्रूप्तचारिणि गुरौ कथं वृत्तिस्तस्य भोजनास्तरणादिदानसामर्थ्याभावादिति, यतो भैक्षवृत्तित्वमप्याम्नातम् । सम्भवति च त्रैविद्यकस्य ब्रह्मचारिणोऽपि धनविशेषप्राप्त्याज्ञानादिना वा स्वशिष्यपोषणसामर्थ्यम् । तस्मात्तेनाप्युपाकरणं कर्तव्यं यथासंभवम् । श्रावणभाद्रपदौ मासौ वर्षाः । तत्र यत् प्रथममेव श्रवणनक्षत्रं, तत्रैवोपाकरणं कर्तव्यं प्रथमपरित्यागे कारणाभावात् ‘प्रथमं वा नियम्येत कारणादतिक्रमः स्यात्’ इति नयेन । किं कुर्वता । अन्तेवासिनां सांगोपांगादिशिक्षार्थं गुरौ नि-

वसतां योगं सम्बन्धमध्यापयित्रध्याप्यलक्षण-
मिच्छता अन्तेवासिनश्च प्रज्ञातिशयसम्बन्ध-
मिच्छतेति फलतो व्याख्या ॥ १ ॥

स जुहोति ‘अपवा नामासि तस्यास्ते
जोष्टीयं गमेयमहमिद्धमेधस्परि मेधा-
मृतस्य जगृहुरहं सूर्य इवाजनि स्वाहा’
रन्तिर्नामासि, युक्तिर्नामासि, योगो ना-
मासि, इत्युत्तरास्तिस्त्वः । तस्यास्ते इति
सर्वत्रानुषजति ॥ २ ॥

स जुहोति य उपाकरोति ‘अपवा नामासि’
इत्यादिभिर्यजुर्भिः । अन्यास्तिस्त्वः । एतेषु यजुषुः
प्रथममन्त्रस्थं ‘तस्यास्ते’ इत्येतदनुषज्यते वाक्य-
परिपूरणसामर्थ्यात् अनुषंगो वाक्यसमाप्ति
सर्वेषु तुल्ययोगित्वादिति नयेन । तेन ‘रन्ति-
र्नामासि तस्यास्ते’ इत्यादीनि त्रीणि वाक्यानि
भवन्ति । समस्तपाठः शाखांतरीयत्वात् ॥ २ ॥

युजे स्वाहोद्युजे स्वाहा युक्त्यै स्वाहा
योगाय स्वाहेत्यन्तेवासिनां योगमि-
च्छन् ॥ ३ ॥

अन्तेवासिनां योगमिच्छन्निति प्रत्येकं
सम्बध्यते ॥ ३ ॥

‘दधि क्रावण’ इति त्रिर्दधि भक्षयित्वा
दर्भपाणिः सावित्रीं त्रिरन्वाहादितश्च त्री-
ननुवाकान् ‘कस्त्वा युनक्ति’ इति च ॥ ४ ॥

‘दधि क्रावण’ इति मत्रः सकृत् । दधिभक्ष-
णमेवावर्तते त्रिः । सावित्री सवितृदैवत्या
तत्सवितुरित्यादिकैव महाप्रभावत्वात् । नान्या
‘आकृष्णेन रजसा’ इत्यादिका । आदावा-
दितः ये त्रयोऽनुवाकाः ‘इषे त्वा’ इत्यादिरेकः,
‘देवस्य त्वा’ इत्यादिद्वितीयः, ‘वसोः पवित्र-
मसि’ इत्यादिस्तृतीयः । ‘कस्त्वा युनक्ति’ इति
चाश्वमेधे परिधिनियोजने नियुक्तः । उभय-
त्रान्वाहेत्यनुषंगः ॥ ४ ॥

तस्यानध्यायः ॥ ५ ॥

तस्याध्यापयितुरध्येतुश्चानध्याय उच्यते ॥ ५ ॥

न विद्योतमाने न स्तनयति ॥ ६ ॥

वर्तमाननिर्देशात्तात्कालिकमेतदनध्ययन-
म् । विद्योतमाने वैद्युते तेजसि । स्तनयति
गर्जति मेघे ॥ ६ ॥

आकालिकं देवतुमुलं विद्युद्भन्वोल्का ॥७॥

आकालिकं समानकालमुच्यते । य एवादिः स एव चेदन्तो भवति, तस्य वचने आकालिकशब्दो निपातितः ‘आकालिकडायन्तवचने’ (पा० ५।१।१४) इति सूत्रेण, टकारो डीर्घ्यः । आकालिकी विद्युत्, य एवोपक्रमकालः, स एव विनाशकालो विद्युत् इत्यर्थः । एवमिहापि यस्मिन्प्रथमार्धप्रहरादौ देवतुमुलादिकमुत्पद्यते स तस्यादिकालः स एव द्वितीयदिवसेऽन्तकालो भवति एतदाकालिकशब्देनोक्तम् । एतदुक्तं भवति—यावति काले देवतुमुलादिकमुत्पद्यते, तावत्येव काले द्वितीयदिवसेऽध्ययनयोग्यता भवति अन्तरात्वनध्यायः । ये त्वाकालिकशब्दं ‘न विद्योतमाने न स्तनयति आकालिकम्’ इत्येवं पूर्वेण सम्बन्धयन्ति, यावदेवतुमुलादि श्रूयते तावन्मात्रकालं चानध्ययनमिति व्याचक्षते; तेषामुत्तरत्राहोरात्रिकमनध्ययनं शब्दतः प्रयोज्यं, वर्तमाननिर्देशलब्धस्य च पुनर्वचनं पुनरुक्तम् । तत्रान्तरिक्षे गीतवाद्यात्मकं गन्धर्वाः

दिकृतं देवतुमुलम् । विद्युदिति विश्वत्पातो
विवक्षितोऽत्राहोरात्रादिकाध्ययनावसरे, धन्व-
शब्देनापीन्द्रधनुर्वर्षाकालादन्यत्र । वर्षासु ता-
त्कालिकत्वं सदाचाररूढम् । उल्कयापि मह-
त्या उल्कायाः पातो विवक्षितः । तारकामा-
त्रपतनेऽपि ह्युल्काशब्दप्रयोगोऽस्ति ॥ ७ ॥

आचारेणान्ये ॥ ८ ॥

अन्येऽप्यनध्ययनहेतव आचाराध्यायोक्ता
अनुसर्तव्याः भूकम्पचन्द्रार्कोपरागनृपतिमहा-
पुरुषप्रमयप्रभृतयः ॥ ८ ॥

तथा

अत्यक्षराः शब्दाः सन्ततवलीक-
प्रस्त्रावाः ॥ ९ ॥

अतिक्रान्ता अक्षराणि अत्यक्षराः शब्दाः
निर्धारितहुंकारतलास्फोटनप्रभृतयः । सन्ततस्य
वलीकस्य प्रस्त्रावो, नतु प्रस्त्रावसात्रं तस्य
प्रायेण भावात् । एतद्वयमाकालिकस्यानध्यय-
नस्य निमित्तम् ॥ ९ ॥

अर्धपञ्चमान्मासानधीत्य पंचार्धषष्ठा-
न्वोत्सृजते, उत्सृजामहेऽध्यायान्, प्रति-
विश्वसन्तु छन्दांसि, करत्वा विमुञ्ज-
तीति च ॥ १० ॥

अर्धं पंचमो येषां तेऽर्धपंचमा मासाः सा-
र्धचत्वारः । एवमर्धषष्ठाः सार्धपंच । मासानुकृ-
तिधिनाधीत्याध्ययनार्थप्रयोजकव्यापाराध्ययनं
निर्वर्त्य अध्याप्येति यावत्, उत्सृजते अध्या-
यान् उत्सर्गसंकल्पनं करोतीत्यर्थः, नच वेदा-
ध्ययनस्य त्यागोऽस्ति, अनध्यायविशेषेभ्योऽ-
पिवा उत्सर्गे मत्रद्वयसम्बन्धमाह ‘उत्सृजामहे’
इत्यादि ॥ १० ॥

तस्यानध्यायोऽमावस्यां पक्षिणीं ना-
धीते ॥ ११ ॥

अयमन्योऽनध्यायः । पक्षाविवोभयपश्चवर्ति-
तया अमावस्यायाश्चतुर्दशी प्रतिपञ्च । यद्यपि-
चाचाराध्याये द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावस्ये इति
चतुर्दशीसहिते पौर्णमास्यमावस्ये उक्ते, तथापि
प्रतिपद्विधानार्था पुनः श्रुतिः । तदुक्तं ‘गुणा-
र्थेन पुनःश्रुतिः’ (पू० मी० शश४१) इति ॥११॥

नात ऊर्ध्वमध्रेषु ॥ १२ ॥

अत उत्सर्गादूर्ध्वमध्रदर्शनमात्रेऽपि सति
नाध्येतव्यं, का कथा विद्योतमानादिषु ॥

अपवा नामासि तस्यास्ते जोष्ट्रीयं गमेयमहमिद्वमेधः
परि मेधामृतस्य जगृहुरहं सूर्य इवाजनि स्वाहा ॥
रन्तिर्नामासि, युक्तिर्नामासि, योगो नामासि, युजे
स्वाहा उद्युजे स्वाहा युक्त्वै स्वाहा योगाय स्वाहा ॥

ब्राह्मी विद्या देवता । पवते स्वरूपाच्यवते
इति पवा अध्रुवा, तत्प्रतिषेधेन अपवा
ध्रुवा विद्या । केचिदप्वेति पठन्ति, तत्राप्यय-
मेवार्थः । अपवा नामासि नित्यानन्दा, तस्या-
स्तव सम्बन्धि यदेधः इच्छं रूपं, तदहं गमेयं
प्राप्नुयाम् । इच्छमेध इति पुनर्वचनमनादित्व-
ख्यापनार्थम् । कीदृशमेधः । जोष्ट्रीयमतिशयेन
सेवनीयम् । एतस्य अमृतस्य मरणरहितस्य
ब्रह्ममयस्य विद्यारूपस्य मेधां परिजगृहीर्विपश्चितः
मेधावन्तो विद्यास्वरूपं ब्रह्म लेभिरे इत्यर्थः,
अथवा ऋतस्य सत्यस्य ब्रह्मणो मेधां परिज-
गृहीर्विपश्चितः । अतश्चाहमपि सूर्य इवाजनि
सूर्य इवाहमुक्तमप्रकाशो ब्रह्मरूपनिकटः स्या-

मित्यर्थः । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥ रमते क्री-
डति जगद्विवर्तादिना इति रन्तिः ब्रह्ममयी
विद्या । युज्यते लोके विवर्तपरिणामशक्तिभि-
रिति युक्तिः । एवं योगो, युक्त, उयुगि-
त्यादि व्याख्येयम् । पुनर्वचनं स्तुत्यर्थम् ॥

दधि क्रावणो अकारिषं जिष्णोरश्वस्य वाजिनः ।

सुरभि नो मुखा करत्वं ण आयुषि तारिषत् ॥

अनुष्टुप् । अस्याश्च क्रचः सुरभिमतीति
नाम । तथाच श्रुतिः

‘ऋत्विजो यजमानाश्च सुरभिमतीमृचमन्वाहुर्वाचमेव पुनते’
इति । अन्यत्राश्वसंस्कारोत्तरकालमृत्विग्य-
जमानयोर्दधिभक्षणसमयादावियमभ्यर्थना इ-
हापि यथायोग्यत्वं योजयितव्या । क्रामतीति
क्रावा । जयनशीलो जिष्णुः । व्याह्यर्थस्य
अश्वोतेरश्वः, वेजनवान्वाजी अन्यत्राश्वः, इह
तु प्रजापतिः । यत्काठणो जिष्णोरश्वस्य वाजिनः
अश्वस्य संस्कारकाले अश्लीलाभिभाषणेन
मुखाण्यपवित्रीभूतानि दधि दध्मा पवित्राणि
अकारिषं व्यत्ययेनैकवचनं उत्तरत्र च बहुव-
चनदर्शनात् वयं अकारिष्म । प्रजापतेर्वा सर्वा-

त्मकस्य वेदात्मनो वा अज्ञानैनापभाषणेन
बाह्यादितया अपवित्राणि मुखा मुखानि
'शोऽछन्दसि बहुल'मिति लुक् नः अस्माकं
सुरभि सुरभीनि पवित्राणि करत् लोडर्थे लेट्
'इतश्च लोपः परस्मैपदेषु' (३।४।९७) इति तेरि-
कारलोपः 'लेटोऽडाटौ' (३।४।९८) इत्यडागमः
करोतु । किञ्च अश्वः प्रजापतिर्वा अस्माक-
मायूर्षि प्रतारिष्ट प्रतरतु करोतु । 'तृ पूर्वन-
तरणयोः' पूर्ववत्पञ्चमलकारादि 'सिप् बहुलं
लेटि' (३।४।३४) इट् गुणः वर्णव्यत्यये-
नाकारः ॥

इपे त्वोर्जे त्वा वायवस्थोपायवस्थ देवो वस्सविता
प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मणे ॥

आप्यायध्वमन्त्रादेवभागं प्रजावतीरनमीवा अयक्षमाः ॥
मा वस्तेन ईशत माघशंसः परि वो रुद्रस्य हेतिवृणकु ॥
ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ सात बहीर्यजमानस्य पशून्पाहि
यजमानस्य पशुपा असि ॥ १ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वाहुभ्यां पूष्णो हस्ता-
भ्यामाददे गोषदसि प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टारातिः प्रैयमगाढ्छि-
षणा वाहिरच्छ मनुना कृता स्वधया वितष्टा ॥
उर्वन्तरिक्षं वीहीन्द्रस्य परिषूतमसि माधो मोपरि परुस्त
ऋज्वा समाच्छेत्ता ते मा रिष्ट ॥

देव बर्हिश्शतवलशं विरोह सहस्रवलशा वि वयं रुहेम ॥
अदित्या रास्तासीन्द्राण्यास्सन्नहनं पूषा ते ग्रन्थि ग्रन्थातु
स ते मा स्थादिन्द्रस्य ला वाहुभ्यामुद्यच्छे वृहस्पतेस्त्वा
मूर्धाहरामि देवंगममसि ॥

तदाहरन्ति कवयः पुरस्तादेवेभ्यो जुष्टमिह बर्हिरासदे ॥ २ ॥

वसोः पवित्रमसि शतधारं वस्तुनां पवित्रमसि सहस्रधा-
रम् ॥ अयक्षमा वः प्रजया संसुजामि रायस्पोषेण बहुला
भवन्तीः । मधुमद्वत्वत्पिन्वमाना जीवा जीवन्तीरुप
वस्सदेम ॥ मातरिश्चनो घर्मोऽसि द्यौरसि पृथिव्यसि विश्व-
धायाः परेण धाम्नाहुतासि मा ह्वास्सा विश्वायुस्सा विश्वव्य-
चास्सा विश्वधाया हुतस्तोको हुतो द्रप्सोऽग्नये वृहते नाकाय
खाहा द्यावापृथिवीभ्याम् ॥

सम्पृच्यध्वमृतावरीरूर्मिणा मधुमत्तमाः । मंद्रा धनस्य
सातयः ॥

इन्द्रस्य त्वा भागं सोमेनातनच्यधस्तमसि विष्णवे
विष्णो हव्यं रक्षस्यापो जागृत ॥ ३ ॥

‘इषेत्वा’ इत्यादयो मत्त्रा दार्शपौर्णमासयोः
शाखाच्छेदनादौ विनियुक्ताः श्रुतिलिंगादिभिः ।
तत्र परमेष्ठिनः प्राजापत्यस्यार्षम्, शाखादि-
रभिधेयो देवता । यजुषां छन्दो नास्तीत्येके ।
केचिच्चु वैशेषिकं छन्द इच्छन्ति पिंगलपरि-
पठितं दैव्येकमित्यादि । तत्र च सर्वसं-
ख्याया व्यवहारः पाद इत्यधिकारात् ।

इषे त्वा ॥

दैवी, अनुष्टुप्, त्र्यक्षरा, शाखाच्छेदने विनियुक्ता । ‘इषे त्वेति छिन्दन्ति’ इति । ‘इषु इच्छायां’ क्रिप् तादर्थ्ये चतुर्थी ‘सावेकाचस्तुतीयादिर्विभक्तिः (६११६८) इत्यन्तोदात्तम् ‘इषे’ इति पदम्, अथवा इद्विद्यते यस्य स इषः इष्यमाणोऽन्नादिः । अकारः प्रत्ययः । निमित्तात्कर्मसंयोगे सप्तमी । ‘आद्वुणः’ । ‘एकादेश उदात्तेनोदात्तः’ (८१४५) इत्यन्तोदात्तत्वम् । ‘त्वा’ इति कर्मपदं युष्मदादेशः । कर्म च क्रियायाम् । तत्र क्रियाया अश्रवणाद्विनियोगबलाच्छिन्दन्ति इत्यध्याहारः । अन्नादिसिद्धये त्वां छिन्दन्तीति समुदायार्थः । अन्नादिनिमित्तत्वं तु

‘अग्रेर्धमो जायते धूमादभ्रमप्राद्वृष्टिः ।’

इत्यादिश्रुतिकथितप्रणालिकया ॥

ऊर्जे त्वा ॥

‘ऊर्ज बलप्राणनयोः’ क्रिबन्तः अन्नस्य बलस्य च नामधेयत्वेन प्रसिद्धः । शाखासन्नमने परिमार्जने च द्विपदस्यास्य मन्त्रस्य त्र्यक्षराया दैव्या

अनुष्टुभो विनियोगः । परिमार्जिम् सन्नमया-
मीति पर्यायेणाध्याहारः । बलार्थं त्वां परि-
मार्जिम् सन्नमयामीति वाक्यार्थः ॥

वायवस्थोपायवस्थ ॥

अनुष्टुप् । वत्सदैवत्या । चतुर्दणां गवां
सम्बन्धिनो वत्सान् शाखयोपस्पृशन् देशादे-
शान्तरं नयति कृतप्रस्त्रवणान् । हे वत्साः वा-
यवः इव स्थ भवत कृतप्रस्त्रवणाः सन्तो वेगे-
नापसरत यावदहं क्षीरं गृह्णामि, उपायवस्थ
उपगच्छत मातुः समीपे अनुसरत पुनः क्षीरं
पातुमित्यर्थः ॥

देवो वः सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मणे ॥

धृतिश्छन्दः, गावो देवता, अनेन धेनूः
प्राचीं गमयति । हे धेनवः वो युष्मान् देवो
दानादिगुणकः, सविता कर्मणोऽनुज्ञाता फल-
प्रसविता वा प्रार्पयतु शरीरान्तरसम्बन्धं
समर्पयतु देशान्तरं प्रापयतु, नत्वहं मानुषमात्र
इत्यर्थः । किमर्थम् । श्रेष्ठतमाय कर्मणे यज्ञार्थं
‘यज्ञो वै श्रेष्ठतमं कर्म’ इति श्रुतिः ॥

‘आप्यायध्वं’ इत्यादि यजुः । हे अद्याः
 अहन्तव्याः अघस्य पापस्य हृष्यो वा देवस्ये-
 न्द्रस्य सम्बन्धिनं भागं भजनीयं सान्नाय्यल-
 क्षणमाप्यायध्वम् ‘प्यायी वृच्छौ’ वर्धयत । यतो
 यूयं प्रजावतीः प्रजावत्यः पुत्रवत्यः, अनमीवा
 ‘अम रोगे’ इत्यस्यामीवाशब्दः व्याधिविशेष-
 शून्याः, अयक्षमाः यक्षमो व्याधिविशेषः राजय-
 क्षमाख्यस्तच्छून्याः, अथवा अयनमयः क्षमायां
 पृथिव्यां यासां ताः अयक्षमाः । ‘मा वस्तेन ई-
 शत’ वः युष्माकं स्तेनश्चौरो मा प्राभूत । ‘मा-
 घशंसः’—अघं पापं शंसतीत्यघशंसः चाणडा-
 लादिः मा वः ईशत । ‘परि वो रुद्रस्य हेति-
 वृणकु’ परिवृणकु परिवर्जयतु । ‘ध्रुवा अस्मि-
 न्गोपतौ स्यात वहीः’ अस्मिन्यजमाने स्थिरा
 भवत वहीः बहूयश्च भवतास्मिन् । ‘यजमानस्य
 पशुन्पाहि यजमानस्य पशुपा असि ।’ अनेन
 शाखां स्थापयति, हे शाखे यतस्त्वं स्वभा-
 वेनैव यजमानस्य पशुपाः अतो यजमानस्य
 पशुन्पाहि ॥ प्रथमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ता-
 भ्यामाददे ॥

अनेन हविर्निदधाति । संकृतिश्छन्दः ।
हे धान्यादिक् देवस्य सवितुरादित्यस्य प्रस-
वेऽनुज्ञायां वर्तमानस्तेन प्रकाशद्वारेण कर्मसु
प्रवर्तनात्, अश्विनोः सम्बन्धिभ्यां बाहुभ्यां,
पूष्णश्च हस्ताभ्यां नतु खकाभ्यां चर्मादिमया-
भ्यां त्वामाददे । प्रतिग्रहादावप्यस्य विनियोगः ॥

गोषदसि ॥

बर्हिर्लवणीमश्वपशूनामाह गावः सीदन्त्य-
स्यामिति गोषत् तथा बर्हिर्लवण्या गावो
वर्तन्ते इत्येवमुक्तम् ॥

‘प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टारातिः’ इत्यग्निमभ्यर्थ-
यते पशुस्तापयन् । ‘उष दाहे’ रक्षः राक्षस
उपलक्षणमेतत् राक्षसपिशाचादिकं प्रति-
दग्धमस्तु । न विद्यते रातिः धनं यत्र सोऽरा-
तिरर्थाभावः अलक्ष्मीरित्यादिपर्यायः, अदानं
कार्पण्यं वा अरातिः, शत्रुवा अरातिः स दग्धो
भवतु ॥

बर्हिर्लवनायोत्तिष्ठन्नाह

प्रेयमगाद्विषणा बर्हिरच्छ मनुना कृता खधया वितष्टा ॥

इयं मम धिषणा बुद्धिः वर्हिः कर्मभूतं अच्छ
प्रागात् आभिमुख्येन गन्तुं प्रवृत्ता । ‘अच्छाभे:
शाकपूणि:’ इत्यच्छशब्दोऽभेरर्थे आभिमुख्ये
वर्तते । कीदृशी धिषणा । मनुना प्रजापतिना
कृता, तथा स्वधया अन्नेन वितष्टा तीक्ष्णी-
कृता ॥

वर्हिःस्थानं गच्छति
उवंतरिक्षं वीहि ॥

हे चरणयुगलक उरु विस्तीर्णमन्तरिक्षं
वीहि गच्छ ॥

दर्भस्तम्बं त्रिः परिलिखति
इन्द्रस्य परिषूतमसि ॥

हे दर्भस्तम्ब त्वमिन्द्रस्य कृते परिषूतं
जातः ॥

पकं मध्येन योजयति ॥
माधो मोपरि परस्ते ॥

हे दर्भस्तम्ब ते तव परः पर्व अधः उपरि
मा भूत् परशुधारासाम्येन वर्ततामित्यर्थः ॥
लुनाति

ऋद्धा समाच्छेत्ता ते मा रिषत् ॥

‘रुष रिष हिंसार्थः’ ते तव समाच्छेत्ता
लविता ऋद्धिं मा रिषत् मा हिंसीत् यज्ञ-
साधनशक्तिं मा च्छैत्सीदित्यर्थः । ऋद्धयेति
व्यत्ययेन तृतीया ॥

छिन्नशेषाणि भूमिलग्नानि पुनःप्ररोहण-
समर्थानि बर्हिमूलानि अभिसृशति

देव बर्हिः शतवलशं विरुह सहस्रवलशा वि वर्यं रुहेम ॥

हे देव बर्हिः त्वं जातं सत् शतवलशं शत-
शाखं विरुह वर्धस्व, वथमपि त्वत्प्रसादात्
सहस्रवलशाः सहस्रशाखाः विरुहेम वर्धि-
षीमहि ॥

बन्धनार्थं रज्जुं करोति

अदित्या रास्तासि ॥

असि त्वं अदित्याः पृथिव्या रास्ता रज्जुः ॥

बर्हिः सन्नद्यति

इन्द्राण्याः सन्नहनं पूषा ते ग्रन्थिं ग्रथातु स ते मा खात् ॥

यतस्त्वमिन्द्राण्याः सन्नहनं बन्धनमतस्ते
पूषा इन्द्रो ग्रन्थिं ग्रथातु ते बर्हिषः, त्वा-

मिन्द्रो वधात्वित्यर्थः । सच ग्रन्थिर्ग्रथितः
सन् तव चिरं मा स्थात् शीघ्रमेव तव विमु-
क्तस्य यज्ञोपयोगोऽस्त्वित्यर्थः ॥

उद्यच्छति वर्हिः

इन्द्रस्य जा बाहुभ्यामुद्यच्छे ॥

हे वर्हिः त्वामहमिन्द्रस्य सम्बन्धिभ्यां बा-
हुभ्यामुद्यच्छामि, नतु खकाभ्यां चर्मादिसया-
भ्यामिति ॥

प्रोत्साहेन उद्घृतं मूर्धि निधत्ते
बृहस्पतेस्त्वा मूर्धा हरामि ॥

त्वामहं बृहस्पतेः सम्बन्धिना मूर्धा शि-
रसाहरामि धारयामीति ॥

पूर्ववद्वर्हिराह

देवङ्गममसि ॥

असि त्वं वर्हिर्देवङ्गमं देवार्थं तव नयन-
मित्यर्थः ॥

न केवलं वयमेव देवार्थं त्वा नयामः,
पूर्वैरप्येवमनुष्ठितमित्याह

तदाहरन्ति कवयः पुरस्तात् ॥

कवयः क्रान्तदर्शनाः सम्यग्विदितानुष्ठित-
सकलवेदार्थाः तद्विरेवमेवाहृतवन्त इति
तात्पर्यार्थः ॥

वेद्यामासादयति

देवेभ्यो जुष्टमिह बर्हिंरासदे ॥

इदं बर्हिंदेवेभ्यो जुष्टमिति रुचितमिह
वेद्यामासादयामीति ॥ द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

क्षीरपावनार्थं दर्भपवित्रं करोति

वसोः पवित्रमसि शतधारं वस्त्रां पवित्रमसि सहस्रधारम् ॥

हे पवित्र वसोर्धनस्य क्षीरस्य त्वं पवित्रं पावनं
असि । शतसहस्रग्रहणमपरिमितत्वोपलक्ष-
णार्थम्, अपरिमितच्छ्रद्रत्वादपरिमितधारमि-
त्यर्थः । वसूनामिति, आस्तामिदमेकयज-
मानसस्मृतमल्पं पयः, यावज्जगतीगताना-
मितरथजमानसस्मृतानां पयसां पावनमसि ।
यद्वात्र मरुतो वसव उच्यन्ते इन्द्रसाहाय्येन
वर्तमानाः, ते हि वसते आच्छादयन्तीति
वसवः । तथाच ब्राह्मणम्

‘वस्त्रां वा एतद्वाग्येयम्’

इति ॥

वत्सैः संगृह्यमाणा गा अनुमत्रयते
अयक्षमा वः प्रजया संसृजामि रायस्पोषेण बहुला
भवन्तीः ॥

हे अयक्षमाः व्याधिविशेषहीनाः अवध्य-
धना वा वो युष्मान् प्रजया संसृजामि ।
रायो धनस्य भक्ष्यविशेषात्मकस्य पोषेण ब-
हुलाः प्रवृद्धदेहा भवन्तीः, यद्वा धनपुष्ट्या
सह बहुलाः प्रचुराः भवन्तीः ॥

दुह्यमानासु जपति

मधुमदृतवत्पिन्वमाना जीवा जीवन्तीरूप वः सदेम ॥

हे गावः वो युष्मान्वयमुपसदेम अनवर-
तमित्याशास्महे । कीदृशीः । जीवन्तीः दीर्घा-
युषः, जीवाः प्राणयुता बलवतीरित्यर्थः ।
किं कुर्वतीः । मधुमत् मधुररससंयुक्तं, घृतव-
ज्ञातिस्त्रिघं क्षीरं पिन्वमानाः स्ववन्त्यः ॥

गार्हपत्यादंगारराशिं पृथक्करोति

मातरिश्वनो घर्मोऽसि ॥

हे अंगारराशे त्वं मातरिश्वनो वायोः घर्मः
तेजः । तथाच ब्राह्मणम्

‘अन्तरिक्षं वै मातरिश्वनो धर्मः ।’

इति । अत्रान्तरिक्षशब्दः तात्स्थयादन्तरिक्षस्ये भानुतेजसि वर्तते ॥

उच्छृतेऽङ्गारराशौ उखामधिश्रयति

घौरसि पृथिव्यसि विश्वधायाः परेण धाम्नाहृतासि
मा ह्वाः ॥

‘उपस्तौत्येवैनामेतत्’ इति श्रुतिः । यदा दिवःपतितेनोदकेन सम्पाद्यते तदा घौरिति स्तूयते । पृथिव्यवयवनिर्मितत्वात्पृथिवीति । विश्वं सर्वं धत्ते इति विश्वधा पृथिवी, तस्याः सम्बन्धिना परेणोक्तुष्टेन धाम्ना तेजसा सारेण असि त्वं अहृता ‘हृ कौटिल्ये’ अकुटिला । यतश्च त्वमकुटिला, अतः मा ह्वाः द्रव्यधारणे व्यापृता सती कुटिला मा भूः ॥

तिसृषु धेनुषु दुग्धासु कां दुग्धवानसीति
प्रश्ने अमूमिति चोक्तरे दोग्धामिहिते अध्वर्युराह

सा विश्वायुः सा विश्वव्यचाः सा विश्वधाया ॥

या प्रथमं दुर्घासा विश्वायुः सर्वस्यायुषो
धात्री क्षीरादिद्वारेण । तथाच श्रुतिः ‘आयु-
र्धृतम्’ इति । या द्वितीयस्थानदुर्घासा वि-
श्वव्यचाः ‘व्यच सम्भवे’ विश्वं ततः सम्भ-
वति यज्ञद्वारेण । या तृतीयस्थानदुर्घासा,
सा विश्वधाया विश्वं धापयतीति विश्वधाया
सर्वस्य क्षीरेण तृतीं करोतीत्यर्थः ॥

पृथगभवतो दुर्घविप्रुषोऽनुमन्त्रयते
हुतः स्तोकोऽहुतो द्रप्सोऽग्नये बृहते नाकाय स्वाहा
यावापृथिवीभ्याम् ॥

यः स्तोको बिन्दुः, यश्च द्रप्सः स्थूलो
भूमौ पतितः, स सर्व एवाहुतोऽपि हुतोऽस्तु ।
कस्मै । अग्नये, बृहते महते, तथा नाकाय ना-
स्मिन् अकं दुःखमस्तीति कृत्वा स्वर्गाय ।
यावापृथिवीभ्यां च स्वाहा सुहुतमस्तु ॥

यौरन्तरिक्षमिति यत्र पात्रे दोहः कृतस्त-
सादुखायां क्षीरे आसिक्ते सति यत्किंचन
दोहभाष्डे लम्बं, तदद्विः प्रक्षालय स्थाल्यां
निक्षिपति

सम्पृच्यध्वमृतावरीरूर्मिणा मधुमत्तमाः । मन्द्रा धनस्य
सातयः ॥

हे आपः संपृच्यध्वं पयसोखास्थेन । ऋ-
तावरीः सत्यवत्यः, यज्ञवत्यो वा तत्साधन-
त्वात् । केन । ऊर्मिणा कष्ठोलैः । मधुमत्तमा
मधुरतमरससंयुक्ताः । मंद्राः ‘मदी हर्षे’ माद-
यित्र्यः, तथा धनस्य सातयः साधिकाः ॥

दुर्गधे दध्यासि अति

इन्द्रस्य त्वा भागं सोमेनातनचिम ॥

हे पयः त्वां सोमेन दध्ना आतनचिम सं-
कोचयामि, तञ्चिः संकोचनार्थः । कीदृशं
त्वाम् । इन्द्रस्य भागं भजनीयम् ॥

गार्हपत्यसमीपे पयः स्थापयति

अदस्तमसि विष्णवे ॥

‘दसु उपक्षये’ अदस्तमनुपक्षीणं हे पयः
यतस्त्वं विष्णवे विष्णवर्थं यज्ञोपयोगीत्यर्थः ।
‘यज्ञो वै विष्णुः’ इति श्रुतिः ॥

हविरभिमत्रयते

विष्णो हव्यं रक्षस्य ॥

हे विष्णो इदं हृव्यं हवनीयं रक्षस्व ॥
 सजलेन दारुपात्रेण उखां पिदधाति
 आपो जागृत ॥

हे आपः जागृत रक्षार्थं जागरूका भवत ॥
 तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तु विष्णुस्त्वा युनक्त्वस्य
 यज्ञसञ्चई ॥

यज्ञादिकं प्रस्तुतं कर्मैवमुच्यते । कः प्रजापतिः, हे कर्मन्, त्वां युनक्ति संपादयति फलेन
 वा योजयति । स इत्यपि प्रजापतेरेव निर्देशः
 परोक्षरूपेण । अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्ते यथा
 अहो रमणीया अहो रमणीयेति । विष्णुर्यज्ञः,
 स च प्रजापतिरेव । यज्ञस्त्वा युनक्तु फलेन
 संवर्धयतु । किमर्थम् । अस्य प्रारब्धस्य यज्ञा-
 दिकस्य कर्मणः समृच्छै माहात्म्याय । सावि-
 त्र्यनुवाकवदनुवचनमस्य ॥

अमुष्मै कामायायुषे त्वा प्राणाय त्वा व्यानाय त्वापा-
 नाय त्वा व्युष्ट्यै त्वा रथ्यै त्वा राधसे त्वा पोषाय ला-
 घोषाय लाराद्वोषाय ला प्रच्युत्यै ला ॥

अत्र प्रत्येकं तर्पयामीत्यध्याहृत्य योजनी-
यम् । अमुष्मै कामाय त्वां प्रजापतिं तर्प-
यामि । असावित्युक्ते नाम प्रतीयात् । तेन
'अमुष्मै' इत्यस्मात्काम्यमानपशुपुत्रादिफल-
विशेषनामानि प्रत्येतव्यानि । आयुषे आयु-
रथं त्वां तर्पयामि । सर्वत्र तादर्थ्ये चतुर्थी ।
व्युष्टै त्वां तर्पयामि 'उष दाहे' विशेषेण
अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशलक्षणानां क्ले-
शानां उष्टिः, तदर्थम् । रयिर्धनं, तदर्थम् ।
राधोऽन्नम् । पोषस्तत्त्वज्ञानस्य, तदर्थम् । प्रक-
र्षेण च्युतिः संसारस्य, तदर्थं त्वां प्रजापतिं
तर्पयामि ॥

अग्रये वायवे सूर्याय ब्रह्मणे इन्द्राय प्रजापतये भवाय
शर्वाय ईशानाय ईश्वराय विष्णवे बृहस्पतये यजुर्वेदाय
च्छन्दोभ्य ऋषिभ्यो वेदेभ्यो ब्राह्मणेभ्यः सोमेभ्यः सोमपेभ्य
आचार्येभ्यो नमो नमः ॥

इत्युदकर्तर्पणमाचाराध्यायोक्तमदोऽप्यध्या-
योपाकरणम् ॥

इति नवमी काण्डिका ॥ ९ ॥

अथ
दशमी काण्डिका ।

अथोपनिषदर्हाः ॥ १ ॥

शिष्या उच्यन्ते इति शेषः । अध्यायोपाकरणानन्तरमध्ययनप्रसंगेनोपनिषदं रहस्यशास्त्रं येऽर्हन्ति, ते उपनिषदर्हाः शिष्याः नैषिकब्रह्मचार्यादिय उच्यन्ते ॥ १ ॥

ब्रह्मचारी सुचरिती मेधावी कर्मकृद्धनदः प्रियो विद्यया वा विद्यामन्विच्छंस्तानि तीर्थानि ब्रह्मणः ॥ २ ॥

ब्रह्मचारी नैषिकब्रह्मचर्ययुक्तः, सुचरितमस्यास्तीति सुचरिती सदाचारो यहस्यादिरपि । मेधावी ग्रहणधारणशक्तियुक्तः । कर्मकृत् नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानरतः गुरुपरिचर्याचरणकारी च । धनदः प्रचुरधनदाने समर्थः ग्रहणान्ते गुरुदक्षिणावसाने, न तु पूर्वं निषिद्धत्वात्

‘न पूर्वं गुरवे किञ्चिदुपकुर्वीत धर्मवित् ।’

इति । प्रियः पुत्रादिः सदाचारः । यश्च विद्यया
विद्यान्तरमादित्सते, तानि ब्रह्मणस्तीर्थानि
वेदस्य रहस्यरूपस्य दाने निपानानि ग्रहणे
चोपाया इत्यर्थः । तीर्थं हि निपानं स्मृतम् ।

‘तीर्थाभिधानमिच्छन्ति त्रितयं कृतबुद्धयः ।
शास्त्रं चैव निपानं च वारि चाप्यृषिसेवितम् ॥’

इति ॥ २ ॥

इति दशमी काण्डिका ॥ १० ॥

अथ
एकादशी काण्डिका ।

नवं नवावसानं समं समवस्थावं सम-
वस्तुत्य वा यस्माद्वा प्रागुदीचीरापो निर्द-
वेयुः प्रत्यगुदीचीर्वा तस्मिन्प्राग्द्वारं
दक्षिणद्वारं वा शरणं कारयेत् ॥ १ ॥

अध्याहिताभिं वक्ष्यति । तत्संबद्धमि-
दमनागतावेक्षणेनाभिधीयते । सहधर्मचारि-
णीमुद्घोदुकामस्तस्मिन्देशविशेषे शरणं कारयेत्
स्थपत्यादिभिर्विवहनात्पूर्वमेव । कीदृशं शरणम् ।
प्राग्द्वारं दक्षिणद्वारं वा । तथा नवं अन्यानुप-
युक्तदार्वादिनिर्मितम् । नवावसानं अवसानं
भूप्रदेशः नवप्रदेशमित्यर्थः । सममनिम्नोन्नतम् ।
समूलं प्रशस्तकीडाकुसुमादिमूलयुक्तम् । सम-
वस्थावं समोऽवस्थावो यत्र तत्समवस्थावं,
उदकं प्रक्षिप्तं यत्र समं कृत्वा स्ववति सञ्चरति,
तत्समवस्थावं, अतिरश्चीनमित्यर्थः । समवस्थावं
यन्द्रूमंडलं तस्मिन्निति संबन्धः । समवस्तुत्य

वा यस्मात्प्रागुदीच्यः आपो निर्द्वेष्युः, प्रत्यगु-
दीच्यो वा निर्हरेष्युः निर्गच्छेष्युः । अथवा
प्रतीचीमुदीचीं वा यत्रापो गच्छन्ति, तस्मि-
स्तिरश्चीनेऽपि शरणं कारयेत् ॥ १ ॥

मध्यमायाः कर्ते प्राग्योदग्यान्दर्भा-
नास्तीर्य तेषु स्थूणामवदधाति ॥

ध्रुवां सिनोम्यमृतस्य पल्नी क्षेमे तिष्ठ
घृतमुक्षमाणा । तां त्वा स्थूणे सर्ववीराः
सुवीरा अरिष्टवीरा इह संविशेम ॥

इहैव स्थूणे अमृतेन रोहाश्वावती गो-
मत्यमृतावती सून्ततावती । ऊर्जस्वती प-
यस्वती चासान्स्थूणे पयसाभ्याववृत्स्व ॥

आ त्वा कुमारस्तरुण आ वत्सो ज-
गता सह । आ त्वा परिस्तुतः कुम्भ आ
दध्नः कलशैरयमिति ॥ २ ॥

मध्यमायाः स्थूणायाः स्तम्भस्य सम्ब-
न्धिनि कर्ते ‘कृती च्छेदने’ कृत्यते इति कर्ता-
खातः गर्तस्तस्मिन्, प्राग्यानुदग्यान्वा स्वस्ति-

कसन्निवेशभाजो दर्भानास्तीर्य, तेष्वेव दर्भेष्व-
धिकरणभूतेषु स्थूणां स्तम्भं मध्यममव-
दधाति प्रक्षिपति ॥

प्रक्षेपे चेदं मन्त्रत्रयमाह ध्रुवामित्यादि
हे स्थूणे त्वां ध्रुवां दृढां कृत्वा सिनोमि प्रक्षि-
पामि गर्ते । त्वं हि अमृतस्य अमरणधर्मकस्य
पत्ती पालयित्री । अतः क्षेमे तिष्ठ क्षेमनिमित्तं
तिष्ठ । किं कुर्वती । घृतमुक्षमाणा ददती
घृतग्रहणं सर्वसम्पदुपलक्षणार्थम् । यत एवं-
भूतासि, अतस्तां त्वां हे स्थूणे वयमाविशेषेत्या-
शास्महे । प्रविष्टाश्च सन्तस्त्वदायत्तं यहमिहैव
जन्मनि सर्ववीराः बहुपुत्राः, सुवीराः सुपुत्राः,
अरिष्टवीराः अनुपहिंसितपुत्राश्च स्याम ॥

हे स्थूणे इहैव स्थाने अमृतेनाविनाशिना
रूपेणोपलक्षिता सती रोह रूढा भव । कीदृशी
सती । अश्वावती अश्वयुक्ता । एवं गोमती ।
अमृतैश्च यहमानुषैर्युक्ता सती । सूनृतं सत्यं
वैदिकं च कर्म यागादिकं, तद्वती । ऊर्जस्वती
'ऊर्ज बलप्राणनयोः' प्राणयन्ती बलवती
वेत्यर्थः । पयस्वती क्षीरवती । सर्वसमृद्धियुक्त-

मस्मद्दृहं कुर्वित्यर्थः । अत एवाह ‘अस्मान्स्थूणे पयसाभ्याववृत्स्व’ हे स्थूणे अस्मान् पयःप्रभृतिना आभिमुख्येन वर्तमानेन आवर्तयस्व ॥ किंच त्वां कर्मभूतां कुमारस्तरुण आविशतु, वत्सश्च आविशतु । एकवचनं व्यत्ययेन बहुवचनस्थाने । जगता जंगमेन गर्भवासादिना परिस्तुतः परिवृतो दुर्घस्य कुम्भस्त्वाविशतु अयं दध्नः कलशैः सह ॥ २ ॥

प्राञ्चं वंशं समारोपयति क्रतेन स्थूणामधिरोह वंशोग्रो विराजन्नपसेध शत्रून् । अथा रयिं सर्ववीरा वयन्त इति ॥ ३ ॥

मन्त्रमाह क्रतेन स्थूणामिति

विराट् । हे वंश क्रतेन सत्येन अपातिना रूपेण त्वं स्थूणामधिरोह स्तम्भस्योपरि तिष्ठ । कीदृशः । उग्रः अनभिभवनीयः सन् विशेषेण राजमानः । अन्यच्च अपसेध नाशय शत्रून् आत्मीयान् स्थितिप्रतिबन्धेहेतुभूतान्, आसाकांश्च । स्तम्भाधिष्ठात्री देवतैवमभिधीयते । एवं

व शत्रून् अस्मदरींशाभिभूय निश्चिन्तं यृहाधि-
ष्टातरि त्वयि स्थिते सति, अथा अनन्तरं तव
वयमेव सर्ववीराः बहुपुत्रयुक्ताः रयिं धनं
भविष्यामः प्रतिदिनं हविर्दानेन वयमेव हि
ते स्वभूताः । इतिशब्दो मत्रसमाप्तिप्रतीकः ।
मध्यमवंशस्तम्भयोः मत्रविनियोगादितरस्त-
म्भवंशानाममत्रकं तूष्णीमेवारोहणं शस्यते ॥

उत्तरपूर्वं समाधानम् ॥ ४ ॥

‘प्राञ्चं वंशं समारोपयति’ इति ‘प्राग्द्वारं
दक्षिणद्वारं वा शरणं कारयेत्’ इति चोक्तम् ।
तत्र प्राग्द्वारतापक्षे पूर्वाग्रता वंशसमाधानस्य
भावयितव्यैतदर्थमिदं सूत्रम् । समाधानं
सम्यगाधानं वंशस्यारोपणं कुड्यकोटिषु ॥

इति एकादशी काण्डिका ॥ ११ ॥

अथ
द्वादशी काण्डिका ।

‘अमी वहा वास्तोष्पते’ इति चतसृ-
भिर्वास्तोष्पतीयस्य स्थालीपाकस्येष्टाथ
वास्त्वाविशेत् ॥ १ ॥

अथ विवाहे कृते वैवाहनाश्चौ प्रवेशिते-
ऽनन्तरमध्याहिताग्निको वास्त्वाविशेत् ॥

वसन्त्यस्मिन्निति वास्तु यहम् । किं कृत्वा
प्रविशेत् । वास्तोष्पतीयस्य स्थालीपाकस्येष्टा ।
वास्तोर्गृहस्य पतिरधिष्ठात्री देवता वास्तोष्पतिः
मयूरब्यंसकादित्वात्सुपोऽलुड्निपातनम् । वास्तो-
ष्पतिर्देवता यस्य स वास्तोष्पतीयः ‘वृद्धाच्छः’
व्यत्ययेन षष्ठी स्थालीपाकेनेष्टा, अवयवावय-
विसम्बन्धेन वा, नहि समस्तोऽसौ हृयते
भक्ष्यसंरक्षणात् । ननु चेष्टा आविशेदित्युक्तम-
युक्तं प्रविश्य यजनात्? सत्यं, किन्त्वध्यवसा-
यपौर्वकालयेन नेत्रे समील्य हसतीत्यादिवत् ।

याजयित्वेति वा णिजर्थो योजनीयः । निर्वा-
पस्यामत्रकस्येष्टवात् 'अमी वहा:' इत्यादिना
'चतसृभिः' इत्यन्तेन शिष्यहितार्थं चतस्रः
पठित्वार्पयति ॥

अमी वहा वास्तोष्पते विश्वा रूपाण्याविशन् ।

सखा सुशेव एधि नः ॥ १ ॥

वास्तोष्पते प्रतिजानीहसान्सावेशोऽनमीवो भवा नः ।
यत्त्वेमहे प्रति तन्मो जुषस्व शन्मो भव द्विपदे शं चतुष्पदे ॥

वास्तोष्पते प्रतरणो न एधि गयस्फानो गोभिरश्वेभि-
रिन्दो । अजरासस्ते सख्ये स्याम पितेव पुत्रान्प्रति नो
जुषस्व ॥ २ ॥

वास्तोष्पते शगमया संसदाते सक्षीम हिरण्यया गातु-
मत्या । पाहि क्षेम उत योगे वरन्मो यूयं पात स्त्रिभिः
सदा नः ॥ ४ ॥

प्रथमा गायत्री । अन्यात्मिष्ठुभिः । वास्तो-
ष्पतिरन्तरिक्षनिवासी वायुः, यद्वा प्राणः ।
हे वास्तोष्पते गृहस्वामिन् विश्वेषां सर्वेषाम-
स्मत्परिजनानां रूपाणि स्वरूपाणि आविशन्
अधितिष्ठन् अमी अमून् परिजनानावह प्रापय
पूर्वमेतानेव गृहं प्रवेशय । प्रथमं परिजनस्य
गृहप्रवेशमनुजानीहि पश्चादस्माकमिति भावः ।

एवमेवानुतिष्ठन्नोऽस्माकं सखा मित्रं सुप्रवेशनीयो भव ॥

हे वास्तोष्पते प्रतिजानीह्यसान् गृहपतिः
परमः सन् अस्मानप्यवान्तरस्वामितयांगी-
कुर्वित्यर्थः । स्वावेशः सुखप्रवेशश्च नोऽस्माकं
भव । तथानमीवो व्याधिशून्योऽस्माकं भव ।
किंच यनुभ्यं किञ्चिद्द्व्यो हविरादिकं, तन्नोऽ-
स्माकं सम्बन्धं जुषस्व भजस्व । तथा शं सुखं
नो भव द्विपदे मानुषरूपे, चतुष्पदे गवा-
श्वादिके ॥

हे वास्तोष्पते नः अस्माकं प्रतरणः प्रकर्षेण
संसारसागरक्लेशतरणः एधि भव । ‘अस भुवि’
लोट, सिपि ह्यादेशः ‘हुङ्गलभ्यो’ (द्वा४।१०१) इति
धित्वं ‘ध्वसोरेच्छावभ्यासलोपश्च’ (द्वा४।११९) ।
गयस्फानः गयं यृहं, यृहे स्फीतः सन् गोभि-
रश्वैश्च सहितः हे इन्दो परमेश्वर ते तव
सख्ये वर्तमाना वयमजरासः अर्जीर्णाः स्याम ।
त्वं च नोऽस्मान्प्रतिजुषस्व प्रीणीहि । क इव
कान् । पितेव पुत्रान् ॥

हे वास्तोष्यते या त्वां संसदाते सेवते
 विभूतिस्तया वयमपि सक्षीम 'षच समवाये'
 युज्येमहि । कीदृश्या । शग्मया सुखरूपया,
 हिरण्यया हितरमणीयया हिरण्ययुक्तया वा,
 गातुमत्या कीर्तिरूपगानयुक्तया उद्भातृगीत-
 युतया च । यद्यास्माकं किञ्चिद्वरमुत्कृष्टं त्व-
 त्प्रसादोपनतं, तत्सर्वं पाहि रक्ष । किं कुर्वन् ।
 अलब्धलाभात्मके योगे, प्राप्तपरिरक्षणरूपे च
 क्षेमे वर्तमानः । उतशब्दश्चार्थे । किंवा वि-
 शेषेण वास्तोष्यतिरेव प्रार्थ्यते । हे गृहदेवताः
 एवं सर्वा एव यूयं नोऽस्मान् स्वस्तिभिरवि-
 नाशैः पात रक्षत सर्वकालम् ॥ १ ॥

वंशोद्वीक्षणिकान्ब्राह्मणान्भोजयेत् ॥२॥

तस्मिन् गृहे ब्राह्मणान् भोजयेत् । तस्य च
 कर्मणो वंशोद्वीक्षणिकमिति नाम । ते हि
 वंशानुद्वीक्षमाणा भुञ्जते ॥ ३ ॥

इति द्वादशी काण्डिका ॥ १२ ॥

अथ

त्रयोदशी काण्डिका ।

→○←

अथ पाकयज्ञाः ॥ १ ॥

सहधर्मचारिण्या सार्धं यो गृहप्रवेशः, तदनन्तरं पाकयज्ञाः कर्तव्यास्तदनुष्ठानावसरलाभात् । पाकनिर्वर्त्य यज्ञाः पाकयज्ञास्तेषामासूत्रणमात्रमिह क्रियते, विस्तरेण ते वक्ष्यन्ते ॥

चतुर्विंधः पाकयज्ञो भवति हुतोऽहुतः प्रहुतः प्राशितश्चेति ॥ २ ॥

बहुवचनेनोपक्रान्तानामिहैकवचनं यज्ञत्वसामान्यापेक्षया एकस्यैव चातुर्विंध्यं प्रत्यक्षस्येव चाक्षुषादिभेदेनेति प्रदर्शनाय । चतुर्णामिवावान्तरभेदाः षट् । यानाह गौतमः

‘अष्टकाः पार्वणश्राद्धं श्रावण्याग्रहायणी चैत्री आश्युजी च ।’

इति ‘षट्पाकयज्ञसंस्थाश्च’ इति । तत्र हुतो हवननिर्वर्त्यौ वैश्वदेवादिः । अहुतस्त्वहवनसाध्यो बलयुपहारादिः । यस्य तु प्रारम्भे हवनं, स

प्रहुतोऽन्वष्टकादिः । प्रकृष्टेनाशनेन निर्वर्त्यते
योऽतिथिब्राह्मणभोजनादिः, स प्राशितः । सर्व-
श्रायं यागो देवतोदेशेन द्रव्यसंकल्पनात् ॥

हुतो हुतानाम् ॥ ३ ॥

प्रकृतिरिति शेषः । इहत्यानां हुतानां
वैदिको होमः प्रकृतिरित्यर्थः । यतः इति-
कर्तव्यतोपजीव्यते, सा प्रकृतिः । योपजीवति,
सा विकृतिः । तथाच वैश्वदेवे प्राकृताः समू-
हनपर्युक्षणपरिस्तरणस्वाहाकारान्नप्रक्षेपादयः
कियाः क्रियन्ते ॥ ३ ॥

उपहारोऽहुतानाम् ॥ ४ ॥

वैदिक उपहारोऽत्रत्यानामुपहाराणां प्रकृ-
तिः । अत्रोपाग्नि विष्टरमास्तीर्यावाहनं कृत्वा
स्वजो गन्धांश्चोपहृत्य धूपं प्रदाय बलयुपक-
ल्पनमिति इतिकर्तव्यता ॥ ४ ॥

पिण्डपितृयज्ञः प्रहुतानाम् ॥ ४ ॥

वैदिकः पिण्डपितृयज्ञोऽत्रत्यानां प्रहुतानां
प्रकृतिः । वैश्वदेवशेषपिण्डप्रतिपत्तित्वात्तदीय-

पिण्डमन्त्रा ग्रासासनदानादयश्च तच्छर्मा भ-
वन्त्यतिदेशात् ॥ ४ ॥

मधुपकों ब्रह्मौदनश्च प्राशितानाम् ॥ ५ ॥

प्राशिता द्विविधा अतिथिभोजनदानात्मानो
ब्राह्मणभोजनवितरणात्मानश्च । तत्रातिथिभो-
जनादावस्यातिथ्ये वैदिको यो मधुपर्कः, स प्र-
कृतिः । तत्र च श्रोत्रियाणां पाद्यार्घ्यमधुपर्क-
पूर्वं मांसप्रधानं भोजनमित्यादिर्विध्यन्तः ।
देवताविशेषोदेशेन तु ब्राह्मणभोजनदाने आ-
धानविहितो ब्रह्मौदनः प्रकृतिः, तत्रापि बर्हि-
र्युक्तेष्वासनेषु उपवेशनं अर्घ्यदानादिकं सघृत-
मन्त्रं देवतायै संकल्प्य ‘प्रादनन्तु भवन्तः’ इत्य-
नुज्ञानपूर्वकं चाशनमित्यादिरित्थंभावः ॥ ५ ॥

दर्शपूर्णमासप्रकृतयः पाकयज्ञाः ॥ ६ ॥

साधारणेतिकर्तव्यतातिदेशोऽयम् । असाधा-
रणास्तु पूर्वमितिकर्तव्यता निर्दर्शिताः ॥ ६ ॥

दार्शपौर्णमासिके विध्यन्ते अविशेषेण प्राप्ते
कच्चिदपवादमाह

तेष्वावृद्धुपचारस्तूष्णीम् ॥ ७ ॥

आवृत् क्रिया । उपचारोऽनुष्टानम् । तूष्णीं
निर्वापावधातादिक्रियानुष्टानममच्चकमित्यर्थः॥

अनर्थलुप्तम् ॥ ८ ॥

यलुप्तार्थं निष्प्रयोजनं, तत्प्रकृतौ दृष्टमपि
न कर्तव्यं विकृतावमच्चकमपि । यथा पेषण-
कपालोपधानादि स्थालीपाके निष्प्रयोजनम् ।
एवं सामिधेनीनां लुप्तत्वात् समिदाधानं
लुप्तार्थत्वान्न कर्तव्यं प्रयाजाभावाच्चोपभृत् ।
सामिधेन्याद्यभावस्तु वक्ष्यमाणात्परिसंख्या-
नात् । नचैतावता दर्विहोमगृहमेधीयादि-
वदपूर्वत्वं पाकयज्ञानां किं दर्शपूर्णमासप्रकृ-
तित्वाभिधानेनेति वाच्यं जुहूहोमादिधर्मोप-
जीवनात् ॥ १३ ॥

इति त्रयोदशी काण्डिका ॥ १३ ॥

अथं

चतुर्दशी काण्डिका ।

उदगयने भार्या विन्देत ॥ १ ॥

“स्त्रात्वा भार्यामधिगच्छेत्” इति स्त्रानान्तरं भार्यान्वेषणकालः । भरणमर्हतीति भार्या ‘अहे कृत्यतृचश्च’ (३३१६९) इति प्रयत् । विन्देत लभेत पश्येदित्यर्थः । उदगयने आदित्यस्य दक्षिणदिग्भागादुत्तरदिग्भागाभिसुखगमने सति उत्तरायण इत्यर्थः ॥ १ ॥

नक्षत्राण्याह

कृत्तिकास्वातिपूर्ववरयेत् ॥ २ ॥

कृत्तिका च स्वातिश्र पूर्वाणि च तैर्वरयेत् कंचित्प्रयुजीत, नतु स्वयं वृणुयादित्यौचित्यं णिचा दर्शयति ॥ २ ॥

लक्षणिना लक्षणानि परीक्षयेत् ॥ ३ ॥

हस्तादिलक्षणवेदिना लक्षणानि शुभसूचकानि परीक्षयेत् । पाठक्रमादर्थक्रमस्य ब-

लीयस्त्वाद्यथार्थं क्रमो ज्ञेयः—लक्षणपरीक्षण-
पूर्वकं वरणमिति ॥ ३ ॥

लक्षणालाभे परीक्षायाः करणान्तरमाह
भागधेयमपि वा पिण्डैः परीक्षयेत् ॥४॥

अपिशब्द उपायान्तराभ्युपगमे । वाशब्दो
विकल्पे । पिण्डैर्वा भाग्यानि परीक्षयेत् भर्त-
र्यनुकूलत्वापादनानि पूर्वोक्तालाभ इत्यर्थः ॥

वेद्याः सीताया हृदाद्वष्टादादेवनादा-
दहनाच्चतुष्पथादिरिणात्संभार्यं नवमम् ।
ऋतमेव परमेष्ठयृतं नात्येति किञ्चन ।
ऋत इयं पृथिवी श्रिता सर्वमिदमिय-
मसौ भूयादिति ॥ ५ ॥

यज्ञार्था वेदिः प्रसिद्धा । सीता हलो-
त्खाता भूमिः । अशोष्यः पद्माद्याकरो जला-
शयो हृदः । गोष्ठं गवाश्रयो गोकुलादिः ।
आदीव्यन्त्यस्मिन्नादेवनं कितवस्थानम् । आद-
ह्यन्तेऽस्मिन्नित्यादहनं इमशानम् । स्वस्तिकाका-
रेण सम्बद्ध्यमानं मार्गद्वयं चतुष्पथः । इरिणं

ऊषरप्रदेशः । एतेभ्यः प्रत्येकैकं पिण्डं गृहीयात् । संभार्य च नवमम्, अष्टम्योऽपि वेद्यादिभ्यो लेशं लेशं मृदः संभृत्य, नवमं कुर्यादित्यर्थः ॥

वेद्यादिभ्य उच्छृतानां पिण्डानामनुमन्त्रणे मन्त्रमाह कृतमेवेति । इतिशब्दः सर्वप्रतीकार्थः। परमेष्ठी प्रजापतिः । कृतं सल्यं नाल्येति नातिवर्तते किमपि । अतः सोऽत्र सन्निहितो भूत्वा सल्यं द्योतयतु । इयमपि वेद्यादिरूपा पृथिवी कृते आश्रिता । असावित्युक्ते नाम प्रतीयात् । कन्या उच्यते असौ शोभावल्यादिसंज्ञिता । इयं प्रत्यक्षत्वेन वर्तमानत्वात् । इदं भूयः सत्यप्रकाशयोः ॥ ५ ॥

कन्याया नाम गृहीत्वा सर्वतः कृतलक्षणान्पिण्डान्पाणावादाय कुमार्या उपनामयेदेतेषामेकं गृहाणेति ब्रूयात् पूर्वेषां चतुर्णामेकं गृहतीमुपयच्छेत् ॥ ६ ॥

वेदिसीताहदगोष्ठोऽचृतानामन्यतमं गृहीयाचेत्तदोद्धेदेनाम्, इतरग्राहिणीं तु वर्जयेत् ।

वेदिपिण्डे हि वेदार्थक्रियासाहाय्यमावहेत् ।
 प्रजावतीति सीतायां गोष्टपिण्डे गवादिकम् ॥
 हृदपिण्डे हृदोऽन्तकुसुमाभरणोचिता ।
 त्रृमिदा चैत्यहेतुश्च भर्तुजीवनकारिणी ॥
 श्मशाने विधवावश्यं द्यूतभूमौ कलिप्रिया ।
 इरिणे नित्यसंतप्तावकीर्णा च चतुष्पथे ॥'

सम्भार्यमपीत्येके ॥ ७ ॥

मन्यन्ते इत्यध्याहारः । एहतीमुपयच्छेदि-
 त्यनुषंगः ॥ ७ ॥

रोहिणी मृगशिरः श्रविष्ठोत्तरा इ-
 त्युपयमे ॥ ८ ॥

उपयमः स्वीकारः, तत्रैवानुकूलानि नक्ष-
 त्राणि एतानीत्यर्थः ॥

यदा पुण्योक्तम् ॥ ९ ॥

पुण्योक्तं ज्योतिःशास्त्रोक्तं यथासम्भवमनु-
 सर्तव्यमित्यर्थः ॥

इति चतुर्दशी काण्डिका ॥ १४ ॥

अथ
पञ्चदशी काण्डिका ।

अथ ब्राह्मदेयायाः प्रदानविधि व-
क्ष्यामः ॥ १ ॥

ब्राह्मेन विधिना या दीयते सा ब्राह्मदेया ।
तस्याः प्रकृष्टे दाने विधिमितिकर्तव्यतां व-
क्ष्यामः । अथेत्यधिकारार्थः । ब्राह्मो दैव आर्षः
प्राजापत्य आसुरो गान्धर्वो राक्षसः पैशाच
इत्यष्टौ विवाहाः । तत्र ब्राह्मासुरव्यतिरेकिणां
षणां विधानं सुप्रथितं नेह वचनमर्हति ।
तेन ब्राह्मासुरयोरेवेतिकर्तव्यतोक्ता । तथाहि
प्रसद्यापहारात् राक्षसो विवाहः, तत्र किं
प्रकाराभिधानेन । एवमसंविज्ञातोपगमात्पै-
शाच्चोऽपि प्रकारवचनानर्होऽतिपापत्वात् । स्वय-
मिच्छन्त्या सहेच्छावतः संयोगो गान्धर्वः,
तत्राप्यसाधारणेतिकर्तव्यता । सह धर्मश्र्वर्यतां,
सहापत्यमुत्पाद्यतां, धर्मे चार्थे च कामे च न
व्यभिचरितव्यमिति प्राजापत्यविधिः प्रथितः ।

अलंकृत्य कन्यान्तर्वेदि ऋत्विजे प्रदीयते,—
इति दैवो विवाह उक्तः समृतिकारैः । गोमि-
थुनं कन्यावते दद्यादित्यार्षस्य विधानम् ॥ १ ॥

शुक्लपक्षस्य पुण्याहे पर्वणि वोदग-
ग्रान्दभानास्तीर्य तेषूपविशतः प्राञ्जुखः
प्रतिग्रहीता सामात्यः प्रत्यञ्जुखः प्र-
दाता ॥ २ ॥

शुक्लपक्षस्य सम्बन्धिनि प्रशस्ते ज्योतिः-
शास्त्रविशुद्धे दिवसे पर्वणि वा पौर्णमासीरूपे,
विष्टरविशेषे पवित्रार्थमुत्तरदिग्ग्रान्दभाना-
स्तीर्य, तेषु तयोर्दातृप्रतिग्रहीत्रोरुपविशेत्
प्राञ्जुखो भूत्वा । कः । प्रतिग्रहीता । कीदृशः ।
सामात्यः परिजनसहितः । प्रदाता पुनः प्रत्य-
ञ्जुख उपविशेत् तथैव सामात्यो दभानास्ती-
र्योदगग्रान् ॥ २ ॥

मध्ये प्राग्प्रोदग्रान्दभानास्तीर्य तेषूदकं
सम्निधाय ब्रीहियवानुप्य दक्षिणत उद-
ड्डासीन ऋत्विगुपयमनं कारयेत् ॥ ३ ॥

तयोर्दातृप्रतिग्रहीत्रोर्दक्षिणदेशे उत्तराभिमुख उपविष्टः सन् क्रत्विग्विशेषः आचार्यस्तयोः उपयमनं दातृप्रतिग्रहीतृसम्बन्धं कारयेत्। किं कृत्वा । दातृप्रतिग्रहीत्रोर्मध्ये प्रागग्रानुदग्घ्रांश्च दर्भानास्तीर्य, तेषु च दभेषु कांस्यपात्र्यामुदकं सन्निधाय, तत्रोदकमध्ये ब्रीहियवस्यावपनं कृत्वा । अथ ‘उदकं सन्निधाय’ इति सामान्यवचनात्कंसस्य कुतो लाभः? ‘कंसे हिरण्यं समुप्य’ (१६५) इति दर्शनात् ॥३॥

समेतेष्वाह ददानीति प्रतिगृह्णामीति
त्रिरावेदयते ॥ ४ ॥

समेतेषु सङ्घटितेषु दातृप्रतिग्रहीतृबन्धुषु सत्सु क्रत्विग्बूयात्, दातुस्तावदिदं बूयात् कन्यास्मै प्रदीयतामिति, प्रतिग्रहीतुः कन्यास्मात्प्रतिगृह्णतामिति । ततो ददानि ते, ददानि ते, ददानि ते इति त्रिरुच्चारयेति दातारं बोधयेत् । दाता च तथैव कुर्यात् । एवं प्रतिगृह्णामि इत्यपि क्रत्विजावेदितः प्रतिग्रहीता बूयात् । ‘त्रिःसत्या हि देवाः’ इति श्रुतिः,

‘त्रिरभिहितं न व्यभिचारि भवति’ इति त्रिरुचारणमिष्टमत एव समेतेष्वाहेत्युक्तम् । बहुजनसन्निधौ दक्षां प्रतिगृहीतां च नापहर्तु त्यक्ततुं वा शक्षयतीति ॥ ४ ॥

एतद्वः सत्यमित्युक्त्वा ‘समाना वः’ ‘सं वो मनांसि’ इति ऋत्विगुभौ समीक्षमाणो जपति ॥ ५ ॥

एतद्वानप्रतिग्रहकर्म युष्माकं सत्यमव्यभिचरितमस्त्वति लौकिकोत्त्या ऋत्विक् ‘समाना’ इत्यादि ऋगद्वयं जपति, उभौ दातृप्रतिग्रहीतारौ वीक्षमाणः ॥

समाना व आकृतानि समाना हृदयानि वः ।

समानमस्तु वो मनो यथा वः सुसहासति ॥ १ ॥

सं वो मनांसि सं व्रता समु चित्तान्याकरम् ।

अमी ये विव्रताः स्थन तान्न सन्नमयामसि ॥ २ ॥

अनुष्टुभौ । हे दातृप्रतिग्रहीतारौ वः युष्माकं सम्बन्धीन्याकृतान्यभिप्रायाः समानास्तुल्यान्येकरूपाणि आसति सन्तु, कस्यचिदपि कन्यापहाराद्यभिप्रायो दुष्टो माभूदित्यर्थः । एवं मनः समानमस्तु, अहं च वो युष्माकं तथा आ अकरं करोमि जपेन, यथा

सु सह असति सुषु वः सहभावो भवति, तथा
 मनांसि समाकरं, ब्रतानि च संमिलितानि
 करोमीत्यर्थः । एवं चित्तानि चैतन्यानि समा-
 करमिति योज्यम् । ये च युष्माकं मध्ये
 विव्रता विरुद्धाचाराः यूयमिति केचित्, अमी
 इति प्रत्यक्षं तानेव मुखविकारादिना दुरा-
 चारान्दर्शयति, स्थन भवथ, तान्न सन्नया-
 मसि नेतिवर्णोपजनः तान्वयं सन्नयामः
 सम्यक् नतान् कुर्मः सदाचारान् संपाद-
 याम इत्यर्थः ॥ ५ ॥

इति पञ्चदशी काण्डिका ॥ १५ ॥

अथ

षोडशी काण्डिका ।

आसुरविवाहविधिमाह

अथ शुल्कदेयायाः ॥ १ ॥

प्रदानविधिरुच्यते इति शेषः । शुल्केन
मूल्येन दीयते या, सा शुल्कदेया ॥ १ ॥

हिरण्यं व्यतिहरतः ॥ २ ॥

सुवर्णं विजिगीषया परस्परं ददतो दातृ-
प्रतिग्रहीतारावसुरत्वात्, दस्युविजिगीषुप्रधा-
नत्वाच्चासुराणां राजसत्वेनान्योन्योपचारं कु-
रुत इति शस्यते । कन्यामूल्यभूतं तु सुवर्णं
व्यतिहरतो निश्चिनुतो द्वौ दातृप्रतिग्रहीतारौ
सम्भूयेत्यर्थद्वयं तत्रेणावगम्यते ॥ २ ॥

प्रजाभ्यस्त्वेति प्रददाति ॥ ३ ॥

तत्प्रकृतं हिरण्यं प्रजाभ्यस्त्वेत्यनेन ददाति
वरः कन्यायाः पित्रे, हे हिरण्य प्रजार्थं त्वा-
महं ददानि ॥ ३ ॥

रायस्पोषाय त्वेति प्रतिगृह्णाति ॥४॥
कन्यायाः पिता । रायस्पोषाय त्वां प्रति-
गृह्णामि ॥ ४ ॥

कंसे हिरण्यं समुप्य ‘हिरण्यवर्णाः’
इति चतस्रभिः समवसृशन्ते ॥ ५ ॥

तत्कन्यामूल्यभूतं हिरण्यं प्रतिगृहीतं कांस्य-
पात्रे निधाय जलयुक्तं ‘हिरण्यवर्णाः’ इति
ऋग्भिश्चतस्रभिः समवसृशन्ते उपस्पृशन्ति
घोरपापविशुद्धये । बहुवचनं सर्वबंधवपेक्षं स-
र्वेषां पापभागित्वप्रदर्शनाय । हिरण्यवर्णा
इत्याद्याः संमार्जनावसरे व्याख्याताः ॥ ५ ॥

प्रजाभ्यस्ता ददानि । रायस्पोषाय ला प्रतिगृह्णामि ॥

इत्येतावन्तावेव मत्रौ केचित्प्रयुज्ञते वाक्य-
परिसमाप्तेरिषे त्वेत्यादिवत्, अन्यमते तु प्रजा-
भ्यस्त्वानुप्राणन्तु त्वं च प्रजाः अनुप्राणि-
हीति प्रथमस्य, सुप्रजार्थं च वीर्यार्थं च त्वामहं
प्रतिगृह्णामीति द्वितीयस्य शेषः ॥

इति षोडशी काण्डिका ॥ १६ ॥

अथ
सप्तदशी काण्डिका ।

अथ विवाहमाह

गौदानिकैर्मच्चैः कन्यामलङ्घत्य चतु-
ष्पादे भद्रपीठे प्रागासीनायाश्चतस्रोऽवि-
धवा माता पिता च गुरुः सप्तमस्तां
सहस्रच्छिद्रेण पवित्रेण स्नापयित्वाहतेन
वाससा प्रच्छाद्य स्थालीपाकस्य जुहोती-
न्द्रायेन्द्राण्यै कामाय भगाय ह्रियै श्रियै
लक्ष्म्यै पुष्ट्यै विश्वावसवे गन्धर्वराजाय
स्वाहेति ॥ १ ॥

पाठकमादर्थकमस्य बलीयस्त्वात्तदनुसारेण
ब्याख्या कर्तव्या यथा जातं जनिना जुहोति
जातमतिप्राणितीति, तथाग्निहोत्रेण जुहोति
यवागूमधिश्रयतीति । तेनायमर्थः—पादच-
तुष्टययुक्ते भद्रपीठे शोभने आसने प्राञ्जुख्या
उपविष्टायाश्चतस्रषु दिक्षु चतस्रोऽविधवा
भवन्ति, वामभागे माता, दक्षिणभागे पिता,

अथे गुरुः संस्कारस्य कर्ता सप्तमः । तेषु यथास-
न्निवेशं स्थितेषु गोदाने भवा गौदानिकास्त-
न्मन्त्रैस्तां गुरुः कन्यां सहस्रच्छिद्रयुक्तेन पवि-
त्रेण पावनेन वस्त्रविशेषेण सुप्रजस्त्वाय गौ-
दानिकैरेव मन्त्रैः कटककेयूरादिभिर्यथाविभ-
वमलंकृत्याहतेनानुपमुक्तेन वाससा प्रच्छाद्य
स्थालीपाकेन गुरुर्जुहोति । अत्र पल्लवचतुष्टयं
वस्त्रस्य पवित्रस्य चतस्रोऽविधवा अवष्टभ्नन्ति ।
पितरौ जलमभिषिञ्चतः । गुरुर्मन्त्रपाठं
करोति । स्नापनेऽलंकरणे च गुरुरेव प्रयोजक-
कर्ता, तेन होमेन समानकर्तृकत्वम् । ये त्वलं-
करणं विपरीतलक्षणया केशवपनं व्याचक्षते,
अमाङ्गलिकास्ते । स्थालीपाकस्येत्युपादीयमान-
गतत्वादेकत्वं विवक्षितं पशुगतैकत्ववत् ।
जुहोतीत्येकवचनं एक एव होमो नवस्वप्या-
हुतिषु,-इति प्रत्यभिज्ञानबलेन सूचयति, तेनै-
वाहुतीर्निंगदति । विश्वावस्वे गन्धर्वराजा-
येत्येकैवाहुतिस्तेन नव भवन्ति । इन्द्रः परमे-
श्वरः । इन्द्राणी शची । कमनीयः कामः ।
भजनीयो भगः । हीर्लज्जा । श्रीः श्रयणीया ।

लक्षणीया लक्ष्मीः । पोषः पुष्टिः । स्वाहा
सुहुतमस्तु ॥ १ ॥

नाडीं तूणवं मृदङ्गं पणवं सर्वाणि च
वादित्राणि गन्धोदकेन समुपलिप्य कन्या
प्रवादयते 'स्वनं वद् दुन्दुभे सुप्रजस्त्वाय
गोमुख । प्रक्रीडयन्तु कन्याः सुमनस्यमा-
नाः सहेन्द्राण्या कृतमंगलाः ॥' इति ॥२॥

नाड्यादीनि सर्वाणि वादित्राणि गन्धो-
दकेन सुगन्धिनोपलिप्य पूर्वं कन्यैव प्रवादय-
ते । वायमानेषु च गुरुमंत्रं पठति । तत्र नाडी
वंशः, तूणवो गोमुखो वायविशेषः । मंत्रार्थस्तु
हे दुन्दुभे पटह् स्वनं वायुं वद् वादय शब्दं
कारय । किमर्थम् । सुप्रजस्त्वाय सत्प्रजार्थम् ।
एवं हे गोमुख स्वनं वदेति पूर्ववत् । प्रक्रीडन्तु
अन्योन्यं कन्याः सखिभूताः प्रक्रान्तविवाहया
कन्यया सहिताः । ता अपि हि कन्या एव भ-
वितुमर्हन्ति समानशीलानां सखित्वस्यान्यो-
न्यान्तरत्वात् । कीदृशः कन्याः । सुमनस्य-
मानाः सुमनस्का हृष्टा इत्यर्थः । इन्द्राण्या सह

देवपालकृतभाष्योपेतानि । १८३

इन्द्राण्यप्यत्रोत्सवे क्रीडितुमवतरत्वित्याशा-
स्यते । सुमंगला मंगलप्रधानगीतघोषिण्यः ॥

अथ गौदानिकमंत्रा व्याख्यायन्ते

या आपो दिव्याः पयसा सम्भू-
र्या अन्तरिक्ष्या उत पार्थिवासः ।

तासां त्वा सर्वासां रुचाभिषिञ्चामि वर्चसा ॥

अभि त्वा वर्चसासिचं यज्ञेन पयसा सह । यथासो
मित्रवर्धनस्था त्वा सविताकरत् ॥ इन्द्राय स्वाहा ॥

पूर्वा विराट् । उत्तरानुष्टुप् । या दिव्या
दिवि भवा आपो, याश्च अन्तरिक्ष्या अन्तरिक्षे
भवाः, याश्च पार्थिवासः पार्थिव्यः, पयसा
सम्भूर्यः क्षीरेण यज्ञोपयोगिना सम्भूताः,
तासां सर्वासां रुचा दीप्त्या वर्चसा च सारेण
बलेन हे कन्ये त्वामभिषिञ्चामि, त्वामहमभ्य-
सिचमभिषिञ्चामि यज्ञेन पयसा वर्चसा सह
यज्ञादियोग्यां च करोमीत्यर्थः । मित्रस्य मेह-
नस्य स्वर्गपशुपुत्रादेरसौ यज्ञादेश्च वर्धनो यथा
भवति, तथा सविता आदित्य अकरत् तव
करोतु हे कन्ये । इन्द्राय सुहुतमस्तु ॥ २ ॥

इति सप्तदशी काण्डिका ॥ १७ ॥

अथ
अष्टादशी काण्डिका ।

यज्ञियस्य वृक्षस्य प्रागायतां शाखां
सकृदाच्छिन्नां सूत्रतन्तुना प्रच्छाद्य सावि-
त्रेण कन्यायै प्रयच्छति ‘या तेऽलक्ष्मी-
र्मातृमयी पितृमयी संक्रामणी सहजा-
वापि काचित्तां तिष्येण सह देवतया नि-
र्भजामि निर्णुदामि सा द्विषन्तं गच्छतु ति-
ष्यबृहस्पतिभ्यां नमो नमः’ इति ॥१॥

यज्ञमर्हति यज्ञियः ‘यज्ञार्त्तिंगभ्यां घखञ्जौ’
(पाठ७१) इति घः, यज्ञार्हाणां वृक्षाणां वटा-
दीनामन्यतमस्य सम्बन्धिनीं शाखां सकृदा-
च्छिन्नां सूत्रतन्तुना प्राच्यां दिश्यायतां प्रसृतां
सकृदेकेनैव प्रहारेण छिन्नामेकसारेण सूत्रत-
न्तुना प्रच्छाद्य कन्यायै प्रयच्छति ‘देवस्य त्वा’
इत्यादिना ‘तां प्रयच्छामि’ इति शब्दान्तेन ॥
गुरुर्गृहीतशाखां कन्यामनुमत्रयते ‘या ते’
इत्यादिना ।

हे कन्ये या ते तव काचिदलक्ष्मीरलक्षणं
मातृमयी पितृमयी वा मातुः पितुर्वा सकाशा-
त्संक्रान्ता बीजादिदोषात् अन्यतो वा कुत-
श्चित् संक्रान्ता, तामहमनेन मन्त्रेण निर्भ-
जामि त्वां प्रति निर्भागां करोमि । किमेककः ।
नेत्याह तिष्येण देवतया सहकृतः, तथा
निर्णुदामि निःशेषेण नुदामि अपसारयामि ।
सा चापसारिता सती द्विषन्तं तव शत्रुं ग-
च्छतु । अलक्षणापसारे चोद्यतस्य मम विद्वा-
पसारणाय तिष्यबृहस्पतिभ्यां नमस्कारोऽस्तु ।
अन्ये तु 'तिष्यबृहस्पतिभ्यां नमो नमः' इत्येतं
यजुरेकदेशमाच्छिद्य शाखोत्सर्गेऽपि प्रयुज्जते ॥

तस्या उत्सर्गः स्थावरोदके शुचौ वा
देवतायतने ॥ २ ॥

स्थावरोदकं तडागादि । तत्र तस्याः शा-
खाया उत्सर्गः प्रतिपत्तिकर्म शुचौ देवगृहे ।
देवगृहं मद्योपहारशोणितादिना अपवित्रमपि
सम्भाव्येत, तदर्थं शुचिग्रहणम् ॥

इति अष्टादशी काण्डिका ॥ १८ ॥

अथ
एकोनविंशी काष्ठिका ।

अथातो हविष्यकल्पं व्याख्यास्यामः ॥१
हविष्यकल्प इति पारिभाषिकी कर्मविशेषस्य संज्ञा ॥ १ ॥

दशवार्षिकं ब्रह्मचर्यं कुमारीणां द्वादशवार्षिकं वा ॥ २ ॥

वर्षदशकादूर्ध्वं कुमारी न स्थापयितव्या पित्रा, अगत्या वा द्वादश वर्षाणि नातिक्रमणीयानि ॥ २ ॥

ब्रह्मचर्यान्ते गन्धर्वे देवकुले वा द्वावश्मी प्रज्वाल्य द्वौ पशु उपाकरोत्यर्थमणे दक्षिणं प्राजापत्यमुत्तरम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मचर्यावसाने विवाहात्पूर्वं गन्धर्वे निर्निमित्तजलस्त्राविणि देशे, देवतायतने वा लौकिकौ द्वावश्मी प्रज्वाल्य, द्वौ पशु च्छागौ कन्यासंस्कारार्थमुपाकुर्यात्पशुकल्पवत्, एकमर्यमणे दक्षिणभागवर्तिन्यश्मौ, द्वितीयं प्रजाप-

तये उत्तरदिग्भागवर्तिन्यश्चौ । इतिकर्तव्यतां स-
मन्त्रव्याख्यानां पशुकल्पे एव व्याख्यास्थामः ॥

असम्भवे त्वेकपशुः ॥ ४ ॥

प्रचुरार्थाद्यभावे एक एव द्विदैवतः पशु-
रूपाकर्तव्यः । अवदानानि च हृदयादिभ्यो
मेदोऽन्तेभ्यो द्वादशभ्यो द्विद्विर्ग्रहीतव्यानि ।
'अर्यमप्रजापतिभ्यां स्वाहा' इति चोहः । एक
एव च योगः संहतयोरेकदेशत्वधर्मसमवायात् ।
अत एव च केचित् हृदयादिभ्यो द्विगुणानि
अवदानानि नेच्छन्ति ॥ ४ ॥

तण्डुलैर्वा कुर्यात् ॥ ५ ॥

धनदौर्गत्ये सति अहिंसानियमे वा तण्डुलैर्वा
कुर्यात् । तण्डुलग्रहणं पिष्टकार्थम् ॥ ५ ॥

यथास्थानं पशुर्यथास्थानमवदानानि
तथा हविः ॥ ६ ॥

यत्रैव स्थाने आज्यभागाभ्यां पूर्वो मुख्यप-
शुः, तत्रैव पिष्टकपशुः, अवदानान्यपि हृदया-
दिभ्यस्तद्वत् । तेषां च श्रपणहोमौ सर्वदा-
न्यापीतिकर्तव्यता रशनाबन्धयूपनियोजनो-

पायेन विशसनादिः । लुक्तार्थवर्जं हविः पशु-
पुरोडाशस्थाने स्थालीपाकस्तदपि यथास्थानं
पशुपुरोडाशक्रमे, वपाहोमस्थाने त्वाज्यहोमः ॥

अग्निं सोमं वरुणं मित्रमिन्द्रं बृहस्पतिं
स्कन्दं रुद्रं वात्सीपुत्रं भगं भगनक्षत्राणि
कालीं षष्ठीं भद्रकालीं पूषणं त्वष्टारं
महिषिकां च गन्धाहुतिभिर्यजेत ॥ ७ ॥

सुगन्धचन्दनघनसारादिद्रव्ययुतेनाज्येना-
हुतयो गन्धाहुतयः, ताभिरश्यादिकाः सप्तदश
देवता यजेत । वात्सीपुत्र इति देवतानाम
यतः शब्दैकसमधिगम्या देवता । विभक्ति-
विपरिणामेन चतुर्थ्यन्तैः स्वाहाकारयुक्तैः
शब्दैरुद्दिश्याश्यादिदेवता यष्टव्याः ‘अग्नये
स्वाहा’ इत्यादिकैः ॥

इति एकोनविंशी काण्डिका ॥ १९ ॥

अथ
विंशी काण्डिका ।

अथातो हविष्यपुण्याहः ॥ १ ॥

इयमपि पारिभाषिकी संज्ञा । हविष्येण
ब्रीह्मादिना पुण्येऽहनि क्रियमाणता शब्द-
प्रवृत्तिनिमित्तम् ॥ १ ॥

उदकान्तं गत्वा यथोपपत्ति वा पयसि
स्थालीपाकं श्रपयित्वा सर्वगन्धैः फलो-
त्तरैः सशिरस्कां स्नापयित्वाहतेन वाससा
प्रच्छाद्य स्थालीपाकस्य जुहोतीन्द्राणी
वरुणानी गन्धर्वाण्युदकान्यग्निर्जीवपुत्रः
प्रजापतिर्महाराजः स्कन्दोऽर्यमा भगः प्र-
जानक इति ॥ २ ॥

उदकस्य समीपं गत्वा अतिदूरतडागा-
दिके तु ग्रामे, यथोपपत्ति यत्रोपपद्यते स्थाने,
तत्र क्षीरे स्थालीपाकं कृत्वा मांगलिकविलवा-
क्षोटादिफलोपेताभिः सर्वौषध्यादिगन्धयोगि-
नीभिश्चाङ्गिरामलकैः कन्यां स्नापयेत् । सशि-

रस्कामित्यनेनान्यदा स्त्रीणामशिरस्कमपि स्त्रानं
भवतीति सूचयति । स्नापनाहतवस्त्राच्छादन-
व्यवधानेन च स्थालीपाकेन होमः, स्त्रानाच्च
पूर्वं स्थालीपाक इति विवक्षितः क्रमः । च-
तुर्थ्या देवतापदपरिणामः स्वाहाकारश्च पूर्ववत् ।
जीवपुत्रोऽमिरित्येकैव देवता जीवः प्राणो वायुः
पुत्रो रक्षकोऽस्येति बहुत्रीहिरन्यपदार्थप्रधानो
योग्यश्च सन्निहितोऽमिरेवान्यपदार्थः । महाराज
इत्यत्र 'न पूजनात्' (५४१६९) इति प्रतिषेधो
नास्ति नियमाश्रयणात् 'पूजायां स्वतिग्रहणं
कर्तव्यम्' इति वचनात् अन्यथा हि परमराज
इत्यादावपि टचः प्रतिषेधः स्यात् । ये तु
महाराजा इत्याकारान्तं पठन्ति, ते स्वति-
नियमं नादियन्ते ॥

इति विंशी काण्डिका ॥ २० ॥

अथ
एकविंशी काण्डिका ।

—→—
यामेव द्वितीयां रात्रिं कन्यां विवाह-
यिष्यन्स्यात्तस्यां रात्र्यामतीते निशाकाले
नवां स्थालीमाहृत्य पयसि स्थालीपाकं
श्रपयित्वा सर्वगन्धैः फलोत्तरैः सशिरस्कां
स्नापयित्वाहतेन वाससा प्रच्छाद्य स्था-
लीपाकस्य जुहोत्यमये सोमाय मित्राय
वरुणायेन्द्रायोदकाय भगायार्यमणे पूष्णे
त्वष्टे राज्ञे प्रजापतये इति ॥ १ ॥

एका विवाहाहोरात्ररात्रिस्तस्याः पूर्वा या द्वि-
तीया रात्रिर्यस्यां पिता कन्यां विवाहयिष्यन्भ-
वेत् विवाहयिष्यामीत्यनेनाध्यवसायेन युक्तः;
अथवा यां भविष्यन्तीं रात्रिमधिकृत्य पिता
कन्यां विवाहयिष्यन्स्यात्तस्या या पूर्वा द्वितीया
रात्रिस्तामाश्रित्येतिकर्तव्यताप्रवृत्तः सन् तस्या-
मेव रात्र्यामतीते मध्यमप्रहरद्वये महानिशाख्ये

पूर्ववत्स्थालीपाकेन यागं कुर्यात् गुरुरद्या-
दिभ्यो देवताभ्यः ॥ १ ॥

एता एव देवताः पुंसः कुम्भं वैश्रवण-
मीशानं च यजेत ॥ २ ॥

पुंसोऽपि तस्यां रात्र्यां संस्कारार्थमेतयैवे-
तिकर्तव्यतया एता एव देवता यजेत कुम्भा-
द्याश्च तिस्तः इति । एतावानेव च विशेषः
स्त्रियो द्वादशाहुतयः, पुंसः पञ्चदश ॥ २ ॥

इति एकविंशी काण्डिका ॥ २१ ॥

अथ
द्वाविंशी काण्डिका ।

चतस्रोऽष्टौ वाविधवाः शाकपिण्डीभिः
स्त्रियोऽन्नेन च ब्राह्मणान्भोजयित्वा वी-
णागायिभिः सह संगायेयुरपि वा चतुरो
नर्तनं कुर्यात् ‘क्रीडं वः शर्धो मारुतमन-
वाणं रथेशुभम् । कप्वा अभिप्रगायत ॥’
इति ॥ १ ॥

अविधवा जीवद्दर्तृकाः । शाकमिश्राः पिंड्यः
शाकपिंड्यः ‘भक्ष्येण मिश्रीकरणम्’ (२१३५)
इति तत्पुरुषः । चतस्रोऽष्टाविति च प्रथमान्त-
स्त्रीपदसमानाधिकरणम् । चतस्रोऽष्टौ वेति
यथासंभवं विकल्पः । समसंख्यानियमार्थ-
मेतत् । चतुष्टाष्टत्वनियमार्थमिति तु केचित् । ते-
नायमन्वयः अन्यूनाश्चतस्रभ्योऽविधवाः स्त्रियः
समसंख्याः षड्वर्जाः शाकपिण्डीभिरन्यैश्च य-
थासम्भवद्विभोजनविशेषैर्ब्राह्मणान्भोजयित्वा
वीणया वायमानया सह ये गायन्ति तच्छी-
लास्तैः सह संभूता भूत्वा मंगलगानं गायेयुः ।

ब्राह्मणभोजनानन्तरं मंगलगानावसरोऽत्र विवक्षितो, नतु समानकर्तृत्वेऽतीवादरः, तेन ते ब्राह्मणान्भोजयेयुरन्ये वा, सर्वथा ब्राह्मणभोजनानन्तरं मंगलगानं कर्तव्यम् । अपिवा चतुरो नर्तनं कुर्यात् चतुरो नर्तनप्रवीणो नर्तनं कुर्यात् यदि सौशील्यादिगुणयुक्तो भवेत्, विपर्यये तु न ताभिः सह नर्तनं कुर्यादिल्यनेनाभिप्रायेणापिवाशब्दः । अनुष्टानं त्वार्यावर्ते यथा इश्यते, तथा ब्रूमः—कन्याया मातृप्रभृतयोऽष्टौ चतस्रो वाविधवा यथाविभवं भोजयित्वा ब्राह्मणांश्चाविधवाभिः सह वीणागायिभिश्च गायन्ति नृत्यन्ति सोत्साहम् । तदनुसारेणायमर्थः—चतस्रोऽष्टौ वा स्त्रियः कर्मभूता ब्राह्मणांश्च शाकपिंडीभिरन्येन च भोज्यप्रकारेण भोजयित्वा वीणागायिभिः सहाविधवाभिश्च संगायेयुः । के । अर्थात् कन्यामात्रादयः । अपिवेति समुच्चये । सकलोऽसौ स्त्रीगणश्चतुरः सोत्साहो भूत्वा नर्तनं कुर्यात् ॥

‘क्रीडं वः’ इत्यनया गायत्र्यानुमन्त्रयते ।
व्याख्याता चेयं कुच्छेषु ॥ १ ॥

अक्षतसकूनामस्मिं पुष्टिपतिं प्रजापतिं
च यजेत् ‘अग्निना रथिमश्ववत्पोषमेव
दिवेदिवे । यशसं वीरवत्तमम् ॥’ ‘प्रजा-
पते नहि त्वत्’ इति च ॥ २ ॥

अक्षतानामनवहतानां यवानां सकुभिरस्मिं
पुष्टिपतिं यजेत् ‘अग्निना रथिम्’ इत्येत-
यर्चां । तथा प्रजापतिं ‘प्रजापते’ इत्यादिस-
त्रेण । एतावाज्यभागान्ते यागौ ॥ २ ॥

सर्वत्रोद्भाहकर्मस्वनादिष्टदैवतेष्वस्मिं पु-
ष्टिपतिं प्रजापतिं च यजेत् ॥ ३ ॥

यत्र नाम्ना मत्त्रवर्णैर्वा देवतानिर्दिष्टा
विवाहप्रकरणोक्ते कर्मणि, तत्रास्मिं पुष्टिपतिं
प्रजापतिं च यजेत् प्रकृतत्वादक्षतसकूभिः ।
आज्यभागान्ते भविष्यत्सु प्रास्थानिकादिष्वे-
तद्वोच्छव्यम् । पूर्वोक्तेषु तु कचिन्नाम्ना कचिन्म-
त्त्रवर्णेभ्यो देवता सर्वेषु प्रतीता ॥

अग्निना इज्यमानेनाहं रथिं धनमश्ववत्
‘अशू व्याप्तौ’ व्याप्तुयाम् । व्याप्तस्य च प्राप्तस्य

पोषं पुष्टिं दिने दिने अश्रुयाम् । कीदृशं रयिम् ।
 यशसं यशस्करं, वीरवत्तमं वीरपुरुषयुक्तं,
 वीरैर्वा पुत्रैरतिशयेन युक्तम् । 'प्रजापते नहि'
 इति जातकर्मणि व्याख्यास्यते ॥ ३ ॥

इति द्वाविंशी काण्डिका ॥ २२ ॥

अथ
त्रयोविंशी काण्डिका ।

अथ प्रास्थानिक कर्म ॥ १ ॥

प्रस्थाननिमित्तं प्रास्थानिकं कर्मानन्तरं व-
क्षयत इत्यर्थः । प्रस्थानं च वरस्य श्वशुरगृह-
प्राप्तये विवाहं कर्तुम् ॥ १ ॥

तस्मिन्यथोक्तमुपसमाधाय जयप्रभृ-
तिभिर्द्वित्वा पश्चाद्गिनी सिचं गृह्णाति
शस्त्रं गृहीत्वा ॥ २ ॥

तस्मिन्प्रास्थानिके कर्मणि यथोक्तमुपसमा-
धाय, अग्नेः पूर्वं कर्तव्यं उद्घतस्य चावोक्षितस्य च
परिसंवाहनपर्युक्षणपरिस्तरणपूर्वकमाज्याद्वृति-
पञ्चकेन सन्तनीहोमैश्चैकादशभिः संस्करणमुप-
समाधानमुच्यते, तत्र जयप्रभृतिभिर्मैत्रैर्होमं
कुर्यात् जयाभिधानान्वा होमान् कुर्यात् ‘आ-
कृतं चाकृतिश्च, ‘बृहस्पतिपुरोहिताः’ ‘ऋताषा-
द’ इत्यादिभिर्मैत्रैर्जुहुयादित्यर्थः । एते हि मन्त्रा-
स्तत्साध्या वा होमा जयाभ्यातराष्ट्रभृदाज्यभा-

गादिशब्दसाध्यतया प्रसिद्धाः । आज्यभागान्ते
 चार्मि पुष्टिपतिं प्रजापतिं च यजेत् ‘सर्वत्रोद्भा-
 हकर्मस्वनादिष्टदैवतेषु’ इत्यादिसूत्रवचनप्रामा-
 प्यादिति केचित् । अन्ये त्वाहुः सूत्रकारप्रामा-
 प्यादेव जयशब्दोऽत्रान्निप्रजापतिदेवतयोर्होर्मयोः
 परिभाष्यते आज्यभागान्तं चोपसमा-
 धानमिति । कथित्वाह विवाहप्रकरणेऽन्तरा-
 न्तरा चोदितत्वात् आज्यभागान्तानि कर्माणि
 कृत्वा पुष्ट्यर्थमन्नये पुष्टिपतये चाक्षतसकुभि-
 र्होमः कर्तव्यः सूत्रकारवचनसंप्रत्ययार्थमिति ।
 अन्यथा हि नाम्ना मत्रवर्णीर्वा सर्वत्र देवताव-
 गमान्नानादिष्टदैवतं किंचिदुद्भाहकर्मसु कर्म
 विद्यते इति सूत्रार्थसंप्रत्ययाभावः स्यात् । एवं
 जयहोमेषु कृतेषु आज्यभागान्ते वरस्य पश्चा-
 तिस्थता सती भगिनी मुख्या उपचरिता वा य-
 थासंभवं खड्डक्षुरिकादीनामन्यतमं शस्त्रविशेषं
 हस्ते तूष्णीं गृहीत्वा, तूष्णीं सिचमुपरिपरिधा-
 नीयस्य वाससो भ्रातुः सम्बन्धिनोऽश्चलं गृह्णाति
 परिधानदशां हस्तेन स्पृशतीत्यर्थः । अंचलय-

हणमहृषसंस्कारार्थं शश्वयहणमपि । तथाच
प्रायस्तदेव शश्वमुत्तरकालेऽपि रक्षार्थं शयनादि-
सन्निधौ स्थाप्यमानमार्यावर्ते लक्ष्यते ॥ २ ॥

पूषा मेति यान्ति यत्रोदकम् ॥३॥

पूषा मा प्रपथे पात्वित्यादिना मंत्रेणोदक-
संमुखा ब्रजन्तीत्यर्थः ॥ ३ ॥

शश्वो देवीरित्युपस्पृश्य प्राची दिगिति
यान्ति यथादिशम् ॥ ४ ॥

उदकान्तं प्राप्य उदकोपस्पर्शनं शिरसि
प्रक्षेपणमाचमनं कृत्वा ‘प्राची दिग्मिदेवता’इ-
त्यादिना मंत्रेण यथादिशं या दिग्येषां गन्तव्या,
तदभिधायिना मंत्रेण यथालिंगमभिधाय वरप्र-
भृतयो गच्छन्ति । अत्र विवाहस्य कारयिता
यो गुरुः, स एव पिता वा वरस्य मंत्रपाठे कर्ता ॥

पूषा मा प्रपथे पातु पूषा मा पशुपाः पातु पूषा माधि-
पतिः पातु ॥

पुष्णाति वर्धयतीति पूषा पृथिवी अन्त-
रिक्षं द्यौश्च । तथाच ब्राह्मणम्

‘इयं वै पूषा प्रपथेऽन्तरिक्षं पशुपा द्यौरधिपतिः ।’
 इति । एतद्धि इयमित्यपरोक्षनिर्देशेन प्र-
 युक्तस्य पूषशब्दस्य मत्रे पृथिव्यर्थतां दर्शयति ।
 अन्तरिक्षं पूषेत्यनेनापि मध्यवर्तीना मत्रेण पूष-
 शब्दस्यान्तरिक्षवृत्तित्वं दर्शयति । यथैवहि
 भूतानि पुष्णातीति पृथ्वी पूषा, तथैव पशुनव-
 काशदानेन पाति पुष्णातीति कृत्वा अन्तरिक्षं
 पूषा । एवं द्यौरपि पूषा, सा हि सर्वलोकाधिपतिः
 यतोऽसौ सर्वलोकान् वृष्ट्यादिद्वारेण पुष्णाति ।
 तेनायं मत्रार्थः—पूषा पृथिवी प्रपथे गन्तुं
 प्रस्तुते पथि मार्गं मां पातु, तथा पशुपा यः पूषा
 अन्तरिक्षलक्षणः, सोऽपि मां पातु रक्षतु ।
 तथा अधिपतिर्यः पूषा द्युलक्षणः, सोऽपि मां
 पालयतु पथि गच्छन्तम् । शब्दो देवीरित्या-
 दयो व्याख्याताः ॥ ४ ॥

प्राची दिग्गिर्देवतामि स क्रच्छतु यो मैतसा दिशो-
 ऽभिदासति, दक्षिणा दिग्गिन्द्रो देवतेन्द्रं स क्रच्छतु यो मै-
 तसा० प्रतीची दिक् सोमो देवता सोमं स क्रच्छतु यो
 मैतसा० उदीची दिक् मित्रावरुणौ देवता मित्रावरुणौ स
 क्रच्छतु यो मैतसा० ऊर्ध्वा दिग्बृहस्पतिर्देवता वृहस्पतिं
 स क्रच्छतु यो मैतसा० इयं दिग्दितिर्देवतादितिं स
 क्रच्छतु यो मैतसा० ॥

या प्राची दिक्, तस्या अग्निर्देवता । अत
एव तस्या दिशः सम्बन्धी कश्चित् यो मामभि-
दासति ‘दसु उपक्षये’ उपक्षेसुमिच्छत्याभि-
मुख्येन सोऽग्निमृच्छतु अग्निमध्यृच्छतु अग्निं
लक्षणीकृत्येन्द्रियप्रलयमनुभवतु अग्निस्तस्या-
क्षयादिनिग्रहं करोत्वित्यर्थः । एषैव सर्वत्र यो-
जना तुल्या । पर्वतारोहणावरोहणमूर्ध्वमधश्च
गमनमस्तीति तत्परत्वमपि मत्रस्य युक्तम् ।
केचिदाहुः—यदभिमुखं गमनं, तर्णिंगक एव
मत्रैकदेशः प्रयोक्तव्य इति । तद्युक्तं यत उप-
द्रवनिवारणायैष मंत्रः, अन्यतमदिग्भिमुख-
गमनप्रवृत्तस्य सर्वदिक्केभ्योऽपि संभाव्यते वि-
ष्टवः सर्पाशनिप्रभृतिभ्योऽधस्तनोपरितनेभ्यः ।
एवं पाश्र्वादिप्रभवेभ्योऽपीति । सर्वप्रस्थानेषु
चैषेतिकर्तव्यता बोद्धव्या ॥

इति त्रयोविंशी काण्डिका ॥ २३ ॥

अथ
चतुर्विंशी काण्डिका ।

**षड्धर्याहा भवन्त्याचार्यं क्रुत्विग्राजा
विवाह्यः प्रियः स्नातक इति ॥ १ ॥**

विवाहात्पूर्वमेव पाद्याध्यमधुपकैर्विवाह्यः
श्वशुरेण पूजनीयः । तुल्यं च पूजाविधानं ष-
ण्णामपीति षण्णामुद्देशः । अध्यं पूजामर्हन्तीति
अध्याहा: षट् भवन्ति । आचार्यः उपनेता-
ध्यापयिता च शिष्यस्य । क्रुत्विग्राज्यस्य,
तस्यापि प्राक्कर्मणः संमानः । राजा क्षत्रियोऽपि,
नत्वभिषेकभावेन स जनपदस्य पूज्यः । वि-
वहनमर्हतीति विवाह्यः ‘अहे कृत्यतृचश्च’
(३।३।१६९) इति कृत्यो एयत्प्रत्ययः, स क-
न्यायाः पितुरध्याहा: । तथा यो यस्य प्रियो
गुणोत्कर्षेण, स तस्य दानाद्यवसरे अध्याहा: ।
स्नातकस्तु सद्यःस्नात आचार्यस्य ॥ १ ॥

अथैनमर्हयन्ति ॥ २ ॥

अथशब्दो वक्ष्यमाणप्रकारस्वीकारार्थो नि-
पातानामनेकार्थत्वात् । एनमाचार्यादीनाम-

न्यतमं वक्ष्यमाणप्रकारेणार्हयन्ति पूजयन्ति
संमानयन्ति ॥ २ ॥

आदौ च कर्मणः ॥ ३ ॥

विवाहोत्तरकालमर्हणं विहितमिति यथाचो-
दितमानुपूर्वमिति नयेन विवाहादूर्ध्वमेव मधु-
पर्कादिदानं कर्तव्यमिति केचित्प्राहुरत एव
च विवाहोत्तरकाल एवेदमपकृष्य व्याच-
क्षते । तन्निरासायेदम् । कर्मण आदावेव पूजनं
कर्तव्यं पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात् ।
संस्कारो ह्यमुत्साहादिजननमुखेन ऋत्वि-
कप्रभृतीनां कर्मणि योग्यताविशेषाधानार्थः, सं-
वृत्ते यज्ञविवाहादिके कर्मणि ऋत्विकप्रभृतीनां
क्रियमाणो निष्फल एव स्यात् । स्मार्तोऽपि-
चायं संस्कारः, स्मृतिषु च प्रागेव कर्मणोऽभि-
हितः । किंच विवाह्य इत्यहें आवश्यके वा
कृत्यः—विवहनमर्हतीति, विवहति वा अवश्यं
कन्यामिति विवाह्यः ‘अर्हे कृत्यत्तुचश्च’ ‘आव-
श्यकाधमण्ययोर्णिनिः’ ‘कृत्याश्च’ इति स्मृतेः ।
नच विवाहादूर्ध्वं विवाहाहों भवति ॥ ३ ॥

अर्ध्यलक्षणमाह

अर्ध्यमुदकं सौषधं दर्भा इति ॥४॥

उदकं, ब्रीहियवयोश्चान्यतरत्, दर्भा एत-
त्रयमर्थ्यम् ॥ ४ ॥

मधुपर्कलक्षणपूर्विकां पूजयितुरनुपदेशां
पूजाप्रतिपत्तिमाह

कंसे चमसे वा दध्यासिच्य मधु च
वर्षीयसा पिधाय विष्टराभ्यां परिगृह्य
पाद्यप्रथमैः प्रतिपद्यन्ते ॥ ५ ॥

अत्र पूजयितारः इत्यर्थाल्लभ्यते । कांस्यपात्रे
चमसे वा दारुपात्रविशेषे दध्यासिच्यते मधु च ।
मधु मधुपर्कं उच्यते । तच्च मधुपर्कपात्रं बृहता
पात्रेण पिधाय स्थगयित्वा विष्टराभ्यां गृहीत्वा
पाद्यं प्रथमं येषां पाद्यार्थमधुपर्काणां तैर्यथायो-
ग्यतमूर्ध्वमधो मध्ये च पूजां स्वयमेव प्रतिपद्यन्ते
पूजयितारो, ननु तत्राप्युपदेशमपेक्षन्ते ॥ ५ ॥

मयि दोहोऽसि विराजो दोहः पाद्यायै
विराजो दोहमशीयेत्याहियमाणमनुमन्त्र-
यते ॥ ६ ॥

कन्याया दातरि विवाहस्य निकटीभूते
सति क्रत्विक् पाद्यादिकं कन्यादातृसमीपमा-
नाययति । तदानीयमानमनेन मंत्रेण विवा-
होऽनुमंत्रयते । अमंत्रज्ञश्चेद्विवाहस्तदा क्रत्विगे-
वैनं पाठयति । एवं सर्वत्र ज्ञेयम् । अयं मत्रार्थः—
‘दुह प्रपूरणे’ दोहः प्रपूरकः आप्यायकः,
विराट् स्वर्गादौ प्रजापतिः, पाद्यादिकमुच्यते
हे पाद्यादिक यस्त्वं मयि मन्त्रिमित्तो मदर्थो
दोहः प्रपूरकः, स विराजः प्रजापतेः दोहः
पूरकः जलादेः प्रजापतिना दिवो नियुक्त-
त्वादतो मम पाद्यायै प्रतिपत्तये त्वं भव,
विराजश्च प्रजापतेः संबन्धिनं दोहं पाद्यादि-
कमहमशीय व्याप्तुयां पश्येयमित्यर्थः । पाद्यस्य
संस्कारार्थं दर्शनम् ॥ ६ ॥

विष्टरोऽसि मातरि सीदेति विष्टरमा-
स्तीर्य तस्मिन्नुपविशति ॥ ७ ॥

विष्टरोऽसीत्यादिना मंत्रेणासनान्तरस्योपरि
दर्भविष्टरमास्तीर्य विवाह्य उपविशति तूष्णी-
म् । हे विष्टर असि त्वं विष्टरः विष्टरो भवसि

अत आच्छादयासनान्तरमाच्छादनार्थमेव मा-
तरि आसनान्तरे सीद तिष्ठ ॥ ७ ॥

विष्टुर आसीनायैकं त्रिः प्राह ॥८॥

विष्टुरे दर्भाच्छादितासनविशेषे आसीना-
योपविष्ट्राय विवाह्याय पाद्यादीनामैकं त्रिः
प्राह कन्याया दाता—पाद्यं ३ अर्ध्यं ३ मधुपर्कः
३ आचमनीयं ३ इति । आसीनायेति सप्त-
म्यर्थे चतुर्थी, विष्टुर आसीने विवाह इत्यर्थः ॥

नैव भोरित्याह न मार्षेति ॥ ९ ॥

अभ्यर्हणीयस्याभिमुख्यापादनाय यत् भो
इति पूजासंबोधनं प्राप्तं, नामसंबोधनं च मार्ष
ब्रह्मदत्त इत्यादि, तन्निषेधयति ॥ ९ ॥

**शन्नो देवीरित्यपोऽभिमंत्र्य पाद्याभिः
प्रक्षालयते दक्षिणं पादमवनेनिज इदम-
हमस्मिन् कुले ब्रह्मवर्चसं ददाम्युत्तरं
पादमवनेनिज इदमहं मां मयि तेजो
वीर्यमन्नाद्यं प्रजां पशून् ब्रह्मवर्चसं
ददामि ॥ १० ॥**

शन्नो देवीरित्यादिमंत्रैः पूर्वव्याख्यातैरपो-

अभिमंत्र्य विशेषेण पाद्याभिः पादयोर्धावन-
समर्थाभिः पादौ प्रक्षालयते अभ्यर्हणीयस्य
कन्याया दाता । पादयोः प्रक्षालने यथालिंगं
मंत्रौ दक्षिणमित्यादि, उत्तरमित्यादि ।

इदमित्यनेन सद्यः कलं दर्शयति कन्याप्र-
दानं विवाहान्तरसाधितं च तत्क्षणादेव कर्मा-
नुष्टानादिसम्बन्धिरूपम् । अस्य विवाहस्य ब्रह्म-
वर्चससम्पन्नं उत्तरं वामपादमवनेनिजे शोध-
यामि । इदमहं तेजो वीर्यमन्नाद्यं प्रजां पश्नू-
ब्रह्मवर्चसं ददामि विवाह्यादिके अर्ध्यर्हे ।
मां मयि—यत्तु मां प्राप्तं तेजःप्रभृति, तन्मय्येव
चिरमस्त्वत्यर्थः ॥ १० ॥

आपोहिष्ठीयाभिरध्यं परिगृह्य सावि-
त्रेण मधुपर्कं विष्टरोऽस्यन्तरिक्षमधिवि-
श्रयस्वेति विष्टरमवकृष्योरु त्वेत्यपसार्य
तत्रक्षुरिति वीक्ष्य पृथिव्यास्त्वेति विष्टरे
निधाय मधु वाता क्रुतायते इति तिसृभिः
प्रदेशिन्या प्रदक्षिणमालोडयति ॥ ११ ॥

आपो हि ष्टेत्यादिभिर्व्याख्यातार्थाभिरध्यं

प्रतिगृह्णाति । देवस्य त्वेत्यादिना ‘मधुपकं प्रति-
गृह्णामि’ इत्यध्याहारपूरितेन सवित्रदेवताकेन
मंत्रेण मधुपकं प्रतिगृह्णाति । विष्टरोऽसीति-
मंत्रेणोपरितनं विष्टरमपकर्षति । अपकृष्य
चाक्षिप्य उरु त्वेति मंत्रेणापसारयति । तच्चक्षु-
रित्यादिना मधुपकं वीक्ष्य, पृथिव्यास्त्वेत्या-
दिना मंत्रेणाधस्तने विष्टरे मधुपर्कपात्रं निद-
धाति । मधु वाता कृतायते इति तिस्तभिरं-
गुष्टसमीपवर्तिन्या प्रदेशिनीसंज्ञयाङ्गुल्या प्रद-
क्षिणं कृत्वा दधिमधुनी मिश्रयति । प्रदिशति
तर्जयति तच्छीला प्रदेशिनी तर्जनी ॥

देवस्य ला सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां
मधुपकं प्रतिगृह्णामि ॥

देवस्य दानयोतनादिगुणकस्य सवितुरा-
दित्यस्य प्रसवेऽनुज्ञायां वर्तमाना अश्विनोदेव-
भिषजोर्बाहुभ्यां पूष्णश्च हस्ताभ्यां नतु स्वाभ्यां
चर्ममयाभ्यां मधुपकं प्रतिगृह्णामि ॥

विष्टरोऽखन्तरिक्षमधिविश्रयत् ॥

असि त्वं विष्टरः मिश्यैवावारकः, अतोऽस्मा-
दधस्तनविष्टरादपसरान्तरिक्षमाकाशमाश्रय ॥

उरु त्वा वाताय ॥

हे विष्ट्र त्वामहं पृथिव्यां प्रक्षिपामि, अतः
उरु दूरं गच्छ । किमर्थम् । वाताय वायवर्थम् ॥

तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्चरत् ।

पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतम् ॥

तदेतच्छुः शस्तं यदेवहितं सत्पुरस्तादुच्च-
रति, तदेव कृतकरणीयं चक्षुः देवार्थं हविरादि-
वीक्षणयागदानहोमादिषु साधनभावं भजत
इत्यर्थः । कीदृशम् । शुक्रं शुक्रम् । अत आशा-
स्महे वयं यागादिसाधनानि वर्षशतं पश्येम,
तदर्थमेव संवत्सरशतं जीवेम ॥

पृथिव्यास्त्रा नामौ साधयामि ॥

हे मधुपर्क त्वामहं पात्रस्थमपि सन्तं नाभा-
वधस्तने दर्भविष्टरे साधयामि । धान्यानि
हवींषि वेदिप्रस्तरे साध्यन्ते । पृथिव्या हि
सारमोषधयस्तासामपि दर्भा इति नाभित्वं
दर्भविष्टरस्य ॥

मधु वाता क्रतायते मधु क्षरन्ति सिंधवः ।

माध्वीनैः सन्त्वोषधीः ॥ १ ॥

मधु नक्तमुतोषसा मधुमत्पार्थिवं रजः ।

मधु द्यौरस्तु नः पिता ॥ २ ॥

मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमां अस्तु सूर्यः ।
माधवीर्गावो भवन्तु नः ॥ ३ ॥

वाता वायवः मधु सन्तु मधुरसपर्य-
वसायिनो भवन्तु । कस्मै । क्रतायते क्रतं
सत्यं यज्ञं वा य इच्छति, तस्मै । सिंधवो नद्यः
मधु क्षरन्ति क्षरन्तु स्ववन्तु । तथा ओषधयः
फलपाकान्ताः ब्रीह्यादयो मधुमत्योऽस्माकं
सन्तु ॥ नक्तं रात्रिप्रथमभागः मधुमान्नो भवतु,
उत अपिच उषसा रात्रिपश्चिमभागेन सह ।
मधुमत्पार्थिवं रजः—रजो भूमिलोक उच्यते,
धूलिर्वा । यौर्युलोकः मध्वस्तु मधुरसस्यन्दिनी
वृष्ट्यादिद्वारेण भवतु । कीदृशी यौः । पिता
पालयित्री ॥ वनस्पतिः फली मधुमानस्माकं
भवतु । एवमस्माकं सूर्यो मधुमान् भवतु ।
अनेन कर्मणा गावश्च मधुमत्यो नः सन्तु
क्षीरादिदानद्वारेण मधुरसाः ॥ ११ ॥

वसवस्त्वाग्निराजानो भक्षयन्तु पित-
रस्त्वा यमराजानो भक्षयन्तु रुद्रास्त्वा
सोमराजानो भक्षयन्त्वादित्यास्त्वा वरु-

णराजानो भक्षयन्तु विश्वे त्वा देवा
बृहस्पतिराजानो भक्षयन्त्वति प्रदक्षिणं
प्रतिदिशं प्रतिमन्त्रं पात्रस्यान्तेषु लेपा-
निर्मार्द्दि ॥ १२ ॥

ग्राच्या आरभ्य प्रदक्षिणं कृत्वा भक्ष-
यन्त्वन्तैर्मच्चैर्मधुपर्कपात्रप्रान्तेषु अंगुलिलेपान्
निर्मार्द्दि । प्रतिदिशं प्रतिमच्चमितिवचनात्पञ्चमेन
मच्चेणार्थात्पूर्वोक्तदिक्षोणे निर्मार्जनमापतति ।
मच्चार्थस्तु—

हे लेप ग्राच्यां दिशि वर्तमाना वसवो
देवताविशेषास्त्वां भक्षयन्तु वसवस्त्वया तृसा
भवन्त्वत्यर्थः । कीदृशा वसवः । अश्विराजानो-
ऽश्विर्येषां राजा । तत्पुरुषे हि समासान्तः स्यात् ।
एषा योजना सर्वमच्चेषु तुल्या ॥ १२ ॥

यन्मधुनो मधव्यस्य परमस्यान्नाद्यस्य
परममन्नाद्यं रूपं तेनाहं मधुनो मधव्यस्य
परमस्यान्नाद्यस्य परमोऽन्नादो मधव्यो
भूयासं त्रयै विद्यायै यशोऽसि श्रियै

यशोऽसि यशसे ब्रह्मणो दीप्तिरसि सत्य-
श्रीर्यशःश्रीर्मयि श्रीः श्रीः श्रयतामिति
मधुपर्कस्य चतुष्प्राक्षात्यङ्गुष्ठद्वितीयाभिः
कनिष्ठया प्रथममेवमनुपूर्वं सर्वाभिस्तदव-
शिष्टं सुहृदे प्रयच्छति ॥ १३ ॥

यन्मधुन इत्यादिमत्रेण मधुपर्कस्य संब-
न्धिनो भागानङ्गुष्ठसहितया एकैकया अंगुलया
यहीत्वा चतुरो वारानक्षाति अंगुष्ठसहितया
कनिष्ठया प्रथमं, ततोऽनामिकया, मध्यमया,
प्रदेशिन्या प्रत्येकमंगुष्ठसहितयावदानचतुष्ठये
यहीते यच्छिष्यते, तत्सुहृदे कनीयसे भ्रातृप्र-
भृतये प्रयच्छति । मत्त्रार्थस्तु—

पृथिव्यादीनि भूतानि मध्विवामृतमिव,
मधव्यं मधुसारः अमृतसारः सारसार इत्यर्थः,
यन्मधुनोऽमृतस्य संबन्धि मधव्यं सारसारः
पृथिवीति

‘इयं पृथिवी सर्वेषां भूतानां मधु’ (२।५।१)
इत्यादिना बृहदारण्यके पृथिव्या भूतसारत्वेन
प्रतिपादनात्, तस्य मधव्यस्य पृथिवीलक्षणस्य

सारसारस्य यत्परममुत्कृष्टतमं रूपमन्नादि-
लक्षणं, तेन भुक्तेनाहं मध्यस्य सर्वामृतसा-
रस्य मधुनोऽमृतस्य नित्यानन्दरूपस्य परमस्य
परमात्मतादात्म्यवृत्तेरन्नाद्यस्यादनीयस्य सुसं-
वेदनभोग्यस्य परमोऽन्नादः परमात्मखरूपः
तत्र लयात् भूयासं ब्रह्मभूयमहं गच्छेयमिति
यावत् । किंच हे मधुर्पर्क असि त्वं त्रयै
विद्यायै वेदत्रयस्य यशः प्रकाशः, तथा श्रियै
संपदो यशः प्रकाशोऽसि, अतो यशसे
त्वामश्वामि । किंच ब्रह्मणः परमात्मनो दीसिः
प्रकाशस्त्वं, सत्यस्य वेदार्थस्य श्रीः संपदसि
यशसश्च श्रीः, अतो मयि श्रीः श्रीः श्रयतां
भूयोभूयो मयि श्रीस्तिष्ठत्वित्यर्थः ॥ १३ ॥

आचामत्यमृतोपस्तरणमसीति ॥ १४ ॥

अनेन मन्त्रेणाचामति । हे आचमनोदक
अमृतस्य मधुर्पर्कस्य उपस्तरणमाच्छादक-
मसि ॥ १४ ॥

तस्मा असिपाणिर्ग्नि प्राह ॥ १५ ॥

अर्हयिता दक्षमधुर्पर्कः सन् खद्वपाणिर्भूत्वा

तस्मै अर्हणीयाय भक्षितमधुपकार्य गामाह
 ‘गां करिष्ये’ इत्यनुज्ञां प्रार्थयते अन्यार्थे-
 नेत्यर्थः । गोश्च करणं निपातनम् ॥ १५ ॥

तां शास्ति ॥ १६ ॥

तां गां शास्ति ‘ओं कुरुष्व’ इत्यनुज्ञां
 अर्हणीयो ददातीत्यर्थः ॥ १६ ॥

अर्हयितासुं मत्रमाह

मम चामुष्य च पाप्मानं जहि हतो
 मे पाप्मा पाप्मानं मे हत ॥ १७ ॥

हे गौः मम चाग्निशर्मणोऽमुष्य च विष्णु-
 शर्मणः पूज्यस्य यदुदेशेन वैदिकविधिपर-
 वशीकृतोऽहमिदमकर्तव्यं करोमि तस्य पा-
 प्मानं जहि नाशयेति यावत्, अथवा हतो
 मे पाप्मा नास्त्यतः कर्मणो मम पापं विधि-
 चोदितत्वादित्यर्थः । हे विशसितारः मम
 पाप्मानं हत नाशयत ॥ १७ ॥

ओं कुरुतेति ॥ १८ ॥

हे विशसितारः गौः क्रियतामित्यनुजाना-
 तीत्यर्थः ॥ १८ ॥

चतुरो नानागोत्रान् ब्राह्मणान्भो-
जयेदेष आद्योपायः ॥ १९ ॥

नानागोत्रान्नानाप्रवरांश्चादौ चतुरो ब्राह्म-
णान् भोजयेत्यश्चात्सबान्धवमर्हणीयम् । एष
आद्यो ब्राह्मणायोपायो गोकरणादिक उपदि-
ष्टस्तेन नात्र विचिकित्सा कर्तव्येत्यर्थः ॥ १९ ॥

यद्युत्सृजेन्माता रुद्राणामिति जपेत्
माता रुद्राणां दुहिता वसूनां स्वसादित्या-
नाममृतस्य नाभिः । प्र नु वोचं चिकि-
तुषे जनाय मा गामनागामदितिं वधिष्ट ॥
सूयवसाद्भगवती हि भूया अथो वयं भग-
वन्तः स्याम । अद्वि तृणमङ्घ्ये विश्वदानी
पिव शुद्धमुदकमाचरन्ती ॥ २० ॥

निश्चितेऽपि यदिशब्दो हष्टः ‘यदि वेदाः
प्रमाणम्’ इति यथा । उक्तामितिकर्तव्यतां
विधाय गामुत्सृजेत् न हन्यादित्यर्थः, माता
रुद्राणामित्यादिच पठेत् । इयं गौ रुद्राणाम-
न्तरिक्षचारिणां देवताविशेषाणां माता परि-
पोषिका पयःप्रभवाहुतिद्वारकवृष्ट्यादिद्वारेण

वसूनां वासयितृणामोषधीनां भूमिजानां दु-
हिता पोषणीया, आदित्यानां स्वसा भगिनी
अदितितनया, अतोऽहं प्रनुवोचं चिकितुषे
जनाय नुशब्दो निश्चये, निश्चयं कृत्वा प्रव-
दामि चिकितुषे चैतन्यातिशयवते जनाय ।
किं वदामि । हे विशसितारः गां मा वधिष्ठ ।
कीदृशीम् । अनागामपापां, अदितिमखण्डतां
दैन्यशून्यां वा । कुतः । यस्मादियं शोभनं यवसं
घासमत्तीति सूयवसात् । किंच हे गौः भगो
धनं पयो यशश्च विद्यते यस्याः सा भगवती
पयस्तिनी त्वं भूयाः, तथा वयमपि त्वत्प्रसा-
दात् भगवन्तो धनयुक्ताः यशस्तिनश्च स्याम ।
हे अद्येऽनुपर्हिंसिते तृणमद्धि भुद्धक्षव । यतस्त्वं
विश्वदानी सर्वस्य दात्री पयोद्वारेण । पिव शुद्ध-
मुदकमा समन्तात् चरन्ती विहरन्ती ॥ २० ॥

ओमुत्सूजत तृणान्यत्वित्युक्त्वा ता-
मुत्सृष्टां पशुमंगं वा ॥ २१ ॥ नामांसो
मधुपर्कः स्यादिति ह विज्ञायते ॥ २२ ॥
अपिवा घृतौदन एव स्यात् ॥ २३ ॥

अर्हयिताह ओमित्यविचारितसिद्धं कृत्वा
हे विशसितारः यूयं गामुत्स्वज्ञत । उत्स्वष्टा
सती स्वाच्छन्दन्येन तृणान्यत्तु भक्षयतु इत्युक्त्वा
तामुत्स्वष्टां दृष्टा पशुं छागं, पश्वङ्गं वा मांसखण्डं
प्रतिनिदधीत । नामांसो मांसविहीनो मधुपर्कः
स्यादिति ह श्रुतितो विज्ञायते, हशब्द इति-
हासे । अपिवा घृतमिश्रित ओदन एव क-
र्तव्यो मांसद्वेषिणे तावशा वा ॥ २१, २२, २३ ॥

इति चतुर्विंशी काण्डिका ॥ २४ ॥

अथ

पञ्चविंशी काण्डिका ।

अनृक्षरा ऋजवः सन्तु पंथा येभिः
सखायो यन्ति नो वरेयम् । समर्यमा सं
भगो नो निनीयात् सं जास्पत्यं सुयम-
मस्तु देवा इत्युदाहारं प्रहिणोति ॥ १ ॥

अनृक्षरा इत्यादिसत्रेण यहीतजलभाण्ड-
मुदकस्य आहर्तारं ब्रेषयति कन्यास्नानाद्युप-
योगि जलमानेतुं पुरुषं प्रहिणोतीत्यर्थः ।
ऋगर्थस्तु-ब्रह्मण आर्षं सूर्यस्य वा । त्रिष्टुप् ।
पंथा इति व्यत्ययेनैकवचनम् । ऋक्षराः कण्ट-
कादयः परुषास्तृणविशेषाः, न विद्यन्ते ऋ-
क्षराः येषु ते अनृक्षराः पंथानः सन्तु, ऋज-
वश्चाकुटिलाः । येभिर्यैः नोऽस्माकं संबन्धिनः
सहाया वरेयं वरणीयं गंगादिकं जलाहरण-
स्यानं यन्ति गच्छन्ति । सखाय इति व्यत्य-
येन बहुवचनम् । किंचार्यमा आदित्यः भगश्च
नोऽस्माकं संबन्धिनं सखायं सन्निनीयात् स-

स्थगुदकस्थानं प्रापयेत् । हे देवाः क्रत्विग्नप्रभृ-
तयः आदित्यप्रभृतयश्च युष्मत्प्रसादात् जा-
स्पत्यं जायायाः पत्युश्च समागमः सम्यक् सु-
यममस्तु सुसंयतं स्थिरतरं संपूर्णमस्तु ।
'जायायास्पत्यौ वा च्छन्दसि' इति जास्पत्यश-
ब्दद्वच्छन्दसि निपातितः ॥ १ ॥

शमीशाखया सपलाशया पिधाया-
हरेत् ॥ २ ॥

स प्रहित उदाहारः उदककुम्भं शमीशा-
खया सपत्रया पिधाय स्थगयित्वा उदक-
मानयेत् ॥ २ ॥

एतासामेवापामुदकार्थान् कुर्वीत ॥ ३ ॥

एतासामेव आहारितानामपां संबन्धिनो
भागानवदायावदायोदकसंपाद्यानर्थान् कन्या-
स्थानसुवर्णक्षारणामिपर्युक्षणादीन् कुर्यान्नान्येन
जलेन ॥ ३ ॥

शन्म आपो धन्वन्याः शन्मः सन्त्व-
नूप्याः । शन्मः समुद्रिया आपः शमु नः
सन्तु कूप्या या इमा इत्यकेवलाभि-

रङ्गिः स्नातां या अकृन्तन्या अवयन्या
अतन्वत् याश्च देवीरन्तां अभितोऽत-
तन्थ । तास्त्वा देवीर्जरसा संच्ययन्त्वा-
युष्मतीदं परिधत्स्व वास इत्यहतं वासः
परिधाप्याशासानेत्यन्तरतो मौञ्जेन दा-
र्भेण वा योक्रेण सन्नह्यति ॥ ४ ॥

शन्म आप इत्यादिमत्रेणाकेवलाभिः स-
वैषध्यादिगन्धद्रव्ययुक्ताभिः फलविशेषस-
हिताभिश्चाङ्गिः कन्यां स्नापयेत् । ततो 'या
अकृन्तन्' इत्यादिना अहतमपूर्वपरिहितमत्य-
न्ताभिनवं वस्त्रं परिधापयेत् । ततश्च 'आशा-
साना' इत्यादिना मत्रेणान्तरे गुप्तां कृत्वा
यथा न दृश्यते तथा वा सन्नहनं कन्यायाः
कुर्यात् मौञ्जेन दर्भनिर्मितेन वा योक्रेण ॥

शन्म आप इत्यनुष्टुप् व्याख्याता । या इमा
उदाहारेणाहृताः, ताः शं सुखं नः संत्विति
विशेषः ॥

या अकृन्तन्निति जगती । हे आयुष्मति
कन्ये इदं वासः परिधत्स्व परिधेहि । त्वां च

सर्वास्ता देव्यो जरसा परिव्ययन्तु जरसा
वेष्टयन्तु जराजर्जरितां सभर्तृकां सतीं त्वां
देवताः सम्पादयन्तु दीर्घमायुस्तव कुर्व-
न्त्वत्यर्थः । कास्ता देव्यः । या इदं वासो-
ऽकृन्तन् याभिः कर्तनेन संपादितमधिष्ठात्री-
भिर्देवताभिः, या अवयन् याभिरुतं संपादितं
वासः, या अतन्वत याभिः सूत्रमाततं दैर्घ्येण
प्रसारितं, याश्च देवीरन्तां अभितोऽततन्थ,
उभयतो मूलपल्लवस्य चान्ताः प्रान्ताः याभि-
रातानिता इत्यर्थः । ताश्च देवता मत्रान्तरे ख-
नाम्बैवोपात्ताः ‘रेवतीस्त्वा व्यक्षणन्’ इति ॥

आशासाना सौमनसं प्रजां सौभाग्यं रयिम् । अग्रेरनुवता
भूत्वा सन्नद्ये सुकृताय कम् ॥

अनुष्टुप् । पृथिव्या आर्षम् । अहं सन्नद्ये
वस्त्रं बध्नामि । किमर्थम् । सुकृताय कर्मणे वि-
वाहपूर्वयागदानहोमादिकर्मार्थम् । कमिति
कामायेत्यर्थः । यथा ‘चक्षुषे कं पूर्वमात्यज्यते’
इत्यत्र चक्षुष्कामप्रतीतिः, एवं सुकृताय कमिति
सुकृतकामप्रतीतिः । कीदृशी सती सन्नद्ये ।
सौमनसं प्रसन्नमानसत्वं तथा सौभाग्यं भर्ता-

तु कूल्यं रथिं च धनमाशासाना इच्छन्ती, तथा
अम्बरनुब्रता सती आहवनीयादिपरिचरण-
शीला सती सन्नह्ये ॥ ४ ॥

प्रेतो मुञ्चातु मामुतः सुबद्धाममुतस्क-
रत् । यथेयमिंद्र मीढूः सुपुत्रा सुभगासति ॥
पूषा त्वेतो नयतु हस्तगृह्याश्विनौ त्वा
प्रवहतां रथेन । गृहान्गच्छ गृहपत्नी
यथासो वशिनी त्वं विदथे मा वदासि ॥
मा विदन्परिपंथिनो य आसीदन्ति द-
म्पती । सुगेभिर्दुर्गमतीतामपद्रान्त्वरातय
इत्युदानीयोक्तं वाससः कर्म ॥ ५ ॥

प्रेतो मुञ्चात्विल्यादिभिस्तिस्त्वभिः उदानीय-
स्थानादुत्क्षिप्योत्संगे कृत्वा स्थानान्तरे पिता
ज्येष्ठो भ्राता वा यथोक्तं वासस उपरिभागाच्छा-
दनस्याप्यधस्तनाच्छादनवत् ‘या अकृन्तन्’ इ-
त्यादिना मन्त्रेण कर्म कुर्यादित्यर्थः । सूर्यस्या-
र्षम् । प्रथमतृतीयेऽनुष्टुभौ, द्वितीया त्रिष्टुप् ।
हेऽकन्ये इतः स्थानात्यमुञ्चातु प्रमुञ्चामि त्वां

नयामि भवतीम् । मुञ्चात्विति तिङ्ग्व्यत्ययः
पुरुषव्यत्ययश्च, तथाच शाखान्तरे प्रेतो मु-
ञ्चामीति मत्रः पव्यते । पितृकुले भर्तृकुले च
सुबद्धां सुश्लिष्टां सतीमेतां कन्यामसुतः पितृ-
कुलादसुतश्च भर्तृकुलात् माकरत् कश्चिन्मा
कार्षीत् कुलद्वये विगमं तस्या मा कार्षीत् कश्चि-
दपीत्यर्थः । हे इन्द्र परमेश्वर मीढ़ः सेक्तः
इयं कन्या सुपुत्रा सुभगा च यथा भवति,
तथा कुरु । हे कन्ये इतः स्थानात् पूषा इन्द्र-
स्त्वां नयतु । हस्तगृह्य हस्तेन गृहीत्वा ।
अश्विनौ च त्वां रथेन प्रवहतामभिमतं स्थानं
प्रापयताम् । तथा क्रमेण त्वं गृहान्भर्तृवे-
शमानि गच्छ । तत्र च गृहपक्षी गृहस्य पाल-
यित्री प्रभुर्यथा असः भवसि, तथास्तु । वशिनी
जितकर्मकरजनादिका भव । विद्ये च यज्ञे
मा वदासि यज्ञप्रतिकूलं भर्तुर्मा वादीः वैदि-
ककर्मकलापानुकूला भवेत्यर्थः ॥

ये परिपंथिनो मार्गे प्रतिकूलाशौरप्रभृतयो
दम्पती जायावरौ आसीदन्ति दुष्टबुद्ध्या स-
मासीदन्ति, ते त्वां मा विदन् मा द्राक्षुः सु-

गेभिः शोभनगमनैर्दुर्गं मार्गमतीतामतिक्रान्तां सर्वम् । किंच अपद्रान्त्वरातयः शत्रवो दानहीनाश्च धनाभावाश्च दारिन्याभिधाना अपद्रान्तु भीताः पराञ्जुखाः सन्तः पलायमानाः कुत्सितां स्खलनरूपां गतिं लभन्तामित्यर्थः ॥

आचारिकाणि ॥ ६ ॥

अस्मिन्नवसरे आचारिकाणि आचारादागतानि देशजातिकुलधर्मतया प्रसिद्धानि कर्माणि कारयेदित्यर्थः । तथ्यथा—आगमनप्रयोजनकथनं कन्याया नामग्रहणं कुलदेवतापूजनं सुमनोलताभिस्ताडनमित्यादीनि ॥ ६ ॥

तूष्णीं निर्मन्थ्यं ब्राष्ट्रात्सान्तपनं यत्र दीप्यमानं वा बहिरभिमुपसमाधाय परिसमूह्यं पर्युक्ष्य परिषिच्य परिस्तीर्याज्यं विलीनोत्पूतं कृत्वाधारादाज्यभागान्तं हुत्वापरेणाभिमनो रथं वावस्थाप्य योगे योग इति युनक्ति दक्षिणमितरमुत्तरमितराम् ॥ ७ ॥

‘एष औपसदोऽग्निर्वाहनो वा’ ‘तस्मिन् पाकयज्ञाः’ इति वक्ष्यति (४७ का०)। वैवाह-नस्य विकल्प्यमानाश्रतस्वः प्रकृतयोऽत्रोच्यन्ते । सद्यः अरणिभ्यां निर्मथितो यस्तत्र निर्मन्थय-शब्दो रूढः । तत्र निर्मन्थनसामान्याग्निर्मन्थ-नान्तरवन्मन्त्रे प्राप्ते तूष्णीमित्युक्तम् । एष एकः । भ्राष्टाद्वितीयः । सान्तपनस्तुतीयः । यो बलेनाग्निना सन्तपादपसारिताग्निकाङ्गभागात् कार्पासगोमयचूर्णादिसंसर्गं कृत्वोत्पाद्यते पा-षाणं कंसमणिं वा तापयित्वा सूर्यसंमुखं सूर्य-कान्तमणिं वा स्थापयित्वा, सोऽग्निमतः । यत्र दीप्यमानश्रुतुर्थः । अत्राविशेषश्रुतावपि त्रेता-वसथश्मशानपरिगृहीतसूतकपतिताद्यग्निवर्ज-मिति ज्ञेयम् । उपसमाधायेति प्रत्येकं सम्ब-न्धनीयम्, गार्हपत्यवदुच्छतावोक्षिते जानुदम्बे कुण्डे स्थापयित्वेत्यर्थः । गृहाद्विरेवेति नि-यमः । परिसमूहनं सजलेन करेण चतुर्दिक्सं-स्पर्शनम् । पर्युक्षणमासेचनम् । एवं चतुर्दिक्क-मेव दर्भैः परिस्तरणं प्रथितम् । प्राग्दक्षिणोद-क्षवस्तरणमित्यन्ये मन्यन्ते त्रिभिस्तरैः स्तृणा-

तीति वैश्रवणीयदर्शनात् । आज्यस्य विलयनं
विगलनम्, उत्पवनं पवित्रेण पावनम् । आधा-
रादाज्यभागान्तान् होमान् हुत्वा अग्नेः पश्चि-
मभागे स्थितयोः सतोः कन्यावरयोर्यथासंख्यं
वामदक्षिणभागेनाग्नेरपरभागे अनः शकटं, रथं
स्यन्दनं वा सयुगमवस्थाप्य योगे योग इत्या-
दिक्यर्चा कन्यावरौ यूपे युनक्ति दक्षिणभागे
वरमुत्तरभागे कन्यां योक्त्रेण संयोजयतीत्यर्थः ॥

योगे योगे तवस्तरं वाजे वाजे हवामहे । सखाय इन्द्र-
मूतये ॥

गायत्री । मैत्री । कश्यपस्यार्षम् । वयमिन्द्रं
हवामहे आह्यामः । कुत्र । योगे योगे, दस्प-
त्योः सहभावेनावस्थितयोः परिकर्मसम्बन्धे ।
तथा वाजे वाजे, वाजशब्दोऽन्नबलसंगमवचनः,
इह त्वन्नवचनो गृह्णते गार्हस्थ्यस्यान्नमूल-
त्वात्, वाजशब्देन चान्नसाधनं वक्ष्यते,
हविषि हविषि चाज्येष्टभागदानायेति ग्रो-
त्साहना । किमर्थमाह्यामः । ऊतये अवनाय ।
कीदृशा वयम् । सखायः समानख्यानाः । की-
दृशमिन्द्रम् । तवस्तरं तवशब्दो बलवचनः
महत्ववचनो वा, बलवत्तरं महत्तरं वा ॥ ७ ॥

तूष्णीं विमुच्य खे रथस्य खेऽनसः
खे युगस्य शतक्रतो । अपालामिन्द्रस्त्रि-
ष्पूत्वा करोतु सूर्यवर्चसमिति हिरण्यं
निष्टक्यं बद्धाध्यधि मूर्धनि दक्षिणस्मि-
न्युगतर्मण्यद्विरवक्षारयते शं ते हिरण्यं
शमु सन्त्वापः शं ते मेर्थी भवतु शं युगस्य
तर्म । शं त आपः शतपवित्रा भवन्त्वेना
पत्वा तन्वा संसृजस्वेति ॥ ८ ॥

प्रकृतयोक्तयुक्ताविवात्रापि प्रातं मंत्रं
निषेधयति तूष्णीमिति । विमुच्य कशायो-
जितं योक्तं मोचयित्वा । खे रथस्येत्यादिक-
यर्चा हिरण्यं दर्भपवित्रेण बद्धा युगस्य दक्षि-
णभागगते रन्धे निदधाति । कथं बद्धा । नि-
ष्टक्यं कृत्वा यथा सुखमोचनं भवति तथेत्यर्थः,
निष्टक्यं सुखविमोचनम् । तत्सुवर्णं बद्धान-
न्तरं दक्षिणभागे वरस्थाने कन्यामानीय
ससुवर्णं दक्षिणस्मिन्युगस्य तर्मणि छिद्रे पूर्वो-
क्ताभिरद्विरध्यधि क्षारयति, ‘उपर्यध्यधसः
सामीप्ये’ (८१७) इति वीप्सायां सामीप्ये

अध्यधीति द्विर्वचनम् , युगच्छिद्रस्याधः समीपे
कन्यां स्थापयित्वा मूर्धनि सुवर्णोदकं क्षारय-
तीत्यर्थः । अस्मिन्नवसरे कन्यावरयोः स्था-
नपरिवृत्तिः संपन्ना, पुनः स्थान एव स्थिति-
र्भविष्यति । यद्वद्व्यति ‘दक्षिणतः पुमा-
न्भवति’ (२५ का०) इति ॥

खे रथस्येत्यैन्द्री अनुष्टुप् । ब्रह्मण आर्षम् ।
अन्यत्राप्युच्यमाने ब्रह्मण एवार्षम्
‘अनन्तरं च वक्तेभ्यो वेदास्तस्य विनिर्गताः ।’

इति सर्ववेदानां सामान्येन तदृष्टवस्त्रृतेः ।
हे शतक्रतो अनन्तक्रिय इन्द्रस्तेजस्विनां मध्ये
परमेश्वर आदित्य एतां कन्यां सूर्यवर्चसमादि-
त्यकल्पकान्ति करोतु । किं कृत्वा । त्रिष्पूत्वा
त्रीन् वारान् पवित्रयित्वा । कीदृशीम् । अपालां
विवाहात्पूर्वं खच्छन्दचारिणीमत एव पावन-
योग्याम् । क । रथस्य खे, तथा अनसः शक-
टस्य युगस्य च खे च्छिद्रे । अथवा अपाला-
मिवेन्द्र इमां कन्यां पूतां कृत्वा सूर्यवर्चसं क-
रोत्विति इवार्थगर्भं व्याख्यानम् । यथा किला-

पालेति नाम्ना अत्रेदुहिता कुष्ठव्याधिग्रस्ता शू-
न्याश्रमे स्नानाद्यर्थापस्त्रृतमुनिके दृष्टा यूपादि-
च्छिद्रेषु सुवर्णोदकेनाभिषिच्येन्द्रेण व्यपगत-
रोगा सूर्यकान्तिः संपादिता, तद्वदेतामप्यपग-
तपापां कृत्वा सूर्यवर्चसं करोतु इन्द्रः । तथा
चेतिहासः

‘अपालात्रिसुता त्वासीत्कन्या त्वग्दोषिणी पुरा ।
तामिन्द्रश्चकमे दृष्टा विजने पितुराश्रमे ॥
रथच्छिद्रे तु तामिन्द्रो युगस्य शकटस्य च ।
प्रक्षिप्य निचकर्ष त्रिस्ततः ना सुखचाभवत् ॥’

इति । शं ते हिरण्यमिति जगती । हे कन्ये ते तव
हिरण्यं शं सुखमस्तु । शमु सन्त्वापः, उ इति
निपातः समुच्चये, आपश्च ते सुखं सन्तु । मेर्थी
रथावस्तम्भनं वरुथं शं सुखं तवास्तु । युगस्य
तर्म चिछ्रं तव सुखकरमस्तु । आपस्ते शतप-
वित्रा बहुपावन्यः सुखकारिण्यो भवन्तु । एना
पत्या तन्वा संसृजस्व, एना अनेन भर्त्रा सह
तन्वा शरीरेण संसृजस्व संबध्यस्व । कचिन्तु
शाखायां पठ्यते तन्वं संसृजस्वेति, भर्त्रा सह
संयोजयेति तत्रार्थः ॥ ८ ॥

दक्षिणतः पुमान् भवति ॥ ९ ॥

कन्याया अभिषेकसंस्कारे कृते सति पुन-
रग्नेरपरभागे प्राञ्छुखः पुरुषो भवति दक्षिणेन,
अर्थात् कन्या उत्तरेण भवतीति लभ्यते । अत्र
दक्षिणभागमानीय संस्क्रियमाणत्वात् कन्या
प्रधानमित्येके, स्वतत्त्वात् सदा दक्षिणभागे
चावस्थानात् पुरुषः प्रधानं विवाह इत्यन्ये ॥९॥

अथ जुहोत्यग्नये जनिविदे स्वाहा सो-
माय जनिविदे स्वाहा गन्धर्वाय जनिविदे
स्वाहेति ॥ १० ॥

अथशब्दो मंगलार्थ इति माठरः, अन्त-
रालेऽक्षतसक्तुहोमयोतनायाथशब्द इत्यादि-
त्यदर्शनः । अवश्यं हि उक्तयुक्तया ते होमान्त-
रालादावपि होतव्या इत्यत्रैवावसरे न क्षति-
रिति । होमान् क्रमेणाह अग्नये इत्यादि ।

‘पूर्व देवैः खियो भुक्ताः सोमगन्धर्ववद्विभिः ।’

इति श्रूयते । तेन निष्क्रयाय तेषां होमः ।
यद्यपि च सोमः प्रथमस्तथाप्यग्रतो होमोऽन्ना-
ग्नये ‘येन कर्मणेच्छेदग्निमुखं कुर्यात्’ इत्यभि-

प्रायेण । अग्ने स्वाहा सुहुतमस्तु । कीदृशाय ।
जनिविदे जनी वधूः जनीं वेत्ति विन्दते वा
जनिवित् तस्मै । एवमन्यत् ॥ १० ॥

आयुषः प्राणं संतन्विति संतनीर्जु-
होति ॥ ११ ॥

एकादश संतन्य एवमायाः ॥ ११ ॥

जयाभ्यातानान् राष्ट्रभृतश्च ॥ १२ ॥

जुहोति इत्यनुषङ्गः । जयाश्वाभ्यातानाश्च,
तान् राष्ट्रभृतश्च जुहोतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

तानि यथोक्तम् ॥ १३ ॥

तानि त्रीणि जयादीनि कर्मण्युक्तानति-
क्रमेण कर्तव्यानि । द्वादशगृहीतेन जयाञ्जु-
हुयादिति लौगाक्षिः । यथाधीतं मत्रमनुद्वृत्य
ऋगन्तेन स्वाहाकारेण द्वादशप्रक्षेपा अपीति
केचित् । अन्ये तु द्वादशावदानगृहीताज्यस्य
सर्वमंत्रानुद्रवणे सर्वान्ते स्वाहाकारेणैक एव
प्रक्षेप इत्यनुतिष्ठन्ति, प्रतिमंत्रं तु द्वादशावदा-
नान्युच्छरन्ति । अभ्यातानां होमे तु चतुर्थीतं
जुहोति । तत्र ‘बृहस्पतिपुरोहिताः’ ‘देवहू-

त्याम् इति आघातग्रहणम् । राष्ट्रभृतस्तु द्वाद-
शश्चहीतेन त्रयोदश होमाः । ऋताषाडिति
द्वादशभिर्वडन्तैर्हुत्वा ‘स नो भुवनस्य पते’
इति रथमुखेऽध्यध्यश्चि ध्रियमाणस्येति यथो-
क्तता । पाकयज्ञेषु ह्येतत्रयं यथावद्यवस्थितं,
तत्रैव समचक्रं व्याख्यास्यामः ॥ १३ ॥

आधिपत्यानि जुहोति ॥ १४ ॥

अधिपतिशब्दोपलक्षितलिंगादाधिपत्यान्यु-
च्यन्ते । तानि सानुषङ्गान्येकविंशतिर्यजूंषि ।

अग्निर्भूतानामधिपतिः स मावतु तस्मै स्वाहा । यमः
पृथिव्या अधि० वायुरन्तरिक्षस्याधि० सूर्यो दिवोऽधि० चं-
द्रमा नक्षत्राणामधि० विष्णुर्दिशामधि० पूषा पथीनामधि०
त्वष्टा रूपाणामधि० सविता प्रसवानामधि० इन्द्रो ज्येष्ठा-
नामधि० मित्रः सत्यानामधि० वरुणो धर्मणामधि० रुद्रः
पश्चूनामधि० बृहस्पतिर्ब्रह्मणामधि० ब्राह्मणो वाचामधि०
सोम ओषधीनामधि० समुद्रः स्वत्यानामधि० अन्नं साम्रा-
ज्यानामधिपतिस्तन्मावतु तस्मै स्वाहा । गायत्री च्छन्दसाम-
धिपत्री सा मावतु तस्यै स्वाहा । मरुतो गणानामधिपतयस्ते
मावन्तु तेभ्यः स्वाहा । पितरः पितामहाः परेऽवरेभ्यस्ते
नः पान्तु ते नोऽवन्त्वसिन्नब्रह्मसिन्कर्मण्यसिन्क्षेत्रेऽस्या-
माशिष्यसां पुरोधायामस्यां देवहृत्यां स्वाहा ॥

भूतानां स्थावरजंगमानामधिपतिर्निर्दिष्ट-
 यन्ता स मा अवतु आगच्छतु हविर्ग्रहीतुं मां
 रक्षतु च, तस्मै स्वाहा सुहुतमस्तु च । यमः
 पृथिव्या नियन्ता स मावतु स्वाहेत्यनुष्ठांगः ।
 एवमन्यत्र । विष्णुर्दिशामधिपतिव्यापकत्वात् ।
 पूषा पथीनां पथिकानाम् । त्वष्टा रूपाणां, त्वष्टा
 प्रजापतिर्विश्वकर्मा, स रूपाणां सर्वाकृतीनाम-
 धिपतिः । सविता प्रसवानां, प्रसूयन्त इति
 प्रसवाः अंकुरादयः । इन्द्रो ज्येष्ठानां ग्राश-
 स्त्यानाम् । मित्रः सत्यानामिति तथाच श्रू-
 यते ‘मित्राय सत्यपतये’ इति । वरुणो धर्मणां
 धर्माणो धर्तारस्तेषां वरुणोऽधिपतिः ‘वरुणोऽसि
 धृतव्रतो वरुणस्त्वोत्तुम्भातु’ इति दर्शनात्,
 धर्तृणां पृथिव्यादीनां सर्वेषां वरुणो धर्तैति
 वैशेषिकादिभिरप्युक्तम् । रुद्रः पशूनां, स ह्य-
 उभ्यर्थयते ‘अहमेव पशूनामीशे’ इति । बृहस्प-
 तिर्ब्रह्मणां वेदानामधिपतिः । ब्राह्मणो वाचां, स
 एव हि दैवीनां मानुषीणां च वाचामुपदेष्टा
 ‘तस्माद्ब्राह्मण उभे वाचौ वदति दैवीं च मा-
 नुषीं च’ इति श्रुतेः । सोमश्वन्द्रो ग्राम्यारण्या-

नासोषधीनां फलपाकान्तानामधिपतिः । स्वव-
 ल्यानां नदीनां समुद्रोऽन्तरिक्षाख्योऽधिपतिः,
 अपामाश्रयणीयं ह्यन्तरिक्षं सूक्ष्माणामन्यथाव-
 द्यायः कथम् । साम्राज्यमैश्वर्यं, तेषामन्नं, पृ-
 थिव्याः सौरो रसोऽधिपतिः । मरुतो गणानां,
 सर्वेषामेवाद्यादिगणानां मरुतोऽधिपतयो व्या-
 ख्याताः । अवरेभ्यः निकटेभ्यः पितृपितामहा-
 दिभ्यो ये परे सर्गसमुद्धवा हिरण्यगर्भमनुप्रभृ-
 तयः पितरः, ते नः पान्तु पालयन्तु चेति प्रकृ-
 तमपेक्षणीयमवतेः प्रकृतस्य गत्यर्थत्वात् ।
 कावन्तु । अस्मिन् ब्रह्मणि, एतेषु ब्राह्मणेषु
 क्रत्विक्षु दक्षिणया स्वीकृतेषु, अस्मिन् विवा-
 हाख्ये कर्मणि, अस्मिन् क्षेत्रे पालने, अस्यां
 चाशिषि क्रत्विग्भिराधीयमानायां दम्पत्योः
 फलभूतायां, यद्यपि क्रत्विग्विशेषा मामवन्त्व-
 त्युच्चारयन्ति, तथापि कर्मणो दक्षिणया तदी-
 यस्य परिक्रीतत्वाद्यजमानस्यैव फलम्, पुरो-
 धायां पौरोहित्यकर्मणि, देवहूत्यां देवानां हूति-
 राह्वानं हविर्दीनाय यत्र, सा देवहूतिर्विवाह-
 भूमिरिह ॥ १४ ॥

आकूत्या इति त्रिभिस्त्वेत्यन्तैर्हिरण्यगर्भ इत्यष्टाभिः प्रत्यृचं भूः स्वाहेति महाव्याहृतिभिश्चतस्रभिरम् आयुषीत्याग्निपावमानीभिस्त्वभिर्हुत्वा हुत्वा मूर्धि संपातानवनयेत् ॥ १५ ॥

‘आकूत्यै त्वा’ इत्यादिभिर्मन्त्रैराज्यं हुत्वा हुत्वा कन्याया मूर्धि संपातान् हुताज्यशेषबिदून् मूर्ध्यवनयेत् स्नावयेत् । त्वेत्यन्तैरिति स्वाहाकारान्ततां निर्वर्तयतीति केचित् । अन्ये त्वाहुः त्वान्तानामेव पाठात् त्वान्तत्वाव्यभिचारात् अन्यान्तत्वमप्यस्तीति स्वाहाकारान्तताद्योतनाय त्वान्तग्रहणमिति । हिरण्यगर्भ इत्यादिना सकलेनानुवाकेनैक एव होमो मा विज्ञायीति प्रत्यृचग्रहणम् । आग्निपावमानीभिरित्यग्निलिङ्गाभिः पवमानलिङ्गाभिश्च ॥

आकूत्यै त्वा कामाय त्वा समृद्धै त्वा ॥

आकवनमाकूतिरभिप्रायः, अभिप्रेतसिद्धये हे आज्य त्वां जुहोमीत्यर्थः । व्याख्यानांगं जुहोतिरध्याहियते, नतु मन्त्रैकदेशः । अ-

ध्याहियमाणस्य मन्त्रैकदेशत्वे ऋचामपि साकां-
क्षत्वादध्याहारसहितानां यतिर्विनश्येत् , त-
तश्च गायत्र्यनुवाक्या त्रिष्टुविति नावकल्पते ।
तस्मादर्थव्याख्यानाङ्गमेव अध्याहारो, न मन्त्रै-
कदेशः,—इत्याहुः । कामाय काम्यमानसि-
द्धये त्वां जुहोमि । समृद्धिः संपत्, तदर्थं
त्वां जुहोमि ॥

हिरण्यगर्भः समवर्तताये भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।
स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥१॥

अष्टानामपि पुरुषस्य नारायणस्यार्षम् ।
हिरण्यगर्भः प्रजापतिः पुरुषो नारायणः प्राणो
जगत्सूत्रं कः सम्राडिति पर्यायाः । हिर-
ण्यगर्भः अये सर्गादौ समवर्तत प्रादुर्भूव । स
न जातः प्रादुर्भूतः सन् एक एव भूतस्य स-
मस्तस्य पृथिव्यादिभूतजातस्य अभिव्यंग्यस्य
वा महदादेः पतिः पालकः प्रभुरासीत् व्यत्य-
येनातीतविभक्तिः, प्रादुर्भूवति जगदादौ हि-
रण्यगर्भः पतिश्च भवति सर्वस्येत्यर्थः । स
हीमां प्रत्यक्षां पृथिवीं क्षितिं दाधार धारयते,

उत तथा द्यां स्वर्गं पृथिवीं च । पृथिवीशब्दः
सामीप्यादन्तरिक्षे वर्तते । हिरण्यगर्भः एव हि
सर्वं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव । तस्मै कस्मै
प्रजापतये, देवाय दानादिगुणयुक्ताय, हविषा
आज्येन विधेम परिचराम, तस्मै हविर्दद्म
इति यावत् ॥

यः प्राणतो निमिषतश्च राजा पतिर्विश्वस्य जगतो बभूव ।
ईशो यो अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै० ॥ २ ॥

यः प्राणापानादिभौतो निमेषादिभौतश्च दे-
वमानुषादेः राजा प्रभुः, पतिः पालयिता ।
प्राणेन अपानाद्युपलक्ष्यते, निमेषेण सर्वशना-
दिकं बुद्धीन्द्रियकर्मन्द्रियक्रियायोगित्वम् । प्रा-
णनादिकं कुर्वतः निमिषतो जिघ्रतो विहरत
इत्यादि ज्ञेयम् । विश्वस्य सर्वस्य जगतो जंग-
मस्य बभूव भवति । सहि ईशो ईष्टे प्रभवति
द्विपदो देवमनुष्यादेः, चतुष्पदो गवादेः । तस्मै
कस्मै देवायेति पूर्ववत् ॥

य ओजोदा बलदा यस्य विश्व उपासते ग्रशिषं यस्य देवाः ।
यस्य च्छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै० ॥ ३ ॥

ओज उत्साहः, बलं सामर्थ्यं, तद्दातीत्यो-

जोदा बलदाः । यस्य संबन्धिनं प्रशिषमनुशा-
सनमनुज्ञां विश्वे सर्वे जना देवाश्रोपासते सेव-
न्ते नुवर्तन्ते । यस्य संबन्धिनी छाया आश्रय
आराधनम्, अमृतं मोक्षफलम् । यस्य च वि-
पर्यय अर्थादनाराधनं, मृत्युः संसारकारी ।
तस्मै कस्मा इति समानम् ॥

येन धौरुणा पृथिवी दृढा च येन स्वः स्तम्भितं येन नाकम् ।
यो अन्तरिक्षं विमसे वरीयः कस्यै० ॥ ४ ॥

येन प्रजापतिना धौरन्तरिक्षमुग्रा उज्ज्वता,
दृढा अवष्टब्धा, तथा पृथिवी व्याप्ता, तथा स्वः
स्तम्भितं व्याप्तमवष्टब्धं प्रोतं, स्वर्गोऽप्यवष्टब्धं
इत्यर्थः । येन नाकमादित्यमण्डलमवष्टब्धम् ।
स्वरित्यस्य विशेषणं वा नाकमिति, कं सुखं, न
कमकं दुःखं न विद्यते यत्र तन्नाकम् । यश्चा-
न्तरिक्षं विमसे निर्ममे । कीदृशम् । वरीय उरु-
तरम् । तुल्यमन्यत् ॥

य हमे धावापृथिवी तस्माने अधारयद्रोधसी रेजमाने ।
यस्मिन्नाधि विततः स्त्र एति कस्यै० ॥ ५ ॥

इमे प्रत्यक्षदृश्ये धावापृथिव्यौ रेजमाने

वेपमाने सत्यौ योऽधारयत् धारयते । की-
दृश्यौ । रोधसी रुन्धाने । कथं कृत्वा । तस्त-
भाने निःशल्ये कृत्वा । यस्मिन्नधि यस्यो-
परि सूर आदित्य एति गच्छति । कीदृशः ।
विततो विस्तीर्णः ॥

यस्येमे विश्वे गिरयो महित्वा समुद्रं यस्य रसया सहाहुः ।
दिशो यस्य प्रदिशः पञ्च देवीः कस्यै० ॥ ६ ॥

यस्य हिरण्यगर्भस्य इमे प्रसिद्धा मेर्वा-
दयो गिरयः महित्वा महिमानं माहात्म्य-
माहुः, तथा पञ्च दिशः प्रागाद्या ऊर्ध्वया सह,
विदिशश्च नाम्या सह पञ्च यस्य माहात्म्य-
माहुः । देवीर्दानादिधर्मिकाः इति दिशां वि-
शेषणम् ॥

आपो ह यन्महतीर्विश्वमायन्गर्भं दधाना जनयन्तीरश्मि ।
ततो देवानां निरर्वर्ततासुरेकः कस्यै० ॥ ७ ॥

यस्मिन् काले सर्गादौ महत्य आपः प्रथमं
सृष्टाः सत्यो विश्रं सर्वमायन् व्याप्तवत्यः ।
किं कुर्वाणाः । गर्भं दधानास्तमेव हिरण्यगर्भं
गर्भरूपेण दधानाः धारयन्त्यः । यथोक्तं

‘अप एव सर्सर्जादौ तासु वीर्यमवासृजत् ।’ (मनुस्मृ०)
 इति । कीदृश्यः । जनयन्तीरथिम् । अस्मि
 तेजःपुंजरूपं, अन्यच्च अण्डादिकं जनयन्त्यः ।
 अथवा अग्निमिति गर्भविशेषणं, तेजःपुञ्ज-
 रूपमित्यर्थः । ततो गर्भाधानानन्तरं देवानां
 वोतमानानामिन्द्रियाणां प्राणिनां वा गत्या-
 दियोगिनां सुरमानुषप्रभृतीनां य एक ए-
 वासुः प्राणः सर्वसूत्ररूपो निरवर्तत निर्वृत्तः,
 तस्मै हविषा विधेम ॥

आ नः प्रजां जनयतु प्रजापतिर्धाता दधातु सुमनस्यमानः ।
 संवत्सर ऋतुभिश्चाकृपानो मयि पुष्टि पुष्टिर्दधातु ॥८॥

स व्यानरूपो हिरण्यगर्भः प्रजापतिर्नोऽ-
 स्माकं प्रजामाजनयतु, धाता विधाता च भूत्वा
 गर्भं दधातु नः सुमनस्यमानः प्रसन्नचित्तः । सं-
 वत्सररूपः सन् ऋतुभिश्चाकृपानो विवर्तमानः
 आर्तवैः पदार्थैर्विपरिणममानः । चाकृपान इति
 लिटः कानच् । उपलक्षणमेतत्प्रथमविवर्तस्य ।
 जलस्य हिरण्यगर्भो विवर्तः, तस्योङ्गारस्तस्य

वेदा इत्यादिरूपेण स एव विवर्तते । स
हिरण्यगर्भो यतः पुष्टिपतिस्ततोऽस्माकं पुष्टि-
मादधातु ॥ महाव्याहृतयो व्याख्याताः ॥

अथ आयूषि पवस आसुवोर्जमिषञ्च नः ।
आरे बाधस्व दुच्छुनाम् ॥ १ ॥

तिस्रो गायत्र्यः । कूष्माणडानामार्षम् । हे
अग्ने त्वमायूषि पवसे पुनासि रोगजरादिम-
लैर्विहीनानि संपादयसि । नोऽस्मभ्यमूर्ज बलं
इषं चान्नमासुव जनय देहि । दुरःशुनि परतस्ता-
न्तादेशे प्रातिशाख्ये दुच्छुनामित्यन्वाख्यानात्
शुनामिव दुष्टानां दुच्छुनां हिंसाणां बाधस्व
आरे दूरत एव । दुच्छुनामिति हिंसार्थाना-
मिति कर्मणि षष्ठी ॥ १ ॥

अग्निर्क्षिः पवमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः ।
तमीमहे महागयम् ॥ २ ॥

अग्निर्क्षिः दुष्टान् पवमानः पुनानः, पंच-
जना मनुष्याश्रत्वारो वर्णाः अनुलोमजवर्गः
पंचमस्तेभ्यो हितः, पुरोहितः ‘अग्निवै देवानां
पुरोहितः’ पुरोऽग्ने परलोके वा हितः कर्मसंपा-
दनद्वारेण, तं वयं ईमहे याचामहे महागयं
महागृहम् ॥ २ ॥

अग्ने पवस्तु स्वपा अस्ते वर्चः सुवीर्यम् ।
दध्रयिं मयि पोषम् ॥ ३ ॥

हे अग्ने अस्मे अस्मान् पवस्तु पुनीहि ।
अप इति कर्मनाम, शोभनान्यपांसि यस्य स
स्वपाः सुकर्मा अग्निः । किं कुर्वन् पुनीहि । वर्च-
स्तेजः शोभनं च वीर्यं, तथा रथ्य धनं पोषं
च पुष्टिं दध्रिदधानः दद्वासमभ्यम् ॥३॥१५॥

या ते पतिद्वी तनूरपतिद्वीं ते तां क-
रोमि स्वाहा या तेऽपुत्रिया तनूः पुत्रियां
ते तां करोमि स्वाहा या तेऽपशब्द्या
तनूः पशब्द्यां ते तां करोमि स्वाहेति
त्रिभिः ॥ १६ ॥

या त इत्यादिभिश्च त्रिभिर्मैत्रैर्हुत्वा हुत्वा
कन्याया मूर्धि संपातानवनयेदित्यनुषंगेण स-
मातिः । मंत्रत्रयार्थस्तु—हे कन्ये या ते तव पतिद्वी
तनूस्तामपतिद्वीं करोमि अनेन संपातावनयेन,
तथा तव या अपुत्रिया पुत्रेभ्योऽहिता तनूस्तां
पुत्रेभ्यो हितां पुत्रियां करोमि, याच अप-
शब्द्या पशुभ्योऽहिता तनूस्तां पशब्द्यां पशुभ्यो

हितां करोमि । अत्रावसरे पूर्वनिर्दिशितविधा-
नेनाक्षतसकून् जुहुयात् ॥ १६ ॥

पाणिग्रहणमाह

उदगम्भेदर्भेषु प्राचीमवस्थाप्य शुचिः
पुरस्तात्प्रत्यङ्गुपयन्ता देवस्य ते सवितुः
प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां
हस्तं गृह्णामीति हस्तं गृह्णाति दक्षिण-
मुत्तानं सांगुष्ठं नीचारिक्तमरिक्तेनैवं सव्यं
सव्येन ॥ १७ ॥

अग्नेरुदीच्यां दिशि दर्भास्तीर्णे देशे प्रा-
ञ्जुखीं कन्यामवस्थाप्य गुरुर्देवस्य त इत्यादिना
मंत्रेण कन्यायाः संबन्धिनं हस्तं ग्राहयतीत्य-
ध्याहर्तव्यं समानकर्तुकत्वार्थम् । केन प्रयुज्य
ग्राहयतीत्यपेक्षायामर्थाद्वरेणोपयच्छ्रेति योज्यम् ।
सचोपयन्ता गुरुणानुज्ञातस्तं गृह्णाति । कीदृशो
वोढा गृह्णाति । शुचिः करग्रहणेऽधिकृतः धर्मो-
पयोगिनी ममेयमिति शुद्धसंकल्पः, प्रत्यञ्जुखः
कन्यायाः पुरस्तादये स्थितः सन् । ‘प्राञ्जुखः
सर्वकर्माणि कुर्वीत’ इत्यस्यापवादार्थं प्रत्यञ्जुख

इति । दक्षिणं लोकप्रसिद्धं, साङ्घुष्माङ्घुष्महित-
मुत्तानं नीचा दक्षिणेन नितान्तमञ्चति चेष्टासु
प्रगल्भते न्यक् दक्षिणस्तेन । यथोक्तं धनुर्वेदे

‘पूर्वं वामेन शिक्षेत पूर्वसिद्धो हि दक्षिणः ।’

इति । न्यञ्चतीति न्यक् तेन नीचा न्यग्भू-
तेनेत्यावृत्या योज्यम् । अरिक्तं साभरणं, अस-
भवे सुवर्णकर्णिकादियुक्तम्, अतिदौर्गत्ये
पुष्पफलादिसहितम् । अरिक्तेनेति तद्वत् । एवं
सब्येन सब्यमिति समस्तस्य मंत्रादेरतिदेशः । हे
कन्ये ते तवाहं हस्तं गृह्णामि देवस्यान्तरात्मनः
सवितुः वैदिककर्माणि चिकीषोः प्रसवेऽनुज्ञायां
वर्तमानः आदित्यस्य वा सवितुः प्रसवेऽनुज्ञायां
वर्तमानोऽश्विनोर्बाहुभ्यां नत्वात्मीयाभ्यां चर्म-
मयाभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां गृह्णामि ॥ १७ ॥

गृह्णामीति चतस्रस्त्रिष्टुभावनुष्टुभौ ज-
पति ॥ १८ ॥

गृह्णामि ते सुप्रजास्त्वाय हस्तौ मया पत्या जरदष्टिर्थासः ।
भगो अर्यमा सविता पुरंधिर्मयं त्वादुर्गाहपत्याय देवाः ॥ १ ॥
सूर्याया आर्षम् । मांत्रवर्णिकी देवता ।
हे पत्नि अहं ते तव हस्तौ गृह्णामि । किमर्थम् ।

सुप्रजास्त्वाय लोक्यपुत्रसिद्धये । त्वं च मया पत्या भर्त्रा सता जरदष्टिर्थासः भवसि, तथा भूयाः जराजर्जरितदेहा भूयाः असमये भवत्याः प्रमयो मा भूदित्यर्थः । अमुत्र पक्षे जरया दष्टिरूपक्षयो यस्याः सा जरदष्टिः । त्वा त्वां भगादयश्चत्वारो देवा अदुर्दत्तवन्तः गार्हपत्याय गार्हपत्यार्थम् ॥

तां पूषञ्चिश्वतमामेरयस्त यस्यां बीजं मनुष्या वपन्ति । या न ऊरु उशती विश्रयाते यस्यामुशन्तः प्रहराम शेषम् २

हे पूषन् आदित्य अस्याः प्रियायास्तां शिवतमां मतिं आ ईरयस्त प्रेरयस्त तनुं वा । यस्यां सत्यामधिकरणभूतायां बीजं रेतो मनुष्या वपन्ति क्षिपन्ति । या नोऽस्मानुशती कामयमाना सती ऊरु विश्रयाते विविधं कृत्वा श्रयाते सर्मर्पयति विततयति वात्मीयावूरु । वयमपि यस्यामुशन्तः कामयमानाः सन्तः प्रहराम प्रक्षिपाम शेषं प्रजननम्, अन्योन्यमावयोः प्रीतिरस्त्वत्यर्थः । तथाह्यमुपकारो भवति—

‘संप्रीतिर्यत्र दम्पत्योऽविवर्गस्तत्र वर्धते ।’

सोमोऽदददन्धर्वाय गन्धर्वोऽदददश्ये ।

रथिं च पुत्रांश्चादादशिर्मह्यमथो इमाम् ॥ ३ ॥

इयं कन्या पूर्वं सोमस्य संबन्धिन्यासीत् ।
स सोमो भुक्त्वेमां गन्धर्वायाददत् ददौ,
गन्धर्वोऽश्ये । अश्विर्महां संप्रति ददातु । न
केवलमिमां यावता रथिं धनं पुत्रांश्चाशिर्मह्यं
ददातु अश्विरिमां कन्यां महां दत्त्वा पुत्रधन-
समृद्धां करोत्वित्यर्थः ॥ एतमेवार्थं चतुर्थ्यर्थं
प्रपञ्चयति ।

सोमः प्रथमो विविदे गन्धर्वो विविद उत्तरः ।

तृतीयोऽश्विष्टे पतिस्तुरीयोऽहं मनुष्यजः ॥ ४ ॥

हे कन्ये त्वां सोमः प्रथमो विविदे पति-
स्तव बभूव प्रथमः । तत उत्तरो द्वितीयः
गन्धर्वो विविदे । तृतीयोऽश्विस्ते पतिस्तव पति-
र्बभूव । तुरीयश्चतुर्थोऽहं मनुष्यजो मानुष्यः
संप्रति भवामि ॥ १८ ॥

ततो गाथा वाचयति सरस्वति
प्रेदमवेत्यनुवाकमुभावित्येके यदि पृथ-
क्तंत्रम् ॥ १९ ॥

गीयन्त इति गाथाः विशिष्टा एव ऋचः ।
अत एव कास्ता इत्यपेक्षायां सरस्वति प्रेदम-
वेत्यनुवाकमाह अत्रानुवाके याः स्थितास्ता
एवेत्यर्थः । द्व्यन्तरस्वरयुक्तासु च कासुचिद्धृ
गाथाशब्दो रूढः । यथोक्तं

‘छन्दोगा बहूचाशैव तथा वाजसनेयिनः ।

उच्चनीचस्तरं प्राहुः स वै गाथिक उच्यते ॥’

इति । अयं समुदायार्थः—ततोऽनन्तरं सरस्व-
तीत्यनुवाकपरिच्छन्ना गाथा गुरुर्वरं वाचयति
भाणयति । एके पुनर्मन्यन्ते उभावपि कन्यावरौ
गाथा गुरुर्वाचयति । किं सर्वदा । नेत्याह,
यदि पृथक्त्रिमिति । अत्रायमभिप्रायः—विवा-
होद्वाहौ हि भिन्ने कर्मणी । कन्यासंस्कारो
विवाहः । वरसंस्कार उद्वाहः । तत्र यदि देश-
कालकर्त्रैक्यान्तचेष्टेतिकर्तव्यता, तदा सकृदेकं
वरमेव भाणयति गाथाः स्वाध्यायिको गुरुः,
यदि तु देशकालैक्येऽपि कन्यावरयोरेवाधि-
कृतत्वाहत्विजो दक्षिणया क्रीतत्वात् कर्तृ-
भेदान्तंत्रभेदस्तदोभावपि वाचयितव्यौ—इति ॥

सरस्वति ग्रेदमव सुभगे वाजिनीवति ।

यां त्वा विश्वस्य भूतस्य प्रागायाम्यस्याग्रतः ॥ १ ॥

अन्नानुवाके ब्रह्मण आर्षम् । अनुष्टुप्
छन्दः । गन्धर्वाप्सरोराजर्षिप्रभृतीनां चरितं
द्वयन्तरेण स्वरेण याभिर्गीर्यते, ता गाथा इत्यु-
क्तम् । इह च सर्ववाक् सरस्वती, तद्रूपेण
च वधूरुपचर्यते । मनोमेघप्रभृतिश्च गन्धर्वः ।
तद्रूपो वरः स्तुत्यर्थमुच्यते सरस्वतीति ।
ग्रेत्युपसर्गोऽवेत्याख्यातेन संबध्यते । हे सर-
स्वति सा त्वमिदं कर्म प्राव ‘अव रक्षणे’
गोपाय । सुभगे सर्वहितकारिणि । वाजिनी-
वति वाजिन्यः फलपाकान्ता ओषधयस्तद्रति ।
स्तनयित्तुवाग्रूपा सरस्वती वृष्ण्यादिद्वारेण ।
सा का । यां त्वामहं प्रागायामि शब्दयामि
स्तौमि । कीदृशीम् । अस्य विश्वस्य सर्वस्य भू-
तस्योत्पन्नस्य सर्गादावग्रे स्थितां शब्दब्रह्मा-
विवर्तत्वात् सर्वस्य सरस्वत्याश्च शब्दरूपत्वात् ॥

यग्रे सर्व समभवद्यसां विश्वमिदं जगत् ।

तामद्य वाचं गास्यामि या स्त्रीणामुत्तमं मनः ॥ २ ॥

तां चाद्य अस्मिन्नहनि सरस्वतीं वाचं
गास्यामि शब्दयिष्यामि । या स्त्रीणामुत्तमं मनः

मानसं प्रकाशनम्, प्रकाशात्मिका हि वाक्,
प्रकाशरूपं च हृदयं चेतः । याच अये प्रथमं
सर्गादौ समभवत् सर्वं, विवर्तरूपा बभूव ।
यस्यां चेदं वर्तमानं विश्वं सर्वं जगदाश्रितम् ॥

य इह पूर्वे जना आसन् पूर्वे पूर्वतरेभ्यः ।

मूर्धन्वांस्तेभ्यो गन्धर्वः पुरा देवेभ्य आतपत् ॥ ३ ॥

य इह पूर्वे जनाः, य इह जगति पूर्वे जना
अभूवन्, तत्पूर्वतरेभ्योऽपिच पूर्वे, तेभ्योऽपि पुरा
गन्धर्वो मूर्धन्वान्नाम्नासीत् । किं बहुना, देवे-
भ्योऽपि यः पुरा आतपत् प्रकाशितवान् ब्रह्मरूप
इत्यर्थः । गां सरस्तीं धारयति वृणोति च
गंधर्वः । सरस्ती वागात्मिकेयमधिगीयमाना
कन्या, प्रजापतिरूपो गन्धर्वो वर इति प्ररो-
चनार्थः ॥ ३ ॥

य एति सर्वतः प्राग्भ्यो दिशोऽधिपवमानः ।

मूर्धन्वांस्तेभ्यो० ॥ ४ ॥

यो वायुरूपः सन् सर्वत एति आगच्छति
अधिपवमान आधिक्येन पवित्रीकुर्वन् । अतश्च
प्रागादिभ्यो दिग्भ्य आगच्छन्तः प्राच्यादिदेश-
भेदेन घ्यपदेशभेदभिन्ना वायवो भवन्ति,

तेभ्योऽपि देवेभ्यो वायुभ्यः पुरा पूर्वं मूर्धन्वा-
नेव गन्धर्वः आतपत् ॥ ४ ॥

स भगवो न मरिष्यस्य हं चेदसि भेषजम् ।
मूर्धन्वांस्तेभ्यो० ॥ ५ ॥

यः पूर्वोत्पन्नः सन् जीवात्मना सह प्राणा-
ख्यो वायुः, हे भगवः भगवन् जीव, स त्वं
मरणधर्मापि न मरिष्यसि यावदहमस्मि
भवामि भेषजं तिष्ठामि इन्द्रियैः सह । तेभ्योऽपि
देवेभ्यो योतनादिधर्मकेभ्यः प्राणेन्द्रियेभ्यः
पुरा मूर्धन्वान् गन्धर्व आतपत् ॥ ५ ॥

हिरण्यवर्णो वैरम्पः स त्वा मन्मनसं करोतु ।
यद्राजा याति समिति समुद्रमिव सौभ्रवः ॥ ६ ॥

स प्रकृतो गन्धर्वः प्रजापतिः हे वधु
त्वां मन्मनसं करोतु इति वर आशास्ते मदे-
कचित्तां पतिव्रतां करोत्वित्यर्थः । कीदृशः स ।
हिरण्यवर्णः भास्वरप्रकाशैकरूपः । वैरम्पो वी-
रस्य योगिनो मोहवैचित्रयमोहनसमर्थस्य कर्म
वैरं, तत् पाति रक्षतीति वैरम्पः । यत् यः सौ-
भ्रवः शोभनभ्रूमध्यसंयमात्प्रतीतो योगिनां,
राजाराजमानः, समिति संग्राममिव समुद्रमिम्

संसारदुःखभारं याति तारयतीत्यर्थः । य एति स-
र्वतः प्राग्भ्यो दिश इति पंचम्याः स्थाने व्यत्य-
येन प्रथमा । केचित्प्राग्भ्यो विश इति पठन्ति,
तत्र च्छान्दसो वर्णव्यत्ययः । पुराणतरच्छान्द-
सास्तु पठन्ति प्राग्वादिभ्योऽधिपवमान इति,
अर्थं च व्याचक्षते प्राक् प्रथमं वाति वायते
वा गच्छति प्राग्वा, सर्वाभ्यः सर्वतो दिग्भ्यः
पवमान एतीति ॥

विच्छिन्नसंप्रदायेषु शताध्ययनवर्तिषु ।

मब्रेष्वपौरुषेयेषु यथेच्छं परिकल्पनात् ॥

पाठानां गत्यभावेन यथादृष्टि प्रदर्शनम् ।

क्रियमाणं सतामश्यैनोपालभ्यं कथंचन ॥

न वातस्याभि वायते नोद्वातस्याभि धीयते ।

न वातस्या धुरं वहतो नोद्वातस्यापमीयते ॥ ७ ॥

वातस्याभि अग्रे न अन्येन केनापि देवेन
वायते गम्यते । नोद्वातस्याभि धीयते न च वात-
स्याभिमुखेन केनापि धीयते आगन्तुं मन्यते ।
वातस्य धुरं वहतः पृथिव्यादिकं धारयतो वि-
मानादिकं च प्रेरयतो नान्येन केनाप्यपमीयते
सह गम्यते माहात्म्यमाचर्यते । उदिति नि-

पातः सहार्थे । पुनः पुनर्वातशब्दोदीरणमति-
शयार्थमहो रमणीया अहो रमणीयेत्यादिवत् ।
केचित्तु पठन्ति नेद्वातस्याद्ध धीयते न इत्
वातस्य आत् ह धीयते, उकारो वर्णागमः,
हशब्द इतिहासे, अन्येनाधीयते सहायेना-
गम्यते ॥ ७ ॥

आ सत्यहरितो रथः सौभ्रवः सुहिरण्ययः ।
तं वात इद्रजीयत्युद्वातो दृढया धुरा ॥ ८ ॥

आ इत्युपसर्गो ध्रजीयतीत्यनेनाख्यातेन सं-
बध्यते । सत्यः सत्यप्रधानो हरितो हरितवर्णः
आदित्यरथः, अथवा सत्यप्रधानाश्च ते हरयोऽ-
श्वास्ते विद्यन्ते यस्य स सत्यहरित इति मत्व-
र्थीयस्तकारः । सौभ्रवः अूसंयमेन तीक्ष्णदृष्टि-
भिरपि द्रष्टुमशक्यः । हिरण्ययः हिरण्यमयस्तै-
जसः । तमुद्वात ऊर्ध्वगतिर्वात आध्रजीयति
आध्रजयति गमयतीति विवर्तस्य प्रजापतिरू-
पस्य वायोर्माहात्म्यवर्णनम् । कया आध्रजीयति
उद्वातः । दृढया धुरा ऊर्ध्वं उत्कृष्टो वात एव
दृढा धूस्तया ॥ ८ ॥

तवैव राजन्दुन्दुभयस्त्व दुन्दुभिरानकः ।

तव वातोद्वाता अश्वौ तव चैत्ररथं वनम् ॥ ९ ॥

मूर्धन्वान् गन्धर्वं उच्यते । हे मूर्धन्वन् रा-
जन् तवैव दुन्दुभयो जयोद्घोषणा वायविशेषाः
उत्कृष्टा वा शब्दादयः प्रकाशनपराः, तथा आ-
नकः पटहार्ख्योऽपि दुन्दुभिविशेषः, तवैव वात-
स्तिर्यग्गतिः पवनः, उद्धातः ऊर्ध्वगतिर्वातोऽधः-
पतनाद्वा, तथा अश्वौ । अथवा देहगतः प्राणो
वायुरुद्धातः, अपानो वातस्तौ वातोद्वातौ प्राणा-
पानौ शरीरस्य रथस्य अश्वाविव सर्वप्राणिनाम् ।
चैत्ररथार्ख्यं वनं देवोद्यानं तवैव, सर्वविभवा-
स्त्वत्स्वामिका इत्यर्थः ॥ ९ ॥

ते शुक्रं शक्रस्याविन्दन्पराञ्च निहितज्ञुहा ।

मूर्धन्वांस्तेभ्यो गन्धर्वः पुरा जन्मुभ्य आतृदः ॥ १० ॥

ते देवा वायवादयः शक्रस्य शक्रतस्य सर्वकार-
णस्य प्रजापतेः शुक्रं सारमविन्दन् ज्ञातवन्तः ।
पराञ्चं परोक्षं गुहायां हृदये विदुषां निहितं,
अविद्याभेदप्रपञ्चो वा गुहा । यद्वा शक्रस्येन्द्रस्य
शुक्रं प्रजननमुदकलक्षणं गुहायां रद्विमसं-
घाते निहितं परोक्षं ज्ञातवन्तः ते देवाः ।
तेभ्यो देवेभ्यः पुरा पूर्वं मूर्धन्वान् गन्धर्वोऽ-
विन्दत् । किमवधि ज्ञातवान् । जन्मुभ्य आतृदः

आजत्रुभ्य आतृदः जन्रूणि संश्लेषणानि सर्वा-
धिकरणानि 'स्मितृदोः कसुम्' (३४१७)
तृदः तर्दनं विनाशः आस्त्रष्टेराप्रलयात् यदु-
त्पादनपालनप्रलयसंपादनसामर्थ्यं, तन्मूर्धन्वा-
नविन्दत् सकलमिच्छातः ॥ १० ॥

हिरण्यवर्णं सुभृतं शोभमानं कन्याया हस्तं परिगृह्य पुण्यम् ।
सा पुत्रकामा सुभगाय भर्त्रे भव वशीयान्विविस्थराय ॥ ११ ॥

एष कश्मीरेष्वेव संप्रति पठ्यते । वर आ-
शास्ते कन्याया हस्तं गृहीत्वा अहं वशीयान्भव
भूयासम् । भवेति व्यत्ययेन मध्यमपुरुषः ।
अथवा अन्तरात्माभिधीयते कन्याया हस्तं
गृहीत्वा हे अन्तरात्मन् वशीयान्भव गिरिव-
िस्थराय पर्वतवत् स्वैर्याय । हे वधु त्वमपि
या मयोह्यसे सा भर्त्रे भर्त्रर्थं पुत्रकामा भव ।
कामनं कामः पुत्रार्थं एव कामो रतिर्यस्याः
सा पुत्रकामा । किमर्थम् । सुभगाय सौभा-
ग्याय, पुत्रवती हि सती लोके श्लाघ्या भ-
वति, नतु रत्येकफला । भर्तुविशेषणं वा
सुभगायेति । हस्तं विशिनष्टि-हिरण्यवर्णं
सुवर्णकान्ति, सुभृतं कङ्कणाद्याभरणैः सु-

पूर्णमत एव शोभमानं, मंत्रवत्परिग्रहात्पुण्यं
पवित्रम् ॥ ११ ॥

वैरम्ये मुनिपर्वते गिरौ हरितसंकाशे ।

संकल्परमणेऽमरावृभौ सुमनसौ चरावः ॥ १२ ॥

वर आह—हे वधु वैरम्याख्ये मुनिजनसे-
विते हरितसंकाशे सुवर्णमये मेराविति यावत्,
संकल्पमात्रेण सर्वाभिलषितसत्कलप्राप्तिर्थत्र
तत्र संकल्परमणे, अमरावसरणधर्मकौ देवौ
भूत्वा उभावपि सुमनसौ प्रसन्नचित्तौ चरावः
संचरिष्यावः पुरुषायुषे पूर्णे ॥ १२ ॥

आणी व रथवेष्टसि वने वारिवर्षण्ये ।

अप्सराः सूर्यवर्चसिनी वशिनी मन्मना भूयाः ॥ १३ ॥

आणी रथकाष्ठिका, हे वधु त्वमाणी व रथ-
वेष्टसि रथव्यापिनी यथा रथाव्यभिचारिणी,
तथा मयि भूयाः पवित्रा । वशब्द उपमायाम् ।
तथा वने वारिवर्षण्ये विद्युल्लता यथा अव्यभि-
चारिणी मेघं वनं विनान दृश्यते, तथा त्वं मयि
भूयाः । वारि वर्षत् पतत् नयत्यनुसापयतीति
वारिवर्षण्या तडित् । अप्सराश्च सेत्याहुः ।
तथा सूर्यवर्चसिनी तेजस्विनी भूयाः वशिनी

च ईशाना मन्मनाश्च मयि दत्तचित्ता पतिव्रता
भूया इत्यर्थः ॥ १३ ॥

यासा उपरि तिष्ठति वने वारिवर्षण्ये ।

वसुगा सूर्यवर्चसिनी वगिनी मन्मना भूयाः ॥ १४ ॥

अथवा यासौ तडिद्रूपधारिणी अप्सरा
उपरि तिष्ठति, सैवेह त्वं रूपान्तरेणावतीर्णा
अहं च मेघो वारिवर्षण्यः । अतश्च त्वं मयि
दत्तचित्ता भूया इति समानं पूर्वेण । वसुगा
धनवतीति विशेषः ॥ १४ ॥

अश्वत्थक उपरि इयेनो रमणीयतरो नाम ।

तस्मिन्ह रम्भा रमते शक्र इव परितकम्यायाम् ॥ १५ ॥

प्रशस्तो वटवृक्षोऽश्वत्थकस्तत्रोपरि इयेनः
शंसनीयो रमणीयतरो नाम गन्धर्व आस्ते ।
तस्मिन्नप्सरा रम्भा नाम रमते क्रीडते ।
शक्र आदित्यः, स यथा परितकम्यायां रात्रौ
विश्राम्यति ॥ १५ ॥

आस्यन्दमाना सुभगे निर्गिरिभ्यः सरस्वति ।

मातेव दुहितृभ्यः कुल्याभ्यो विभजा वसु ॥ १६ ॥

सरस्वतीं नदीं वाचं वा मध्यमामभ्यर्थयते ।
हे सरस्वति सुभगे निर्गता गिरिभ्यः, स्यन्दमाना
स्ववन्ती, कुल्याभ्योऽन्यनदीभ्यः वसु जलमा-
भज विभज मातेव दुहितृभ्यः । यथा माता

दुहितृभ्यो धनं पैतृकं विभजते, तद्वत् । मध्य-
मवाक्पक्षे गिरयो देहाः, कुल्या गलबिलानि ॥

इदानीं ‘वाग्वा अनुष्टुप् वाक्सरखती’ इति
श्रुत्यानुष्टुभः सरखतीरूपत्वप्रतिपादनादनुष्टु-
प्छन्दोरूपेण स्तोतुमाह

मध्यं तच्छन्दस आहुर्यत्रादधुर्नाम परेति देवाः ।
अरुणपिशङ्गोऽश्वोऽस्य दक्षिणा यस्तद्वेद स इहागन्तुमर्हति १७

छन्दस इति व्यत्ययैकवचनम् । छन्दसां
देवानामसुराणां च तदनुष्टुप्छन्दो मध्यं मध्य-
वर्ति देवा ऋत्विज आहुर्वदन्ति । यत्र छन्दसि
परेति परागच्छति देवासुरच्छन्दसां मध्यमनु-
सरति अनुष्टुवित्यनर्थकं नाम देवा आदधुः
विहितवन्तः । अत्रान्तरा मध्येऽनुष्टुप् व्यव-
स्थिता । तानि षोडशिनि ग्रहे विनियुक्तानि । तत्र
च षोडशिनि ग्रहे अरुणपिशङ्गोऽश्वोऽस्य दक्षिणा
मता । सा चेतरच्छन्दोमध्ये व्यवस्थितस्य रा-
जप्रख्यस्यास्यैव छन्दसोऽनुष्टुप्लक्षणस्य भव-
तीति सम्भाव्यते । अत एवंभूतं तदनुष्टुप्छन्दो
यो वेद वेत्ति, स इह पाणिग्रहणस्थाने आग-
न्तुमर्हति ऋत्विग्जन्यप्रभृतिः, नातद्वित् । दे-

वासुरच्छन्दसां तु मध्यवर्तित्वमनुष्टुभ इत्थं

‘गायत्र्युष्णिगनुष्टुभो वृहतीपंक्तित्रिष्टुभः ।

जगती चेति विज्ञेयाश्छन्दसां सप्त जातयः ॥’

तत्रैककाक्षरवृच्छा दैवान्येकाक्षरादीनि सप्ताक्षरान्तानि सप्त च्छन्दांसि भवन्ति । दैवी एकाक्षरा गायत्री । द्विक्षरा उष्णिक् । त्र्यक्षरा-नुष्टुप् । एवमादिकमेण दैवी जगती सप्ताक्षरा, आसुरी तु पञ्चदशाक्षरा । एकैकाक्षरहान्या च प्रातिलोम्येनान्यान्यासुराणि च्छन्दांसि भवन्ति । तत्र नवाक्षरा गायत्री भवति । एवं चैकाक्षरादारभ्य सप्तमाक्षरपर्यन्तान्यानुलोम्येन दैवानि च्छन्दांसि स्थितानि । पञ्चदशाक्षरादारभ्य प्रातिलोम्येन नवममक्षरं यावदासुराणि । अष्टमं त्वक्षरं वर्गद्वयस्य मध्ये भवति । तेनेयमष्टाक्षरा अनुष्टुप् मध्ये भवतीत्यलमतिवैतत्येन ॥ १७ ॥

इषीकवर्णे लेखन्नः सुभगे सुसिते ।

मूर्धन्वांस्त्वा गन्धवर्णो मामभिनियच्छतु ॥ १८ ॥

इषीकं शरकाण्डं सुवर्णमित्येके । हे सुवर्णवर्णे शरकाण्डगौराकारे वा, हे लेखन्नः

अंजनलेखावच्छुवौ यस्याः, सा सम्बोध्यते, हे
सुभगे प्रियदर्शने, सुस्मिते चारुहासिनि, त्वां
मूर्धन्वान्गन्धर्वो मामभि मां प्रति नियच्छतु
नियतां मदेकाधीनां करोतु । स हि कन्यास्ता-
मीत्युक्तम् ॥ १८ ॥

उभये त्वा देवगन्धर्वाः सध्यश्चो विह्वयामहे ।

तेषां यतरान्कामयसे तानभ्येहि सरस्वति ॥ १९ ॥

सोमऋणिणी वाक् सरस्वतीत्युच्यते । हे सर-
स्वति देवा गन्धर्वाश्चोभये सध्यश्चः सहाश्च-
मानाः सह भूत्वा त्वां विह्वयामहे तव विवि-
धमाहानं कुर्मः । तेषामुभयेषां मध्ये यतरान्
कामयसे देवान् गन्धर्वान्वा, तानभ्येहि आभि-
मुख्येन गच्छ ॥ १९ ॥

अभ्यावर्तेऽहं देवान्मायतः कामयामहे ।

गायन्तं स्त्रियः कामयन्ते न तथा ब्रह्मवादिनम् ॥ २० ॥

सरस्वत्याह—गायतो देवानेवाहमभ्यावर्ते
आभिमुख्येन वर्ते, नतु वेदं पठतः सुरान् । यतो-
ऽहं गायत एव कामयामहे कामये इति वचन-
व्यत्ययः । तथाहि गायन्तमेव हि स्त्रियः काम-
यन्ते, नतु ब्रह्मवादिनं वेदानां पाठकम् ॥२०॥

या सा उपरि पर्वते आत्मना रममाणेव ।

क्षौममृद्धी ह वा असि त्वोत ओजसि शृणोमि ॥ २१ ॥

या उपरि पर्वते गिरौ मेघे वा विद्युद्रूपेण
मध्यमवाग्रूपेण वा आत्मना स्वेन रूपेण रम-
माणेव क्रीडन्तीव तिष्ठति सरस्वती, सा हे
वधु असि भवसि त्वं, नास्ति नः संशयः ।
कीदृशी । क्षौममृद्धी दुकूलवत्कोमला जल-
वृष्टिदानेनार्थाभिधानेन वा । ह वै इति निपातौ
पादपूरणौ । एवं च सति वधूं वदति वरः—
यतस्त्वं सरस्वती, तेन त्वया ऊतो रक्षितः
सन्नहमोजसि सति शृणोमि आकर्णयामि
सकलं कर्तव्यं श्रुतिस्मृतिविहितं कर्तव्यतया
व्यवस्यामि सहधर्मचारिण्यास्तव लाभबलेने-
त्यर्थः । केचिच्चु शृणोत्विति पठन्ति । तत्राप्ययं
मदात्मा शृणोत्वित्यर्थः ॥ २१ ॥

इति सारस्वतानुवाकविवृतिः ॥

ततो गाथा वाचयति सरस्वति प्रेदमवेत्य-
नुवाकमुभावित्येके यदि पृथक्तत्त्रमिति विवृत-
मियता । यदि पृथक्तत्त्रमित्युत्तरसूत्रेणापि
संबध्यते ॥ १९ ॥

**प्रदक्षिणमन्मिमानीय तत्रैवोपवेश्य सं-
स्थापयेत् ॥ २० ॥**

पृथक्तत्रपक्षेऽग्निप्रदक्षिणं कृत्वा वधूवरावा-
नीय पुनस्तत्रैवोपवेश्य यत्र पाणिग्रहणं वृत्तं,
संस्थापयेत् समापयेहतुतिथ्यादिकं भविष्य-
तत्रमुद्वाहसंबन्धितया, ततो विवाहसंबन्धि-
तया भूय उद्वाहनतत्रं सकलं पूर्वं प्रदर्शितं
विवाहसंबन्धितयोपक्रम्य वक्ष्यमाणं कुर्यादि-
त्यर्थः ॥ २० ॥

**एककर्मणि तत्रे उत्तरेणाग्निं प्रत्येत्य
ततो विवाहः ॥ २१ ॥**

कर्मशब्दः प्रयोगवचनः । तत्रमितिकर्त-
व्यता विध्यन्ता । सकृदनुष्ठीयमानेतिकर्तव्य-
तोपकारपक्षे उत्तरेणाग्निं प्रत्येत्य प्रदक्षिण-
मकृत्वैव उत्तरभागेनैव कतिपयक्रमान् गत्वा
प्रत्यागत्य ततो विवाहः विवाहाङ्गतया वक्ष्य-
माणानामृतुतिथ्यादीनां प्रयोगः । तत्रेण चो-
द्वाहोपकारोक्तानां वक्ष्यमाणानां च आवृत्त्यानु-
ष्टानमित्यर्थः । एककर्मणि तत्रे विवाहोद्वाहल-
क्षण इत्यपि केचित्पदयोजनां कुर्वन्ति ॥ २१ ॥

एत एव तत्रावृत्ती स्पष्टार्थमेकेनैव सूत्रेण
विवरीतुमाह

य इमे द्यावापृथिवीत्यादय उद्धाहोमा
जयप्रभृतयश्च नैककर्मणि तत्रे स्विष्टकृ-
दाज्यभागौ च ॥ २२ ॥

उद्धाहे होमा ये जयप्रभृतयः, य इमे
द्यावापृथिवीत्यादयश्च, तथा स्विष्टकृत्, तथा
आज्यभागौ । एते सर्वे न एककर्मणि तत्रे आ-
वृत्त्या कर्तव्या इत्यर्थज्ञायते । तेन श्रुत्यर्थानां
विधिनिषेधलक्षणमर्थद्वयं यथासंभवमनेन नि-
दर्शितम् । स्विष्टकृच्छब्द उपरितनस्य तत्र-
खण्डस्योपलक्षणार्थः, आज्यभागशब्दोऽप्य-
धस्तनस्य ॥ २२ ॥

पश्चादग्नेर्दर्भेषु सा त्वमसीति वाचयति
सा त्वमस्यमोऽहममोऽहमस्मि सा त्वम् ।
ता एहि विवहावहै पुंसे पुत्राय कर्तवे । रा-
यस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय ॥ २३ ॥

एककर्मणि तत्रे उत्तरेणाग्निं प्रत्येत्य प्रत्या-

नीयाश्चः पश्चाद्भेषु विनिहितचरणौ वधुवरौ
कृत्वा 'सा त्वमसि' इति वरं गुरुर्वाचयति ॥

सा नाम क्रगासीत् अमो नाम साम, सा
च अमश्च साम क्रक् च गीतिश्चेत्यर्थः । एवं
सामशब्दस्य व्युत्पत्तिः । क्रक्सामरूपावावा-
मिति विभज्य वरः प्रदर्शयति—हे वधु त्वं सा
क्रगसि भवसि, अमोऽहमसि अहममः साम
भवामि । सा त्वं सा त्वं भवसि, अमोऽहम-
मोऽहं भवामीति द्विरुक्त्या क्रक्सामरूपत्वं
द्रढयति । ता एहि विवहावहै तौ द्वावावां हे
वधु एह्यागच्छ विवहावहै विवाहं कुर्वः ।
किमर्थम् । पुंसे पुत्राय कर्तवे, कर्तवे इति
तुमर्थे भावे तत्वेन्प्रत्ययः, पुंसे पुत्रायेति सुब्द्य-
त्ययः, पुमांसं पुत्रं कर्तुम् । तथा रायो धनस्य
पोषाय पुष्टये, सुप्रजास्त्वाय शोभनप्रजाला-
भाय, सुवीर्याय सुवीर्यं कर्मस्त्रोजस्तिता
तदर्थम् ॥ २३ ॥

अग्निमभिदक्षिणमानीयेह्यङ्गमानमाति-
ष्टाश्मेव त्वं स्थिरो भव । कृष्णन्तु विश्वे-
देवा आयुष्टे शरदः शतमिति दक्षिणेन

पदाऽमानमास्थापयत्यातिष्ठेममङ्गमानम-
श्मेव त्वं स्थिरा भव । प्रमृणीहि दुवस्यवः
सहस्य पृतन्यत इति ॥ २४ ॥

अग्निमभिदक्षिणं वधूवरावानीय, अग्नेरु-
क्तरभागेऽमानं स्थापयित्वा दक्षिणेन चरणेन
आस्थापयति गुरुः प्रयोजकः, वधूवरावातिष्ठत
आकामतः । यथामन्त्रलिङ्गमाद्येन वरोऽङ्गमान-
माकामति, उत्तरेण वधूः । गुरुस्त्वाशास्ते तयो-
र्मन्त्रेणेष्टम्—हे वर अङ्गमानमातिष्ठ अङ्गमवत्
स्थिरो भव, किंच ते तव विश्वेदेवाः शरदः
शतमायुः कृष्णन्तु कृवन्तु, हे वधु इममङ्गमा-
नमातिष्ठ त्वं चाङ्गमवत् स्थिरा भव, तथा दुव-
स्यवः दुवस्यून् उपतापमिच्छतः शत्रून् प्रमृणीहि
जहि, तथा पृतन्यतः पृतनां सेनामिच्छतो
युयुत्समानान् सहस्य प्रसहस्य अभिभव ।
दक्षिणेन पदेत्युत्तरमन्त्रेऽप्यनुष्ड्यते ॥ २४ ॥

आज्यस्याञ्जलावुपस्तीर्येदं हविरित्य-
भिमृश्याथास्यै शमीलाजानावपति ऋा-
ता ब्रह्मचारी वा ॥ २५ ॥

आज्येनाङ्गलाबुपस्तृणाति चतुरवदानेन ।
तत इदं हविरित्यादिना मन्त्रेण शूर्पस्थान् श-
मीपर्णमिश्रांल्लाजानभिमृशति वरः । अनन्तर-
मञ्जलावस्या वध्वा भ्राता, ब्रह्मचारी वा भ्रातु-
रसन्निधाने शमीपर्णमिश्रांल्लाजानावपति ॥

इदं हविः प्रजननं मे अस्तु दशवीरं सर्वगणं स्वस्तये ।
आत्मसनि प्रजासनि पशुसन्यभयसनि लोकसनि । अग्निः
प्रजां बहुलां मे करोतु अन्नं पयो रेतो अस्मासु धत्त ॥

कोकिलस्य राजपुत्रस्यार्षम् । अनुष्टुप् छंदः ।
इदं लाजाख्यं हविः मे मम प्रजननं दशपुत्रसं-
पादनं भवतु, तथा सर्वगणं सर्वेषां गणैः
पुत्रप्रभृतीनां पशूनां गणौर्युक्तं, स्वस्तयेऽवि-
नाशाय चास्तु । आत्मसनि आत्मानं शरीर-
मात्मीयत्वात्सनति ‘षणु दाने’ इत्यस्माद्भातोः
ददाति प्रज्ञापयतीत्यात्मसनि । एवं प्रजासनि
पशुसन्यभयसनि लोकसनि । सर्वत्रेह हवि-
रन्यपदार्थः । अग्निर्मम पुत्रपौत्रादिकां भूयसीं
प्रजां करोतु । अन्नादिकं चास्माकं धत्त स्थिरं
कुरुत । बहुवचनादर्थमगन्धर्वश्यम्बका इज्य-
माना एवं प्रार्थ्यन्तेऽपरार्थे ॥ २५ ॥

तानविच्छिन्दती जुहोत्यर्यमणं नु दे-
वमिति ॥ २६ ॥

तान् लाजान् अविच्छिन्दती विच्छेदम-
कुर्वती एकेनैव प्रक्षेपेण जुहोत्यर्यमणं नु देव-
मित्यादिमञ्चेण ॥

अर्यमणं नु देवं कन्या अश्चिमयक्षत ।

सोऽसान्देवो अर्यमा प्रेतो मुश्चातु माशुष्य गृहेभ्यः स्वाहा ॥

ब्रह्मण आर्षम् । अर्यमगन्धर्वत्रयम्बका देवताः ।
उपरिष्ठाहृहत्यो होममंत्राः । इयं नारीत्यनुष्टुप् ।
कन्या अर्प्ति देवमयक्षत इष्टवत्यः । अर्यमण-
मित्यम्बर्विशेषणम् । अरीन् यच्छतीत्यर्यमाग्निः,
तम् । अयक्षतेति तिङ्गव्यत्ययः यजन्ते । अन्ये
त्वग्निमित्यपि द्वितीयां सप्तम्याः स्थाने वर्ण-
यन्ति अग्नावर्यमणं कन्या यजन्ते । अत्र
पक्षेऽर्यमैव देवता । एवमनूच्य वधूर्यज्ञफल-
माशंसति । अमुष्येति सामान्येन भर्तृनाम
लक्ष्यते । सोऽर्यमा इष्टः सन् अमुष्य देवद-
त्तस्य इतो गृहेभ्योऽस्मान्मा प्रमुश्चातु, मा इति
निषेधार्थो निपातः, इतो भर्तृगृहेभ्योऽस्माकं
च्यावं मा कार्षीदित्यर्थः । स्वाहा सुहुतमस्तु ॥

अग्निर्मा जनिमानिति वाचयति ॥ २७ ॥

वरं भाणयति गुरुरग्निरित्यादिमत्रमित्यर्थः ॥

अग्निर्मा जनिमाननया जनिमन्तं करोतु । जीवपलिर्भूयासम् ॥

जनी जाया । अग्निर्यतो जायावानतो मा-
मपि जायया अविच्छिन्नसंबन्धं करोतु ।
तत्प्रसादादहमपि जीवपलिर्भूयासं जीवा पत्ती
यस्य स जीवपलिरहं स्याम् ॥ २७ ॥

इयं नारीति सर्वत्रानुषजति ॥ २८ ॥

इयं नारीत्यस्य अनुष्टुभः त्रिष्वप्यनुषङ्गः
कर्तव्यः ॥

इयं नार्युपश्चते तोकमान्यावपनितका ।

दीर्घायुरस्तु मे पतिरेधन्तां ज्ञातयो मम ॥

एषा नारी ब्रवीति । किम् । दीर्घायुरस्तु मे
पतिर्ज्ञातयश्च मित्रादयो मम वर्धन्तामिति ।
किं कुर्वती ब्रवीति । तोकमान्यावपन्ती ला-
जान् जुह्वतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

एवं द्विरुत्तरम् ॥ २९ ॥

द्वौ वारौ द्विः । एवमुत्तरं कर्म द्वौ वारौ
कर्तव्यम् ॥ २९ ॥

तदेव स्फुटं दर्शयितुमाह

पर्ययणे पर्ययणे लाजाहोमो यजमानं
चाश्मानं चास्थापयति गन्धर्वं पतिवेदन-
मिति ॥ ३० ॥

पर्ययणमन्निपरिगमनं यजमानानुषज्जनम् ।
तत्र च वरः कर्ता अर्थात् । ततोऽश्मनः स्थाप-
नम् । तत्र परिस्तीर्य लाजानामावपनं गन्धर्वं
पतिवेदनमिति ॥

गन्धर्वं पतिवेदनं कन्या अग्निमयक्षत ।

सोऽस्मान्देवो गन्धर्वः प्रेतो मुञ्चातु मामुष्यं गृहेभ्यः स्वाहा ॥

गां पृथ्वीं धारयतीति गन्धर्वस्तमग्निं पति-
वेदनं पत्युर्लभ्ययितारं कन्या अन्या यतो-
ऽयक्षत इष्टवत्यः, अतोऽहमपि यजे इति नारी
ब्रूते इत्यर्थः । सच देवोऽग्निरिष्टः सन् गन्धर्वोऽ-
मुष्य भर्तुर्गृहेभ्योऽस्मान् मा प्रमुञ्चातु इति
पूर्ववत्प्रतिषेधः ॥ ३० ॥

सोमो मा ज्ञातिमानिति वाचयति ॥

सोम इत्यादिभवं गुरुर्वचयतीत्यर्थः ॥

सोमो मा ज्ञातिमाननया ज्ञानितमन्तं करोतु । जीव-
पतिर्भूयासम् ॥

यतः सोमो ज्ञातिमानतो मामप्यनया नार्या
ज्ञानितमन्तं करोतु । जीवपतिर्भूयासमिति
व्याख्यातम् ॥ ३१ ॥

ऋग्म्बकं यजामह इति ॥ ३२ ॥

ऋग्म्बकमित्यादिना तृतीयो होमः ॥

ऋग्म्बकं यजामहे सुगन्धिं पतिपोषणम् ।

उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामुष्य गृहेभ्यः साहा ॥

ऋग्म्बकं शंकरं यजामहे हविर्दीनेन पूज-
यामः । सुगन्धिं सुयशासं, गन्धशब्दो यशो-
ऽभिधायी प्रसिद्धः । पतिपोषणं भर्तुः पोष-
यितारम् । अहं च ऋग्म्बकस्य पूजितस्य प्रसा-
दात् मृत्योः सकाशात् मुक्षीय । कुतः किंवत् ।
उर्वारुकमिव बन्धनात् उर्वारुकं कर्करीफलं,
तथा बन्धनाद्वृन्तात्पकं सत्स्वत एव विमु-
च्यते वा अर्धिभित्रोद्यते, तद्वदहं मृत्योः सका-
शान्नित्यविश्लिष्टा स्यामित्यर्थः । अमुष्य भर्तु-
र्गृहेभ्यः पुनर्मा कदाचन मुक्षीयेति निषेधः ॥

पूषा मा पशुमानिति वाचयति ॥३३॥

अस्यापि वाचनमेव, नत्वनेन होमः ॥

पूषा मा पशुमाननया पशुमनं करोतु । जीवपत्रिर्भूयासम् ॥

अनया पशुस्वामिनं मां पूषा करोत्विति
विशेषः ॥ ३३ ॥

शिष्टान्स्वष्टकृते जुहोति शूर्पेण कर्ता॥

लाजशब्द उभयलिङ्गः सूत्रकृता दृष्टः ।
कन्यया ये हुतास्तेभ्यो ये शिष्टा लाजास्तान्
स्विष्टकृते जुहोति शेषान् ‘स्विष्टकृते समवद्यति’
इति वचनात् । कन्यया हि प्रधानहोमः कृतो-
ज्ञलिना । तत्रिवृत्तये शूर्पग्रहणं कर्तृग्रहणं
च । विवाहकर्मणियः कर्ता ॥ ३४ ॥

अथ दक्षिणा केन देयेत्याह

वरो दक्षिणाम् ॥ ३५ ॥

वर एव दक्षिणां विवाहकर्मकर्त्रे दद्याद्वि-
द्वत्वाद्वनस्वामिकत्वाच्च, नतु नारीत्यर्थः । ऋ-
तुतिथ्यादि यावत् स्विष्टकृत् ॥ ३५ ॥

तूष्णीं हस्तौ विमुच्य वि ते मुञ्चामीति
सन्नहनम् ॥ ३६ ॥

सावित्रेण मन्त्रेण हस्तप्रहणं यथा, तथा
विमोक्षो मा भूदिति तूष्णींग्रहणम् । हस्तौ
विमुच्य ततो 'वि ते मुञ्चामि' इति मन्त्रेण
सन्नहनं योक्रं विमुचति कर्ता मन्त्रलिंगात्,
नतु स्वयम् ॥

वि ते मुञ्चामि रशनां वि रश्मीन्वि योक्राणि परिचर्तनानि ।
दत्त्वायासम्यं द्रविणेह भद्रं प्र मा ब्रूताद्विर्दा देवताभ्यः ॥

त्रिष्टुप् । यतीनामार्षम् । 'विमोक एवा-
स्यैष ते' इति वचनादभ्यरेष विमोक्षोऽन्यत्रानेन
प्रतीतः । बन्धनस्य च रशनारशिमयोक्रशब्दा
अभिधायका उच्यन्ते । युज्यन्ते एभिरिति
योक्राणि । कीदृशानि । परिचर्तनानि समन्तात्
चर्तनं नियत्रिततया येषां तानि परिचर्तनानि ।
मुक्तमस्मिं यजमानो ब्रूते-विमुक्तः सन्नग्निर-
सम्भ्यं द्रविणानि यज्ञोपयोगीनि धनानि दत्त्वा
भद्रं च कल्याणं दत्त्वा मां प्रबूयात् । कीदृशं
माम् । हविर्दा देवताभ्यः, हविषो दातारं यज्ञा-
नुष्ठाने मां विनियुक्तमिति प्रार्थयते यजमान

इत्यर्थः । इहापि परिक्रीतेनर्त्वजा अर्थमानस्य
यजमानार्थतया यजमानस्याशीर्भवति । रश-
नारश्मिशब्दौ च योक्रपर्यायौ, पर्यायप्रयोगो-
ऽतिशयार्थः । अथवा योक्राणि विमुञ्चामि न
केवलं योक्राणयेव रशनां च अविद्यामित्यर्थः, वि-
रश्मीन् रश्मीश्चाविद्यामूलात्रागादीनित्यर्थः ।
दम्पत्योश्च योक्रविमोकेन विवाहभूमौ स्थितोऽ-
मिर्मुक्तो भवति खातच्चसंचरणेन तस्य संक-
टपरिहारात् । अतो विमुक्तः पूर्ववदभ्यर्थ्यते ॥

उत्तरतोऽग्नेदर्भेषु प्राचीं प्रक्रामयत्ये-
कमिषे द्वे ऊर्जे त्रीणि रायस्पोषाय चत्वारि
मयोभवाय पञ्च प्रजाभ्यः षडृतुभ्यो दी-
र्घायुत्वाय सप्तमं सखा सप्तपदा भव ।
सुमृडीका सरस्वति मा ते व्योम सन्दृशि ॥
विष्णुस्त्वान्वेत्वित्यनुषङ्गः ॥ ३७ ॥

अग्नेरुत्तरेणास्तीर्णेषु दर्भेषु प्राढ्युखीं वधूं
प्रक्रामयति कर्ता सप्तपदानि सप्तभिर्मैत्रैः ।
विष्णुस्त्वान्वेत्विति सर्वत्रानुषङ्गः । एकमिषे
विष्णुस्त्वान्वेतु—एकं पदमिषेऽन्नाय निधेहि, त्वां

च गच्छन्तीं विष्णुरन्वेतु । द्वे ऊर्जे विष्णुस्त्वा-
न्वेतु—द्वे पदे ऊर्जे बलाय निधेहीति पूर्ववत् ।
त्रीणि रायस्पोषाय विष्णुस्त्वान्वेतु—त्रीणि
पदानि रायो धनस्य पुष्टये निधेहि । चत्वारि
मयोभवाय विष्णुस्त्वान्वेतु—मयः सुखं तद्भ-
वत्यस्मादिति मयोभूस्तस्येदं मयोभवं, तदर्थं
चत्वारि पदानि निधेहि सुखभवनप्रार्थनाये-
त्यर्थः । पञ्च प्रजाभ्यो विष्णुस्त्वान्वेतु—पुत्रपौ-
त्रप्रजार्थं पञ्च पदानि निधेहि । षड्तुभ्यो वि-
ष्णुस्त्वान्वेतु—षट् पदानि क्रतुसांमुख्याय नि-
धेहि, ते च क्रतवः संमुखीभूताः फलैः संब-
धन्तु त्वाभित्यर्थः । दीर्घायुत्वाय सप्तमं सखा
सप्तपदा भव । सुमृडीका सरखति मा ते व्योम
सन्दृशि ॥ विष्णुस्त्वान्वेतु—दीर्घायुत्वायायुषे
सप्तमं पदं निधेहि । एभिश्च सप्तभिः पञ्चिर्भर्तुः
सुखाय भव । सुमृडीका ‘मृड सुखने’ सुसुखा ।
हे सरखति मा ते तव व्योम आकाशस्थः क-
श्चित्सप्तमं पदं द्राक्षीत् पवनान्दोलितवाससो
नमं वा कंचित्प्रदेशम् ॥ ३७ ॥

तच्चक्षुरित्यादित्यमुपस्थापयति ॥३८॥
तच्चक्षुरित्यादिना कर्ता कन्यामादित्यमुप-
स्थापयति ॥

तच्चक्षुदेवहितं पुरस्ताच्छुकमुच्चरत् ।
पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतम् ॥
देवहितं देवविहितं, देवेभ्यो वा हितं हित-
कारि । शुक्रं शुक्लम् । उच्चरत् ऊर्ध्वं चरत् गच्छत्
उद्यत् ॥ ३८ ॥

अस्तमितेऽग्निम् ॥ ३९ ॥
विवाहे क्रियमाणे यदि रात्रिर्भवति रात्रौ
वा विवाहः, तदा तच्चक्षुरित्यनयामिमुप-
स्थापयेत् ॥ ३९ ॥

जीवन्तीं ध्रुवं स्वस्त्यात्रेयं दर्शयत्य-
रुन्धतीं च ॥ ४० ॥

जीवन्तीं कन्यामिच्छन् ध्रुवादिकं दर्शयेत् ।
अत्र केचिद्रात्रावित्यनुवर्तयन्ति दिवा ध्रुवा-
दिदर्शनाभावात्, अपरे नानुवर्तयन्ति यतोऽये
पश्यसीति प्रश्ने अपश्यन्ती अपि पश्यामीति
प्रतिवचनमाहेत्यर्थो लक्ष्यते । दर्शनमात्रविव-

क्षया हि पश्येः प्रैषः पश्यामि नवेत्यत्र चोत्तरं
पश्येम ॥ ४० ॥

एतेषामेकैकं पश्यसीत्याह ॥ ४१ ॥

पश्यसीत्यैकस्य नाम गृहीत्वा पृच्छेद्गुरुः ॥
पश्यामीति प्रत्याह ॥ ४२ ॥

सापि पृष्ठा सती पश्यामीति प्रतिब्रूयात् ॥

सुमङ्गलीरियं वधूरिमां समेत्य पश्यत ।
सौभाग्यमस्यै दत्त्वायाथास्तं विपरीतनेति
वीक्षिताननुमन्त्रयते ॥ ४३ ॥

वीक्षितान् ध्रुवादीन् गुरुरनुमन्त्रयते । सुमं-
गलीरित्याद्यानुष्टुप् । इयं वधूः शोभनमंगलयुक्ता
भवतु भवत्प्रसादात् । इमां समेत्य संभूय पश्यत ।
अस्यै च सौभाग्यं दत्त्वा पश्चादस्तं गच्छत ।
दत्त्वायेति क्त्वो यक् । तेन दिवापि ज्ञेयमे-
तत् । ध्रुवादिदर्शनं हि जीवनद्योतनमाहुः ।
तदिहावसरेऽपश्यन्त्या अपि पश्यामीति प्रति-
वचनमपमृत्युव्याघाताय समर्थते । अत एव
ध्रुवादिकं यदर्शयेत्, तत्स्वस्त्यविनाशमेव दर्श-
येदित्यर्थः ॥ ४३ ॥

उदुत्तममिति प्रागुदीचीमावसथं यती-
मनुमन्त्रयते यतो वा स्यात् ॥ ४४ ॥

उदुत्तममित्यादिना अनुष्टुप्चतुष्टयेनावसथं
गृहं यतीं गच्छन्तीं प्रागुदीचीमुन्तरपूर्वदि-
गभिमुखीमनुमन्त्रयते । यत्र वा आवसथः
स्यात्, तदभिमुखं गच्छेत् ॥

उदुत्तममारोहन्ती व्यस्यन्तीव पृतन्यतः ।

मूर्धानं पत्युरारोह प्रजया च विराङ्गव ॥ १ ॥

हे वधु उत्तममुत्कृष्टं गृहं सुचरितं वा आरो-
हन्ती, पृतन्यतः पृतनां सेनामिच्छतः शत्रून्
व्यस्यन्तीव क्षिपन्तीव, पत्युर्भर्तुर्मूर्धानमधिरोह
तस्य खगुणगणेन मान्या भवेत्यर्थः, तथा प्रज-
या पुत्रपौत्रादिक्या विशेषेण राजमाना भव ॥

इमां त्वमिन्द्र मीढ़ुः सुपुत्रां सुभगां कुणु ।

दशास्यां पुत्रानाधेहि पतिमेकादशं कुधि ॥ २ ॥

हे इन्द्र मीढ़ुः ‘मिह सेचने’ सेक्तः, गर्भयह-
णाख्याया रेतःस्थितेरिन्द्रप्रसादायत्तत्वादेवं
संबोधनम्, इमां वधूं सुपुत्रां सौभाग्ययुक्तां
च कुरु । दशास्यां पुत्रानाधेहि विधेहि एका-
दशं पतिं सम्पादय ॥ २ ॥

सम्राज्ञी शशुरे भव सम्राज्ञी शश्वां भव ।

ननान्दरि सम्राज्ञी भव सम्राज्ञी अधिदेवृषु ॥ ३ ॥

हे वधु सम्राज्ञी शशुरे त्वं सम्राज्ञी माननी-
यतमा सम्यग्राजमाना भव, तथा शश्वां न-
नान्दरि च भर्तुर्भगिन्यामेवमधिदेवृषु देवरेषु ॥

खुषाणां शशुराणां च प्रजायाश्च धनस्य च ।

पतीनां च देवृणां च सजातानां विराङ्गव ॥ ४ ॥

सजाताः बान्धवपरिजनप्रभृतयः । देवृणां
'छन्दस्युभयथा' (६।४।५) इति हस्तः, मध्यदेशे
तु दीर्घः पञ्चते, देवराणाम् । सर्वं गृहगतं
तवायत्तमस्त्वत्यर्थः । अत ऊर्ध्वं त्वं नो अग्न
इत्यादितंत्रपरिसमाप्तिः । अत्र भर्तृगृहगमना-
वसरे मधुपर्ककापिडका पञ्चते । सा च स्ना-
तकप्रकरणे व्याख्यास्यते ॥ ४४ ॥

इति जालन्धरीयजयपुरवास्तव्यभट्टोपेन्द्रसूनुहरिपालपुत्रदेव-
पालविरचिते समंत्रकाठगृह्यभाष्ये विवाह-
प्रकरणं समाप्तम् ॥

इति पञ्चविंश्ती कापिडका ॥ २५ ॥

अथ

षाढ़िशी काण्डिका ।

पुण्याहे युक्ते । योगे योग इति युनक्ति ॥

यदा वधुः पुण्ये दिवसे भर्तृगृहं गच्छति
तदा रथं शिविकां वा यथासम्भवं युक्ते । तत्र
च योगे योग इति व्याख्यातमंत्रावृत्त्या अश्वा-
दिकं युनक्ति ॥ १ ॥

अङ्गुन्यङ्का अभितो रथं ये ध्वान्ता
वाताग्रमभि ये संपतन्ति । दूरेहेतिः पत-
त्रिणीवाजिनीवांस्ते नोऽग्रयः प्रयः पार-
यन्त्वति चक्रे अनुमन्त्रयते ॥ २ ॥

अङ्गुन्यङ्काविल्यादिकया जगत्या आग्निमारुते
रथचक्रेऽनुमन्त्रयते ऋत्विक् पाश्वे वा । सङ्कुच्च
मंत्रः प्रयोक्तव्यो द्विवचनलिंगात् । अंचती-
त्यंकुः, न्यञ्चतीति न्यङ्कः, अंकुशं न्यंकशाङ्क-
न्यंकौ अञ्चकन्यञ्चकौ गन्तव्योषौ याभ्यां चक्रे
गच्छतः । अङ्गुन्यङ्कौ रथस्याभितः स्थितौ
नोऽस्माकं तेऽग्रयः पारयन्तु पथस्तारयन्तु पाल-

यन्तु वा पथि । के तेऽग्रयः । ये ध्वान्तास्तमो-
रूपाः काष्ठादीन्धनजाः । ये च वाताग्रमभि-
संपतन्ति वैद्युतादिरूपा इत्यर्थः । यश्च दूरे-
हेतिर्दूरगतार्चिरादित्यादिरूपः । यश्च पत्रिणी-
वाजिनीवान् पत्रिणीवान् वाजिनीवांश्चेत्यर्थः,
पत्रिणीवान् वायुगरुडादिमूर्तिषु व्यवस्थितः,
वाजिनीवान् ब्रीह्मादिमूर्त्याश्रितः । कीदृशा
अग्रयः । पग्रयः ‘पृ पालनपूरणयोः’ प्रीणन्तीति
पग्रयः पालयितारः पूरयितारो वा कामानां,
‘ग्रा पूरणे’ इत्यस्य वा पग्रिशब्दः ॥ २ ॥

खे रथस्य खेऽनसः खे युगस्य च तर्मसु ।
खे अक्षस्य खे अवदधामीति युगतर्मसु
शमीशाखामवदधाति ॥ ३ ॥

खे रथस्येत्यादिना युगस्य तर्मसु च्छद्रेषु
शमीशाखामवदधाति । रथस्य खे आकाशे
छिद्रे अवदधामि शाखां, तथा खेऽनसः गच्छाः,
एवं युगस्य तर्मसु च्छद्रेषु, तथा खे अक्षस्य
रथाधारकाष्ठविशेषस्यान्यत्रापि च खे छिद्रे शा-
न्त्यर्थं शमीशाखामवदधामि ॥ ३ ॥

सुकिंशुकं शल्मलिं विश्वरूपं हिरण्यवर्णं सुवृतं सुचक्रम् । आरोह सूर्ये अमृतस्य योनिं स्योनं पत्ये वहतुं कृषुष्वेत्यारोपयते ॥ ४ ॥

सुकिंशुकमित्यादिना वधूं रथमारोपयति ।
हे वधु रथमारोह । कीदृशम् । सुकिंशुकं शोभनपलाशकुसुमैस्तदुपलक्षितैरन्यपुष्पैश्च परिजनाहितैः शोभनं, शल्मलिं ‘शल हुल पत्ल गतौ’ गमनशीलं, अथवा किंशुकशल्मलिदारुनिर्मितत्वादेवमुच्यते, विश्वरूपं नानाकारं, हिरण्यवर्णं उज्ज्वलरूपं, सुवृतं फलकुसुमादिभिः परिवृतं सुवर्तुलं वा सुवर्तनं सुखचेष्टं वा, तथा शोभनचक्रं, अमृतस्य योनिं अमरणधर्मस्य कारणमप्रमापणकारिणम् । पत्ये भर्त्रैव्यत्ययेन भर्तुः स्योनं सुखं कृषुष्व कुरुष्वैनं वहतुं वहतीति वहतुस्तम् ॥ ४ ॥

मा विद्न्परिपन्थिनः सुमंगलीरिति च प्रवाहयते ॥ ५ ॥

‘मा विदन्परिपन्थिनः’ इति ‘सुमंगलीः’ इति
चैताभ्यां व्याख्यातार्थाभ्यां प्रवाहयते रथम् ॥

संकाशया विवहतं ब्रह्मणा गृहैरघो-
रेण चक्षुषा मैत्रेण । पर्याणञ्चं विश्वरूपं
यदस्याः स्योनं पतिभ्यः सविता कृणोतु
तदिति वधूसंगमे ॥ ६ ॥

एतां जगतीं सावित्रीं वधूसंगमे जपति
संकाशयेत्यादिकाम् । अश्वावुच्येते । सम्यग-
नया प्रकाशमानया हृष्ट्या इदमनो विवहतं
प्रापयतम् । ब्रह्मणा अन्नेन सह, गृहैश्च पहया
गृहशब्देन गृहस्थपहयुच्यते, अघोरेण शिवेन,
चक्षुषा मैत्रेण मित्रसम्बन्धिना, नतु शान्त्रवेण ।
कीदृशं वहतम् । पर्याणञ्चं समन्ताच्छन्नम् ।
तथा नानारूपं यदनः अस्या वधवाः पतिभ्यः
स्योनं सुखं पतिभ्य इति वचनव्यत्ययः पत्ये
तच्च सविता च सुखादिकं सर्वं करोतु ।
रथयोरन्योन्यसंघाते विघातशंकायामेष जपः ॥

ये पथीनामिति चतुष्पथेषु जपतीमे
चत्वार इति च ॥ ७ ॥

व्याख्यातौ मंत्रौ । ये पथीनामित्यनुष्टुप् ।
इमे चत्वार इति त्रिष्टुप् । सूत्रं स्पष्टार्थम् ॥ ७ ॥

ये श्मशानेष्विति श्मशानेषु ॥ ८ ॥
जपतीत्यनुष्ठः ॥

ये श्मशानेषु पुण्यजनाः शावास्तेषु शेरते ।

तत्रैव ते रमन्तां मा वधूरन्ववेक्षत ॥

श्मशानेषु शवशयनेषु ये पुण्यजना यक्षा
ये च शावाः प्रेतास्तेषु श्मशानेषु शेरते तिष्ठन्ति,
तत्रैव ते रमन्तां रतिं कुर्वन्तु, मा वधूरन्ववेक्षत
मा द्राक्षुर्वधूम् । वधूरिति सुब्द्यत्ययः ॥ ८ ॥

ये वनेष्विति महावनं महावृक्षं च दृष्टा
जपति ॥ ९ ॥

स्पष्टम् । मंत्रोऽपि विवृतः ॥ ९ ॥

इह रडिरिति क्रूरं दृष्टा ॥ १० ॥

इह रडिरित्यादिकं क्रूरं सिंहादिकं दृष्टा
जपतीत्यनुषंगः ॥

इह रडिरिह रतिरिह धृतिरिह विधृतिरिह स्वधृतिरिह
रन्तिरिह रमतामग्रे वेद् स्वाहा वट् ॥

‘लड विलासे’ लडनं रडिः क्रीडा इह
अस्मासु रमताम् । तथा रतिः प्रीतिः । सर्वत्र
रमतामित्यनुषजति । इह धृतिः संतोषः ।
इह विधृतिर्विधरणं स्थैर्यम् । स्वधृतिः स्वस्य
धनस्य धारणम् । इह रंतिः रमणं रन्तिः,
रख्यादिकं हिंस्वदर्शनादस्मत्सकाशान्मा दूरी-
भूदित्यर्थः । अग्रे वेद् स्वाहा वट् संप्रदानार्थीया
निपाताः ॥ १० ॥

नमो अस्तु सर्पेभ्य इति सर्पान् ॥११॥

दृष्टा जपतीत्यनुषंगः ॥

नमो अस्तु सर्पेभ्यो ये के च पृथिव्यामधि ।
ये अन्तरिक्षे ये दिवि तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः ॥
येषु वा यातुधाना ये वा वनस्पतींरनु ।
ये वावटेषु शेरते तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः ॥
ये वादो रोचने दिवो ये वा सूर्यस्य रश्मिषु ।
येऽप्सु सदांसि चक्रिरे तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः ॥

गतार्थम् ॥ १२ ॥

ये तीर्थनीति तीर्थे ता मन्दमानेति
च ॥ १२ ॥

तीर्थे जपति प्रतीकमुद्वितान्मन्त्रानित्यर्थः ।
ये तीर्थनीति व्याख्याता । तीर्थमन्त्र निपानं
नव्यवतारस्थानम् । यथोक्तं

‘तीर्थाभिधानमिच्छन्ति वितयं कृतबुद्धयः ।

शास्त्रं चैव निपानं च वारि चाप्युषिसेवितम् ॥’

इति ॥

ता मन्दमाना मनुषो दुरोण अधत्तं रथ्यं सहवीरं वचस्यवे ।
कृतं तीर्थं सुप्रपाणं शुभस्पती स्थाणुं पथेष्टामप दुर्मतिं हतम् ॥

आश्विनी । जगती । हे अश्विनौ मन्द-
मानौ स्तूयमानौ हर्षयुक्तौ मद स्तुतिमोदमदे-
त्यादिकादर्थनिर्देशात् मनुषो मनुष्यस्य दुरोणे
गृहे रथ्यं धनं अधत्तं छान्दसो हस्यः आधत्तम् ।
कीदृशं धनम् । सहवीरम् पुत्रसहितं, सहस्र-
वीर्यं वा पुत्रपौत्रादिमालायुक्तमित्यर्थः । किंच
तीर्थं सुप्रपाणं कृतं युवां कुरुतं स्ववगाहं,
तथा स्थाणुं तिष्ठन्त्यस्मिन् संपदं इति स्थाणुः ।
कस्मै । वचस्यवे वच इच्छत्यात्मनः ‘सुप आत्मनः

‘वयच्च’ (३१६१८) ‘क्याच्छन्दसि’ (३२१७०)
इत्युत्वं तस्मै वचस्यवे । हे शुभस्पती शुभस्य
पालयितारौ दुर्मतिं दुष्टां मतिमस्य मनुष्यस्य
अपहतं विनाशयतम् । कीदृशीं दुर्मतिम् ।
पथेष्टां पथि तिष्ठति पथेष्टा तां सुरुदामित्यर्थः ॥

अयं नो मह्याः पारं स्वस्ति नैषद्वन्स्पतिः ।

सीरा नः सुतरा भव दीर्घायुत्वाय वर्चसे ॥

तीर्थविशेषनदीतरणेऽयं मंत्रः । गायत्री ।
अयं वनस्पतिर्वानस्पत्यो रथः नोऽस्मान् मह्याः
महत्या नद्याः पारं नैषत् नयतु । स्वस्ति अवि-
नाशं कृत्वा । सीरा च नदी नोऽस्माकं सुतरा
भव भवतु । दीर्घायुत्वाय दीर्घायुषे, वर्चसे च
अस्माकं सीरा भवतु । दीर्घायुत्वायेत्यत्र त्वप-
त्योरिति सलोपद्धान्दसः ॥

अश्मन्वती रीयते संरभध्वमुत्तिष्ठत प्रतराम सखायः ।

अत्राजहाम ये असनशेवाः शिवान्वयमुत्तरेमाभिवाजान् ॥

अनेन प्रकृता नदी तीर्यते । हे सखायः
जन्याः उत्तिष्ठत, संरभध्वं सप्रयत्ना भवत, प्रत-
रामो नदीम् । प्रयत्नविशेषेण प्रेषणे हेतुमाह
यतोऽश्मन्वती पाषाणसंघट्वती नदी रीयते

तीर्यते । शेव इति सुखनाम । ये चाशेवा अ-
सुखा असन् संति, तानत्रैव स्थाने आजहाम
त्यजामः त्यक्त्वा तान्गच्छाम इत्यर्थः । वयं
च शिवान्देशविशेषान् अभिवाजान् वाजाभि-
मुखान् अन्नविशेषयुक्तान् तरेम तीर्त्वा प्राप्नु-
यामेत्याशंसा ॥ १२ ॥

इति षड्बिंशी काण्डिका ॥ २६ ॥

अथ
सप्तविंशी काण्डिका ।

शन्न इति नदीं तरति ॥ १ ॥
 गतार्थं समव्रकम् ॥ ३ ॥
 य ऋत इति रथाङ्गे विशीर्णे ॥ २ ॥
 अविशेषाभिधानाद्यसिन्कसिंश्चिद्रथाङ्गे वि-
 शीर्णे श्लथे रथे य ऋत इत्यादिकामैन्द्रीं
 बृहतीं जपतीत्यर्थः ॥
 य ऋते चिदभिश्रिष्ठः पुरा जनुभ्य आत्रदः ।
 सन्धाता सन्धि मघवा पुरुषसुनिष्कर्त्ताविहृतं पुनः ॥
 हे रथ यस्त्वं जनुभ्यो ग्रन्थिभ्यो बन्धने-
 भ्यः ऋते विना अभिश्रिष्ठः विशीर्णे विनाशं
 प्राप्तः पुरा पूर्वमेवात्रृदः आतर्दनादहिंसित एव
 नष्ट इत्यर्थः, तं त्वा मघवा पुनः निष्कर्त्ता
 सन्धि सन्धीयत इति सन्धिस्तं निःशेषेण
 पुनः करिष्यतीत्यर्थः । सहि सन्धाता सन्धा-
 नशीलः । कीदृशं सन्धीयमानं त्वां करिष्यति ।
 अविहृतमकुटिलगतियोग्यम् । कीदृशो मघवा ।
 पुरुषसुः बहुधनः । चिदिति पादपूरणो निपातः ॥

अपराह्नेऽधिवृक्षसूर्ये गृहानुपयायोर्जं
विभ्रतीति गृहान्प्रतिवृश्य जपति ॥३॥

अपराह्नसमयेऽधिवृक्षसूर्ये यदा वृक्षाणामु-
पर्येव रविरङ्गमयो दृश्यन्ते नाधस्तात्, तदा
गृहानुपयाय, एहग्रहणेन स्वग्राम उपलक्ष्यते,
स्वग्रामसमीपं गत्वा, तत्र स्वगृहान् प्रतिवृश्य
आभिमुख्येन दृष्टा ऊर्जं विभ्रतीत्यादि जपति।
वध्वा एष जपो मंत्रलिङ्गात् ॥

ऊर्जं विभ्रती वसुवनिः सुमेधा गृहानागां मोदमाना सुवर्चाः ।
अघोरेण चक्षुषा मैत्रेण गृहाणां पश्यन्ती वय उत्तिरामि ॥
गृहाणामायुः प्र वयं तिराम गृहा अस्माकं प्रतिरन्त्वायुः ।
गृहानहं सुमनसः प्रपद्ये वीरमी वीरपतिः सुशेवा ॥
इरां वहतो वृत्तमुक्षमाणास्तेष्वहं सुमनाः संविशामि ।
येषां मध्येऽधिप्रवसन्नेति सौमनसं बहु ॥
गृहानुपहयामहे ते नो जानन्तु जानतः ।
स्त्रूतावन्तः स्वधावन्त इरावन्तो ह सामदाः ॥
अक्षुध्या अतृष्यास्त गृहा मास्मद्विभेतन ।
उपहूता इह गाव उपहूता अजावयः ॥
अथो अन्नस्य कीलाल उपहूतो गृहेषु मे ।
उपहूता भूरिधनाः सखायः साधुसम्मदाः ॥
अरिष्टाः सर्वपूरुषा गृहा नः सन्तु सर्वदा ।
अहं गृहानागां आगता, ऊर्जं विभ्रती

अन्नं धारयन्ती पुष्णती च, वसुवनिः ‘वन षण
संभक्तौ’ वसूनि धनानि विभजमाना, सुमे-
धाः शोभनया प्रज्ञया युक्ता, मोदमाना हृष्य-
न्ती, सुवर्चाः शोभनदीसिः, यहाणामिति द्वय-
त्ययेन द्वितीयार्थे षष्ठी, अघोरेण सौम्येन, मैत्रेण
हितैषिणा चक्षुषा यृहान्पश्यन्ती । वय इति
धननाम, धनमुत्तिरामि ददामि परिजनाय ।
वयमेतेषामायुः प्रतिरामः उपलेपनादिद्वारेण
स्थैर्यं सम्पादयामः । यहा अपि यहाधिष्ठात्र्यो
देवता अस्माकमायुः प्रतिरन्तु सम्पादयन्तु ।
अहमेतान् यहान् प्रपद्ये गच्छामि प्रविशामि ।
कीदृशान् । सुमनसः सौमनस्यकारिणः । वीरम्भी
गत्यर्थोऽत्र हन्तिः, पुत्राणां प्रापिका लम्भिका ।
वीरपतिः विक्रान्तियुक्तभर्तृका । सुशेवा शेवो-
ऽन्नं धनं च, सुधना । कीदृशान् यहान् । इरा-
मन्नं वहतः धारयतः । तथा घृतमुक्षमाणा
आसिश्चन्तो बहुगवादिकत्वात् ये यहास्ता-
नहं सुमनस्का सती प्रविशामि । किंच
येषां यहाणां मध्ये निवसन् बहु सौमनस-
मेति प्रपद्यते, तान् यहानुपह्यामहे आह्यामः ।
तेऽस्माज्ञानतो ज्ञानयुक्तान् जानन्तु । यहा-

धिष्ठातृदेवताप्रसादाच्च वयं सूनृतावन्तः सत्य-
वाचः स्याम, तथा स्वधावन्तः पितृयज्ञकारिणः
इरावन्तोऽन्नवन्तः, हेत्यनर्थकः, सामदाः स्याम
सान्त्वनलक्षणेन प्रथमेनोपायेन स्वीकारकाः
स्यामेत्यर्थः । यथोक्तं

‘साम दार्न च भेदश्च दण्डश्चेति चतुर्विधः ।

मायेन्द्रजालोपेक्षाश्च सप्तोपायाः प्रकीर्तिंताः ॥’

इति । अस्मभ्यमिति तादर्थ्ये चतुर्थी, तेनास्मदर्थं
सत्यवचनयुक्ता यूयं भवतेत्यप्यर्थः सम्पव्यते ।
अस्मभ्यं सामदा भवतेति प्रदाने चतुर्थी अपि
योज्या । हे यृहा अस्माभिरधिष्ठिताः सन्तः
अस्मत् मा विभेतन अस्मत्सकाशाङ्गयं मा कार्षुः ॥
इह च यहेषु उपहूता आहूता गावस्तथा
अजा अवयश्च अथो तथा अन्नस्य संबन्धी की-
लालो मृष्टरस आहूतो मम यहेषु, तथा सखायः
सहायाः, भूरिधनाः बहुवित्ताः, आहूतास्ते
साधु कृत्वा सम्मदाः सम्यक् हर्षयुक्ताः सर्वदा
सन्तु, तथा अरिष्टा अनुपाहिंसिता नोऽस्माकं
यृहाः सर्वपूरुषाश्च सर्वदा भवन्तु ॥ ३ ॥

इति सप्तविंशी काण्डिका ॥ २७ ॥

अथ

अष्टाविंशी काण्डिका ।

—८०४४—

उलपराजीं स्तुणात्याशयनीयात् ॥ १ ॥

उलपो वीरणः, प्रसूना दीर्घदर्भा इति तु
प्रसिद्धिहीनं वचो मध्यदेशादौ वीरणानामेव
तथा प्रसिद्धेः । ऋत्विक् वीरणपांकिं स्तुणाति
रचयति रथावतरणस्थानादारभ्य वधूशयन-
गृहविशेषं यावत् ॥ १ ॥

तया प्रविशति ॥ २ ॥

तया राज्या प्रविशति यहं रथादवतीर्य
वधूसहितो वरः ॥ २ ॥

अध्याहितामिं सोदकं सौषधमावसर्थं
प्रतिपद्यते ॥ ३ ॥

अध्याहितः स्थापितो विवाहाग्निर्यत्र तं,
तथा सोदकमुदकुम्भभूषितं, सौषधं ब्रीह्याद्यो-
षधिसनाथं, आवसर्थं गृहविशेषं प्रतिपद्यते
प्रविशति । अत ऊर्ध्वं हि पाकयज्ञेष्वधिक्रियते ।

वास्तुहोमानन्तरं चैष प्रवेश इष्यते । उक्तं हि सूत्रं ‘अमीवहा वास्तोष्पत इति चतस्रभिर्वास्तोष्पतीयस्य स्थालीपाकस्येष्टाथ वास्त्वाविशेत्’ (१२१) इति ॥

अमीवहा वास्तोष्पते० ॥

आद्या गायत्री । तिस्रस्त्रिष्टुभः । ब्रह्मण आर्षम् । हे वास्तोष्पते माध्यमिकदेवताविशेष वायुरूप नोऽस्माकं अनमीव एधि, ‘अम रोगे’ रोगशून्यो भव अस्मान्नीरोगान्कुर्वित्यर्थः । अमीवानं व्याधिं हन्तीति अमीवहा व्याधिप्रधवंसकारी, अनमीवस्तु रोगप्रागभावस्यैव स्थैर्यहेतुरित्यपौनरुत्तयम्, तथा सुशेवः सुखसेव्यो भव । किं कुर्वन् । विश्वा रूपाण्याविशन् नानारूपाणि धारयन्, अश्वादीनि नानारूपाणि वा आविशन् प्रवेशयन् समृद्धं एहं कुर्वन्नित्यर्थः ॥ ३ ॥

हे वास्तोष्पते अस्मान् प्रविविक्षून् प्रतिजानीहि, आभिमुख्येनानुकूल्येन पश्य, ततश्च स्वावेशः सुप्रवेशो रोगरहितोऽस्माकं भव । यत्

त्वा ईमहे याचामहे, तन्नः प्रतिजुषस्व तेन याचि-
तेनास्मान् प्रीणीहीत्यर्थः । तस्मादस्माकं द्विपदे
मानुषरूपे, चतुष्पदे गवादिके शं भव सुख-
रूपो भव ॥ २ ॥

हे वास्तोष्पते अस्माकं प्रतरणो भव दुर्ग-
मस्थानेभ्योऽस्मान् प्रतारयेत्यर्थः । हे इन्दो
माध्यमिकत्वसामान्यात् चन्द्र अस्माकं गोभि-
रश्वैश्च गये गृहे स्फानः स्फीतो भव । तेन तत्व
सख्ये वर्तमाना वयं अजरासः अजीर्णः
स्याम । त्वं चास्मान् प्रतिजुषस्व प्रीणीहि ।
क इव कान् । पितेव पुत्रान् ॥ ३ ॥

हे वास्तोष्पते ते तत्व सम्बन्धिन्या संसदा
वेगादिसंपदा शगमया सुखरूपया वयं सक्षीम
संगच्छेम । हिरण्यवया सुवर्णादिकया, गातुमत्या
यज्ञादिकर्मवत्या यज्ञाद्युपयोगिन्येत्यर्थः । वर-
मुत्कृष्टं कृत्वा नोऽस्मान् अलब्धलाभात्मके
योगे, प्राप्तपरिरक्षणात्मके च क्षेमे वर्तमानः
पाहि रक्ष । यूयं त्वं व्यत्ययेन पात पाहि
स्वस्तिभिरविनाशैः सर्वकालम् ॥ ४ ॥

रोहिण्या मूलेन वा यद्वा पुण्योक्तम-
परेणाग्निमानङ्गुहे रोहिते चर्मण्युपवे-
श्यापिवा दर्भेष्वेव जयप्रभृतिभिर्हुत्वा-
ग्निरैतु प्रथम इति च ॥ ४ ॥

रोहिण्या मूलेन वा नक्षत्रेण युक्ते चन्द्रम-
सीति ज्ञेयम् । यद्वा पुण्योक्तं ज्योतिःशास्त्रे
पुण्यरूपं श्रेयस्करं यद्विनमुक्तं, तत्र वा । अप-
रेणाग्निं प्रकृतत्वादावसथ्यम्, अनङ्गुह इद-
मानङ्गुहं वार्षभं तत्र, रोहिते चर्मण्युपवेश्य
वधूं वरः स्वयं चोपविश्य, केवलेषु वा दर्भेषु
वधूमुपवेश्य स्वयं चोपविश्य जयहोमप्रभृतिक-
माज्यभागान्तमाज्यसाधनत्वादर्थादाज्यधर्मयु-
क्तमुपसमाधानादिपूर्वकं हुत्वा, अग्निरैतु प्रथम
इत्यादिभिश्च कर्मान्तराणि कुर्यात् । कानि
तानि । पाकयज्ञा अर्थात् ॥

अग्निरैतु प्रथमो देवतानां सोऽस्याः प्रजां नयतु सर्वमायुः ।
तद्यं सजा वरुणोऽनुमन्यतां यथेयं स्त्री पौत्रमधं निरु-
च्यात्स्वाहा ॥ १ ॥

अग्निरैतु इति वै श्वदेव्यश्चतस्तत्त्वाण्डिष्टुभः । वि-

श्रेषु देवेष्वागच्छत्सु सर्वदेवतानां प्रथमोऽग्रे-
ऽग्निरा एतु ऐतु आगच्छतु । सोऽग्निः सर्वदेव-
पुरःसरोऽस्या वध्वाः प्रजां नयतु प्रापयतु, तां
च प्रजां सर्वमायुः नयतु प्रापयतु । द्विकर्मकः
अजां नयति ग्राममितिवत् । तच्चायुरग्निना
प्राप्यमाणं वरुणो राजानुमन्यतां तत्रानुमर्ति
ददात्वेवमस्त्विति । राजग्रहणं तेनानुमतेन
तदनुचरत्वात्सर्वे देवा अनुमन्यन्ते इत्याश-
यैन । यथाच इयं स्त्री वधूः पुत्रस्येदं पौत्रमधं
पापं निरुन्ध्यात् पुत्रशोकं नानुभवैत्था तेन
प्रकारेण वरुणो राजा अनुमन्यताम् ॥ १ ॥

अग्निरिमां त्रायतां गार्हपत्यः सोऽस्याः प्रजां मुञ्चतु
मृत्युपाशात् । अरिक्तोपस्था जीवतामस्तु माता पौत्रमान-
न्दमभिविबुध्यतामियं स्वाहा ॥ २ ॥

इमां वधूमग्निरावस्थ्यस्त्रायतां रक्षतु । इयं
वधूररिक्तोपस्था अस्तु उपस्थ उत्सङ्गो बालक-
सुतैः क्रमेण जायमानैरस्या उत्सङ्गोऽरिक्तोऽशू-
न्योऽस्त्वित्यर्थः । तथेयं जीवतां चिरायुषां पु-
त्राणां माता भवतु । पुत्राणामयं पौत्रस्तं चानन्दं
सुखमियमाभिमुख्येन विशेषेण बुध्यताम् ॥ २ ॥

मा ते गृहे निशि घोर उत्थादन्यत्र त्वद्गुदत्यः संविशन्तु । जीवपुत्रा पतिलोके विराज पश्यन्ती प्रजां सुमनस्यमानां स्वाहा ॥ ३ ॥

हे वधु ते तव गृहे निशि दिवा घोरो रोदनादिशब्दो मा उत्थात् रोदनादिशब्दो दुष्टस्त्वद्गृहे मा भूत्कदाचिदित्यर्थः । रुदत्यो रोदनं कुर्वत्यस्त्वत्तव सकाशादन्यत्र संविशन्तु अन्यत्र तव दूरवर्तिनि देशे तिष्ठन्तित्वत्यर्थः । त्वं पतिलोके पतिकुले विशेषेण राज शोभस्य जीवपुत्रा दीर्घायुर्बुपुत्रा सती, तथा सुमनस्यमानां सुखिनीं प्रजां पुत्रादिकां पश्यन्ती सती ॥ ३ ॥

मा ते कुमारः स्तनधः प्रमायि मा त्वं विकेश्युर आवधिष्ठाः । स्तनन्धयं ते सविताभिरक्षत्वा वाससः परिधानाङ्गहस्पतिर्विश्वेदेवा अभिरक्षन्तु नित्यं स्वाहा ॥ ४ ॥

तव कुमारो बालकः स्तनन्धयः स्तनपः मा प्रमायि मा मृत । मा च त्वं विकेशी मुण्डा सती उरो वक्ष आवधिष्ठाः भर्तृविरहकृतमुरस्ताडनं तव मा भूदित्यर्थः । तव स्तनन्धयं सविता अभिरक्षतु ब्रह्मस्पतिश्च अभिरक्षतु आ व्राससः परि-

धानात् परिधानवस्त्रपर्यन्तं यावत् रक्षतु, विश्वे
देवाश्च नित्यमभिरक्षन्तु ॥ ४ ॥

एताभिश्वतस्त्रभिर्द्विग्भिश्वतस्त्र आहुतयो दा-
तव्या वरेण स्वयमेवमुक्तरा अपि । अग्ने प्राय-
श्चित्त इत्यादिभिर्यजुर्भिरन्या दश आज्याहुतयः
क्रमापक्रमाभ्याम् ॥

अग्ने प्रायश्चित्ते त्वं देवानां प्रायश्चित्तिरसि ।

यासां भृशा तनूस्तामस्या नाशय स्वाहा ॥

प्रायश्चित्तं पापनिवारणं धर्मजननं च क-
र्मोच्यते । तत्कारणत्वादग्निः प्रायश्चित्तिः । हे
अग्ने प्रायश्चित्ते त्वं देवानां प्रायश्चित्तिर्दोषाप-
सारे शुभजनने च निमित्तमतोऽस्यां वध्वां
या भृशा अपवित्रा अतिशयेन बीजवशेन बाल-
भावकृतकुचेष्टावशेन च तनूस्तामस्या वध्वा
नाशय तद्वत्मशुभं नाशय । वरस्य हि गार्भ-
बैजिकदोषा जातकर्मादिभिर्नीशिताः, वध्वास्तु
तानि प्रायेण न कृतानि

‘गार्भेहोमैर्जातकर्मचौडमौञ्जीनिवन्धनैः ।

बैजिकं गार्भिकं चैतो द्विजानां ग्रतिहन्यते ॥’ (मनुः २२७)

इति स्मृतेः । एनः पापमशुद्धिः ॥

वायो प्रायश्चित्ते० । सूर्य प्रायश्चित्ते० । चन्द्र प्रायश्चित्ते० ।
विष्णो प्रायश्चित्ते० । विष्णो प्रायश्चित्ते० । चन्द्र प्राय-
श्चित्ते० । सूर्य प्रायश्चित्ते० । वायो प्रायश्चित्ते० । अग्ने
प्रायश्चित्ते० ॥

एतानि सानुषङ्गाणि पराणि पञ्च यजूंषि
अपक्रमेण । तेनर्भिर्भश्चतस्त्रभिश्चतस्रो, यजु-
र्भिश्च दशभिर्दशेति चतुर्दशाहुतयः संपन्नाः,
ऋयायुषमित्यनेन पंचदशी,-इत्यादित्यदर्शनः ।
स आज्यैकदेशे योऽनेन यजुषा वक्ष्यमाण आ-
सेकस्तामेवाहुतिं मन्यते मन्त्रावृत्तिं वा ॥ ४ ॥

ऋयायुषं जमदग्नेः कश्यपस्य ऋयायुषं
यदेवानां ऋयायुषं तन्मे अस्तु ऋयायुषमि-
त्याज्यस्यैकदेशे दध्यासिच्य दधिक्रावण
इति त्रिर्दधि भक्षयित्वा माणवकायोत्सङ्ग-
इरामन्न इति फलानि प्रददाति ॥ ५ ॥

स्वयंकर्तृकत्वादासां सुवेण पूर्वोक्ता वृता-
हुतीहुत्वा ऋयायुषमित्यादियजुषा पृथक्पात्रो-
छृते वृते वृतैकदेशे दध्यासिच्य ‘दधिक्रावणः’
इत्यनया त्रीन्वारान् वधूं दधि भक्षयित्वा वरो
माणवकाय वध्वा उत्सङ्गे निहिताय फलानि

प्रददाति 'इराममे' इति मन्त्रेण । मणिभिर्मन्त्रै-
रोषधिभिस्त्रिभिरुपायैः साध्यमानत्वात् त्रयायुषं
बालयुववृद्धावस्थात्रयभावित्वात् यागदानहो-
मसाध्यत्वात्तदारम्भकत्वाद्वा त्रयायुषं यत् जम-
दग्धेः त्रयायुषं, यज्ञ कश्यपस्य, यज्ञ देवानां,
तत्सर्वमस्त्वति वर आशास्ते ॥

दधिक्रावणो अकारिषं जिष्णोरश्वस्य वाजिनः ।

सुरभि नो मुखा करत्वा ण आयूषि तारिषत् ॥

आय्मेयी । अनुष्टुप् । इन्द्रस्यार्षम् । दधि क्राम-
तीति दधिक्रावा 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' (३।२।७५)
इति कनिप् । अग्निर्वैश्वानर उच्यते । सहि सर्वे
भक्षितं जरयति जठरे स्थितो दध्यादिकम् । तस्य
दधिक्रावणोऽग्नेर्जाठरस्याहमकारिषं करोमि स-
न्तर्पणमर्थात् । कीदृशस्य । जिष्णोर्जयनशीलस्य,
अश्वस्य अशनस्य व्यापिनो वा, वाजिनोऽन्नपतेः ।
नोऽस्माकं सुरभि सुगन्धिविद्यायुद्धारभूषित-
मर्थान्मुखं दधि भक्ष्यमाणमाकरत् करोतु । लो-
डर्थे लेद् । नोऽस्माकमायूषि प्रतारिषत् प्रतरतु
दधातु । पूर्ववत् पंचमो लकारः । इरामम
इतीयं व्याख्याता ॥ ५ ॥

इत्यष्टाविंश्ची काण्डिका ॥ २८ ॥

अथ

एकोननिंशी काण्डिका ।

—→—
तूष्णीमुपचरितं स्थालीपाकं श्रपयि-
त्वा तस्यान्मिष्टा प्रजापतिं च शेषं प्रा-
श्नीतः ॥ अन्नमेव विवननमन्नं संवननं
स्मृतम् ॥ अन्नं पश्ननां प्राणोऽन्नं ज्येष्ठं
भिषक् स्मृतम् ॥ अन्नमयेन मणिना प्रा-
णसूत्रेण पृश्निना ॥ सिनोमि सत्यग्र-
न्थिना हृदयं च मनश्च ते ॥ सह वाचा
मनो अस्तु सह चित्तं सह ब्रतम् ॥ च-
क्रमिवानङ्गुहः पदं मामेवान्वेतु ते मनः ॥
मां चैव पश्य सूर्यं च मा चान्येषु मनः
कृथाः ॥ चाक्रवाकं संवननं मम चासु-
ष्याश्च भूयादिति ॥ १ ॥

तूष्णीमेव यत्रोपचारो निर्वापादिस्तं चरुं
खरससिञ्चत्वादुदकेन श्रपयित्वा तस्याशेनान्मि
प्रजापतिं चेष्टा नाम्नैव तूष्णींग्रहणात् हुतशेषं

प्राशीतः वधूवरावेकत्र पात्रे सह । गृह्यान्त-
रेषु हि समशनमिति संज्ञा । सहाशनं च
समशनमिति प्रसिद्धम् । संवननमिति च
मन्त्रलिङ्गम् । अन्ये त्वत्रापि चैकपात्रे न सह
भोजनमिच्छन्ति । यथाहि यजमानपञ्चमा इरां
प्राशन्ति सपत्नीका भुज्जत इत्यतः पञ्चसंख्या-
सहश्रवणेऽपि इळाया गृहमेधीययोः पृथगेवा-
शनं, तद्विहापि भवितव्यम् । पाकयज्ञप्रति-
षेधार्थं पुनस्तूष्णीमुपचरितयहणम् । उक्तं
ह्येतत् ‘तेष्वावृदुपचारस्तूष्णीम्’ (१३।७) इति ।
भक्षणं तु अन्नमेव विवननमित्यादिभिश्चतस्त-
भिरनुषुडिभः, मन्त्रोच्चारणं चरुकर्मकम् ॥

‘वन षण संभक्तौ’ अन्नमेव विवननं विभजनं,
अन्नमेव संवननं स्मृतं सह भुज्यमानं संश्लेष-
णमित्यर्थः । अन्नं पशुनां प्राणः तेन हि जीवन्ति ।
अन्नमेव ज्येष्ठं प्रशस्ततमं भिषग्भेषजं स्मृतम् ।
तेन हि बुभुक्षादिकृता व्याधयो निवर्यन्ते ॥

वरो ब्रूते हे वधु तवाहं हृदयं च मनश्च
सिनोमि ‘षिज् बन्धने’ बध्नामि । मननं मनो
ज्ञानं मन्यतेऽनेन मनः बाह्यन्द्रियपञ्चकं, हृदयं

चित्तम् । केन । सत्यप्रन्थिना सत्यं निर्ब्याजच-
रितमेव ग्रन्थिस्तेन, पृश्निना शुक्लेन शुचिना
धर्मरूपेणेत्यर्थः । अन्नं मणिरिव, प्राणः सूत्र-
मिव हारायलंकाररूपमेतत् ॥

हे वधु तव च मम च वाचा सह मनोऽस्तु
यादृशं वचनं तादृशं निर्ब्याजं चित्तमस्तु,
नतु दौर्जन्येनान्यज्ञेतसि अन्यद्वाचि । एवमा-
वयोश्चित्तं चैतन्यं समानमस्तु, ब्रतं च सफलं
विहितं कर्म । तव मनो मामेवान्वेतु चक्रमि-
वान्दुहः पदं यथा शकटचक्रं शकटकर्षकस्य
वृषभस्य पदमनुगच्छति ॥

मामेव सूर्यमेव च पश्य । अन्येषु पुरुषेषु मनो
मा कृथाः । मम चामुख्याश्च वध्वाश्चाकवाक-
मिव संवननं भूयात् । यथा चक्रवाकपक्षिमि-
थुनं यथाप्रात्मतिस्तेहात् वृष्ट्यादिकं संविभ-
ज्य भुंक्ते तद्वदावां, तद्वदतिप्रीतिरावयोर-
स्त्वत्यर्थः ॥ १ ॥

इति श्रीजालन्धरीयमहोपेन्द्रसूनुहरिपालपुत्रदेवपालविरचिते
समन्वचारायणीयगृहभाष्ये विवाहः परिपूर्णः ॥

इत्येकोनत्रिंशी काण्डिका ॥ २९ ॥

अथ
त्रिशी काण्डिका ।

अथ गर्भाधानम्

संवत्सरं ब्रह्मचर्यं चरतो द्वादश रात्रीः
षट् तिस्रं एकां वा ॥ १ ॥

ब्रह्मचर्यमैथुनं चरित्वा गर्भाधानं कार्य-
मिति । तत्पूर्णिमायाममावस्यायां न मैथुनं
कर्तव्यमिति च संकल्पः । एकैककर्तृकमत्र
ब्रतम् । संवत्सरं प्रथमः कल्पः । यौवनमदस्या-
तिशयात्वनुकल्पेनापत्कल्पो विकल्पः—द्वादश
रात्रीः षट् तिस्रं एकां वेति ॥ १ ॥

तौ संविशतः ॥ २ ॥

तौ वधूवरावेकस्मिन् शयने भवतः । विवा-
होत्तरकालप्रथमशयने आधाने च समानमेत-
द्विधानमनन्तरमत्रचतुष्टयजपसहितम् ॥ २ ॥

अपश्यं त्वा मनसा चेकितानं तपसो
जातं तपसो विभूतम् । इह प्रजामिह रयिं
ररणः प्रजायस्व प्रजया पुत्रकाम ॥ अप-

श्यं त्वा मनसा दीध्यानां स्वायां तनू
ऋद्धै नाधमानाम् । उप मासुच्चा युवति-
र्बभूयाः प्रजायस्व प्रजया पुत्रकामे ॥ प्र-
जापते तन्वं मे जुषस्व त्वष्टुदेवेभिः स-
हसा न इन्द्रः । विश्वेदेवैर्यज्ञियैः संवि-
दानः पुंसां वहूनां मातरः स्याम ॥ अहं
गर्भमादधामोषधीष्वहं विश्वेषु भुवनेष्व-
न्तः । अहं प्रजा अजनयं पृथिव्यामहं
जनिभ्यो अवरीषु पुत्रानिति रुयादिव्य-
त्यासं जपतः ॥ ३ ॥

एतात्तिष्ठुभः प्रथमसंवेशने गर्भाधाने च
वधूवरौ जपतः रुयादिव्यत्यासं कृत्वा, प्र-
थमां स्त्री, द्वितीयां वरः, तृतीयां स्त्री, च-
तुर्थीं वरः । व्यत्यासो विपर्ययः । पुरुषो हि
प्रधानम् । तस्य पूर्वं क्रियायोगोऽन्यत्र, इह तु
विपर्ययः । स्त्री आदिर्यत्र व्यत्यासे, स रुया-
दिव्यत्यासः ॥

वधूर्वदति—हे पुत्रकाम त्वामहमपश्यं प-

इयामि, चेकितानं देदीप्यमानं ब्रह्मवर्चसा-
दिना अतिशयेन दीस्तिमन्तम् । केन पश्यामि ।
मनसा, नतु चक्षुषा । कीदृशम् । तपसो जातं
तप इति प्रजापतेः सत्कर्मणश्च नाम, प्रजा-
पतेर्ब्रह्मणः सकाशाज्ञातं, तपसश्चाविर्भूतं वृद्धिं
गतम् । इह प्रजां मयि पुत्ररूपां रथिं च धनं
रराण आददत् प्रजया प्रजायस्त्र ग्रजामुत्पा-
दयेत्यर्थः ॥ १ ॥

वर आह—पश्यामि त्वां हे पुत्रकामे दी-
ध्यानां दीस्तिमतीं मनसा । कीदृशीम् । नाध-
मानां ‘नाधृ नाथृ यान्नोपतापैश्वर्याशीःषु’ प्रजां
याचमानाम् । कुत्र । स्वायां तनू स्वस्यां तन्वाम् ।
किमर्थम् । ऋच्छै समृच्छै लोकद्वयाभ्युदयाय ।
मासुप मम समीपे वर्तमाना त्वमुच्चा महती
पूज्यतमा सत्युत्रादियोगात् युवतिस्तरुणी सती
बभूयाः अतिशयेन भूयाः । प्रजया प्रजायस्त्र
आत्मा वै पुत्रनामेति वचनात् प्रजारूपेण प्रजा-
यस्त्र पुत्रवती भव ॥ २ ॥

वधूराह भर्तरि प्रजापतित्वमध्यारोप्य—हे
प्रजापते मम तन्वं तनूं शरीरं जुषस्त्र । हे त्वष्टुः

हे प्रजापते त्वं इन्द्रः सन् सहसा बलेन देवै-
र्विश्वैश्च देवैरनुपतिः सन् नोऽस्माकं संविदानः
सम्यक् जानानः । यज्ञिर्यैर्यज्ञाहैरिति देववि-
शेषणम् । वयं च बहूनां पुंसां पुत्राणां मातरो
निर्मात्रिः स्याम ॥ ३ ॥

वर आह—ओषधीषु फलपाकान्तासु अह-
मेव गर्भे फलजननसामर्थ्यमादधामादधे ।
जीवात्मनां परमात्मनो भेदाभावादेवमभिधा-
नम् । अत एवाह विश्वेषु सर्वेषु भूतेषु अहमे-
वान्तस्तिष्ठामि अन्तर्यामितया, पृथिव्यामह-
मेव प्रजामनवद्यामजनयं जनयिष्यामि च ।
अहमेव जनिभ्यो जननीनां स्त्रीणामवरीषु
जठराभ्यन्तरवर्तिनीषु गर्भग्रहणीषु पुत्रान्
जनयामि बीजमादधामि ॥ ४ ॥

एवमेवतौ प्रजाकामौ संविशतः ॥ ४ ॥
गतार्थम् ॥ ४ ॥

करदिति भसदमभिमृशति ॥ ५ ॥

करदिति यजुषा भसदं स्त्रीचिह्नं वरोऽभि-
मृशति । करत् कुर्वाणं प्रजां, भवेत्यर्थः ॥ ५ ॥

भसदित्युपरि जननम् ॥ ६ ॥

पुंचिहं भसदिति यजुषा अभिमृशति स्त्री ।
हे पुंजनन त्वं भसदीप्यमानं सत्कार्यजनन-
समर्थ भवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

बृहदिति जातम् ॥ ७ ॥

बृहदित्यनेन जातं वीर्यं प्रक्षिपति । बृहदि-
स्तीणं पुत्रजननसमर्थं भवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

इति त्रिंशी काण्डिका ॥ ३० ॥

अथ

एकत्रिंशी काण्डिका ।

अथ सीमन्तः

तृतीये गर्भमासे सीमन्तं कारयते
शुद्धपक्षस्य पुण्याहे पर्वणि वा यथोक्त-
मुपसमाधाय जयप्रभृतिभिर्हुत्वा पश्चा-
दम्नेर्दर्भेषु प्राङ्मासीनायाः सर्वान्केशान्सं-
प्रसुच्य प्रसाधयते ॥ १ ॥

गर्भयहणादारभ्य यस्तृतीयो मासस्तत्र
शुक्लपक्षस्य पर्वणि मुख्ये दिने सीमन्तोन्नयन-
संज्ञया यौगिक्या प्रसिद्धं यत्संस्कारकर्म, त-
त्कारयते, नतु विद्वानपि स्वयं कुर्यादिति णिचः
प्रयोगात् दर्शितम् । एतच्च पात्रस्यैव केचित्सं-
स्कारमिच्छन्ति आधारसंस्कारादेव गर्भस्यो-
पकारो भविष्यति गोलकसंस्कारेणेव चक्षुष
इति वदन्तः । तथाच स्मृतिः

‘सकृत्संस्कृतसंस्काराः सीमन्तेन द्विजस्त्रियः ।

यं यं गर्भं प्रसूयन्ते स सर्वः संस्कृतो भवेत् ॥’

इति । अन्ये तु गर्भस्यैव संस्कारं मन्यन्ते तत्रैव
तृतीये गर्भमास इत्यस्योपपत्तेः । पात्रमात्र-
संस्कारत्वे हि किं गर्भमासव्यपेक्षया, यदा
कदाचित्सीमन्तो विधीयते, कार्यः सीमन्त
इति । स्मृतेरपि

‘गार्भैर्होमैर्जातिकर्मचौडमौञ्जीनिवन्धनैः ।

बैजिकं गार्भिकं चैतो द्विजानां ग्रतिहन्यते ॥’

(मनु० २।२७)

इति । अपरे तूभयसंस्कारमाहुः । तत्र क्षेत्रसं-
स्कार एवानुमततमप्रायो वेदार्थविदां सकृदनु-

षानस्य प्रसिद्धत्वाद्वाहुल्येन । यथोक्तमुपसमा-
धानं कृत्वा जयप्रभृतिभिराज्यभागान्तं हुत्वा,
प्रकृतस्य आवस्थ्यस्य अग्नेः पश्चाद्गागे अग्नेऽर्भेषु
प्राण्युख्या उपविष्टायाः सर्वान् केशान् सम्यक्
प्रकर्षेण मुक्तान् कृत्वा, कङ्कतेन दारुमयोभय-
दिक्भूरितरदन्तयोगिना वालस्पष्टीकरणेन
प्रसाधयते स्पष्टीकरोति वक्ष्यमाणाभिस्ति-
स्तुभिर्क्रिंगिभिः ॥ १ ॥

यं सीमन्तं कङ्कतस्ते चकार यद्वा क्षुरः
परीवर्ज वपंस्ते । स्त्रीषु रूपमश्विनौ
तन्निधत्तं पौस्येनेमं संसृजतं वीर्येण ॥
इन्द्राणी चक्रे कङ्कतं स सीमन्तं विसर्पतु ।
पुनः पतिभ्यो जायां दा अग्ने प्रजया
सह ॥ पुनः पत्नीमन्निरदादायुषा सह
वर्चसा । दीर्यायुरस्या यः पतिर्जीवाति
शरदः शतमिति ॥ २ ॥

इतिशब्दः करणप्रधानः । अनेन मत्त्रत्रयेण
केशान् प्रसाधयते इति पूर्वेण संबन्धः ॥ यं

सीमन्तं ते तव कङ्गतश्चकार कृतवान्, भुरो
वा यं चकार सीमन्तं, भुर इव तीक्ष्णत्वा-
त्कङ्गत इति व्याचक्षते विवाहादूर्ध्वं भुरसंस-
र्गस्य स्त्रीष्वमाङ्गलिकत्वात् । दृष्टश्चोपमायां वा-
शब्दः ‘समुद्रो वा महासत्त्वः’ इत्यादौ निपा-
तानामनेकार्थत्वात् । यत् वपन् केशान्स्प-
ष्टीकुर्वन् कङ्गतस्ते तव परीवर्ज वर्जितवान्
वालानां शिरोविदारणभयात्, तद्वपं सीमन्ता-
ख्यसंस्कारयुक्तत्वात्स्त्रीषु हे अश्विनौ निधत्तं
कुरुतं, तथैव तद्वपं पौँखेन वीर्येण संसृजत-
मश्विनौ ॥ १ ॥

अमुं कङ्गतमिन्द्राणी शची चक्रे कृतवती ।
अतोऽयमुत्कृष्टत्वात्कङ्गतः सीमन्तं विसर्पतु चि-
नोतु संपादयत्वित्यर्थः । हे अग्ने इयं पत्नी त्वया
विवाहसमये दत्ता, इदानीं पुनः प्रजया सह
पतिभ्यः एतां जायां दाः देहि पुत्रवतीं सम्पाद-
यत्यर्थः ॥ २ ॥

अग्निरिमां पत्नीं पुनरदात् ददौ आयुषा
वर्चसा च सह । अस्या यः पतिर्भर्ता स दीर्घा-

युरस्तु । जीवाति शरदः शतं, जीवातीति लोडर्थे
लद्, शरदां शतं जीवतु वर्षशतं जीवता-
दित्यर्थः ॥ २ ॥

त्रिः श्वेतया शल्ल्या शमीशाखया
सपलाशया वा सीमन्तं विचिनोति यास्ते
राक इति ॥ ३ ॥

त्रीन्वारान् त्रिः, श्वेतया शुक्रया, शल्ल्या
शल्लिः श्वावित्सेधा, तस्याः शलाका शल-
लिरुपचारात् तया, शमीशाखया सपलाशया
सपत्रया सीमन्तं विचिनोति ‘यास्ते राके’
इति त्रिष्टुभा । शल्ल्या ताम्रशलाकया श्वेतया-
लोहितयेति यद्याचक्षते, तन्न दृष्टानुरूपम् ॥

यास्ते राके सुमतयः सुपेशसो याभिर्ददासि दाशुषे वसूनि ।
ताभिनौ अद्य सुमना उपागहि सहस्रपोषं सुभगे रराणा ॥

ब्रह्मण आर्षम् । हे राके देवपुत्रि यास्तव
शोभना मतयः, सुपेशसः सुरूपा अभिमत-
फलदानोन्मुखत्वं मतीनां सुरूपत्वं, याभिः
सुमतिभिर्दीशुषे दात्रे यजमानाय वसूनि ध-
नानि ददासि, ताभिरुपलक्षिता सत्यद्यास्मि-
न्नहनि नोऽस्मानुपागहि उपागच्छ, सुमनाः

प्रसन्नचित्ता सती, हे सुभगे सुन्दरि राके
सहस्रपोषं सहस्रसंख्यं धनं रराणा ददती ॥३॥

अथास्याः पृथक्षेशपक्षौ सन्नह्यति
नीललोहितेन सूत्रेण नीललोहितं भवति
कृत्या शक्तिर्थ्यज्यते । एधन्ते अस्या
ज्ञातयः पतिर्बन्धेषु बध्यत इति ॥ ४ ॥

अनन्तरमस्या गर्भिण्याः कङ्कतसमीकृतानां
शलव्या विभज्यमानाभिः रेखाभिः परिच्छेदेन
कृतसीमन्तभागानां केशानां कृतौ पृथग्द्वौ
पक्षौ पार्श्वद्वयगतौ सन्नह्यति बधाति नीललो-
हितेन सूत्रेण नीललोहितमित्यादिक्यानु-
ष्टुभा ॥ नीललोहितमिदं सूत्रं भवति । कृतिः
क्रिया तया शक्तिर्थ्यज्यते गर्भस्य पुंस्त्वं व्य-
ज्यत इत्यर्थः, अस्या गर्भिण्या ज्ञातय एधन्ते
वर्धन्ते लोडर्थे लट् व्यज्यतां शक्तिर्वर्धन्तां
ज्ञातय इत्यर्थः, पतिश्च स्लेहादिवन्धेषु सत्सु
बद्ध्यताम् ॥ ४ ॥

यो गुरुस्तमर्हयेत् ॥ ५ ॥

यो गुरुः सीमन्तोन्नयनस्य कर्ता ब्राह्मणस्तम-
र्हयेद्यथाशक्ति मधुपर्कदानादिना पूजयेत् ॥५॥

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

३१३

एतदेव कुमारीणां सटोद्धरणमत्रैवानु-
लेपनम् ॥ ६ ॥

अत्रैव काले वाग्दत्तानां कुमारीणां सटो-
द्धरणं कर्म कर्तव्यं केशरचनाविशेषात्मकम् ।
अनुलेपनं सर्वौषधिकुङ्कुमप्रभृतिभिरनुलेपनं
शोभाविशेषाधायि सीमन्तस्य । अत्रामेया ये के
च ज्ञेत्यादिक्या चतुर्गृहीतेन प्रधानयागः ॥

इत्येकत्रिंशी काण्डिका ॥ ३१ ॥

अथ

द्वात्रिंशी काण्डिका ।

अथ पुंसवनम् ॥ १ ॥

अथेत्यानन्तर्ये सीमन्तोन्नयनानन्तरं पुंस-
वनसंज्ञकं गर्भसंस्कारकर्म कर्तव्यमिति ॥ १ ॥

भूयिष्ठगतेषु गर्भमासेषु त्रीन्स्थाली-
पाकाञ्छूपयेदाम्नेयमैन्द्रं वैष्णवं च तेषां

यथादैवतं जुहोति ‘अग्निस्तुविश्रवस्त-
मम्’ ‘इन्द्र क्षत्रं’ ‘प्र तद्विष्णुः’ ‘पुमान्’
इत्यभिजुहोति ॥ २ ॥

‘दशमे मासि सूतवे’ इति श्रुतेः, दर्शनाच्च
दश गर्भमासाः । तत्र पञ्च अर्धभागः, षट् भू-
बांसः, सप्त भूयिष्ठाः । भूयिष्ठः सप्तमो गतो
येषु, तेषु गर्भमासेषु सत्सु, अष्टमे मासि
शिष्टाचारात् । त्रीन् स्थालीपाकान् श्रपयेत्
आग्नेयमैन्द्रं वैष्णवं च । तेषां मध्यादन्यतम-
मन्यतमं गृहीत्वा यथादैवतं जुहोति । यत्रैकः
स्थालीपाकस्तत्र देवताभेदेऽपि एकं कर्म द्रव्य-
देवतासंयोगस्यैक्यात् । इह तूभयभेदात् सं-
योगभेदेन कर्मबहुलत्वम् । अग्निस्तुवित्यादिना
अग्निं जुहोति, इन्द्रं क्षत्रमित्यादिना इन्द्रम्,
प्र तद्विष्णुरित्यादिना विष्णुम्, पुमानित्यादि-
नैककस्माद्वाग्मुद्भूत्य स्विष्टकृतं जुहोति ॥

अग्निस्तुविश्रवस्तमं तुविब्रह्माणमुत्तमम् । अतूर्तं श्रावय-
त्पतिं पुत्रं ददाति दाशुषे ॥ ३ ॥

अग्निर्दाशुषे हविर्दक्षत्रते यजमानाय पुत्रं

ददाति । कीदृशम् । तुविश्रवस्तमं तुविशब्दो
भूरिनामसु पठितः, श्रवःशब्दोऽन्नवचनो यशो-
वचनो वा, बहून्नतमं बहुयशस्कतमं वा, तुवि-
ब्रह्माणं ब्रह्मशब्दो वेदवचनोऽत्र बहुवेदविद-
मित्यर्थः, तथोत्कृष्टं सर्वातिशायिनं, अतूर्तं
त्वरारहितं अतरलं स्फीतमिति यावत्, श्राव-
यतां पर्ति ऋत्विजां पर्ति यज्वानमित्यर्थः ॥१॥

इन्द्र क्षत्रमभि वाममोजोऽजायथा वृषभं चर्षणीनाम् ।
अपानुदो जनममित्रयन्तमुरुं देवेभ्यो अकृणोरु लोकम् ॥२॥

हे इन्द्र त्वं क्षत्रमभि क्षतत्राणं प्रत्यजा-
यथाः जातः । ओज इति अस्य विशेषणम् ।
क्षात्रमोजो बलं च लक्षणीकृत्य त्वं जात
इत्यर्थः । वामं वननीयं संविभागार्हम् । हे
वृषभं वर्षक । केषाम् । चर्षणीनां मनुष्याणां
देवा अपीह मनुष्याः । अमित्रयन्तममित्रमिवा-
चरन्तं जनमसुरलोकं त्वमपानुदः अपसारित-
वानसि । कीदृशं जनम् । उरुं विस्तीर्णम् ।
अपानुद्य च तं देवेभ्यो देवार्थं देवानां वा
सुब्द्यत्ययेन लोकं कृतवानसि ॥२॥

प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः ।
यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधिक्षयन्ति भुवनानि विश्वा ॥३॥

व्याख्यास्यते ॥ ३ ॥

पुमानभिः पुमानिन्द्रः पुमान्विष्णुरजायत । पुमांसं
जनयेत्पुत्रं दशमे मासि सूतवे ॥ येन जातेन विभुना
जीवेम शरदः शतं पश्येम शरदः शतमिति तं नो मंहस्य
शतिनं सहस्रिणं गोसनिमश्वसनिं वीरम् ॥

आभ्यामृग्यजुषाभ्यां स्थिष्टकृत्क्रियते । अ-
भ्यादयः पुमांसं पौरुषातिशययुक्तं पुत्रं जनये-
युर्यतस्त एव त्रिलोक्यां पुमांसः पौरुषातिशय-
युक्ता अजायन्त जाताः । दशमे मासि सूतवे
सोतुं तुमर्थे तवेद्यप्रत्ययः । येन जातेन सता
विभुना प्रभुणा वयं शरदः शतं जीवेम पश्येम
च, तं पुत्रं नोऽस्माकं मंहस्य वर्धयस्व, शतिनं
सहस्रिणं शतसहस्रादिधनयुक्तं, गोसनिं गवां
संविभक्तारमेवमश्वसनिं वीरं पुत्रं विक्रान्तं
वा विक्रमयुक्तम् ॥ २ ॥

इति द्वात्रिंशी काण्डिका ॥ ३२ ॥

अथ

त्रयस्तिशी काण्डिका ।

—
अथ सोष्यन्तीसवनम् ॥ १ ॥

अनन्तरं सोष्यन्तीसवनं नाम दृष्टार्थं कर्मो-
च्यते । यौगिकीयं संज्ञा । सूयतेऽनेनेति सवनं
सुखप्रसवं कर्म । सोष्यमाणाया आसन्नप्रस-
वायाः सवनं सोष्यन्तीसवनम् ॥ १ ॥

विजनिष्यमाणाया अद्भिः पाणिं स्त्र-
वन्तं शिरस्याधाया हृदयादभिमृशेत् ॥ २ ॥

विजनिष्यमाणाया आसन्नप्रसवायाः अद्भिः
स्त्रवन्तं पाणिं शिरस्याधाय हृदयं यावदभिमृ-
शेत् । भर्ता अत्र कर्ता, तदसन्निधावासः
कश्चिह्नेवरादिः ॥ २ ॥

मन्त्रमाह

यथायं वातः पवते यथा समुद्र ए-
जति । एवं ते गर्भ एजतु सह जरायु-
णावपद्यतामिति । क्षिप्रमेव प्रजायते ॥ ३ ॥

अनेन मत्रेणाभिसृशेत् । तथा सति क्षिप्रमेव सुखेन प्रसूयते इति दृष्टार्थतामस्य कर्मण आह ॥ यथा प्रत्यक्षो वायुरयं वेगवाही पवते धावति, यथावा समुद्र एजति कम्पते, एवं ते तव गर्भ एजतु तूर्णं प्रजायतां, जरायुणा गर्भाशयेन सह अवपद्यतां निर्गच्छतु ॥३॥

इति त्रयस्त्रिंशी काण्डिका ॥ ३३ ॥

अथ
चतुर्स्त्रिंशी काण्डिका ।

अथ नामकर्म

पुत्रे जाते नाम धीयते ॥ १ ॥

पुत्रे जाते जातकर्म कृत्वा नाभिवर्धनादनन्तरं नाम धीयते संकल्प्यते—इदं नाम करिष्यते इति केचिद्बाकुर्वते, नामकरणं हि ‘एकादश्यां नाम कुर्वीत पुण्ये वाहनि’ इत्यशौचशुद्धौ समृतम् । अन्ये त्वाहुः—जाते सति एकादशं तदन-

न्तरं वा सुलभं नामकर्मणि नातिक्रामेदित्येवं-
परमेतदिति । वयं तु तत्त्वमद्भुते वक्ष्यामः ॥ १ ॥

घोषवदाद्यन्तरन्तस्थं चतुरक्षरम् ॥ २ ॥

नाम्न आदौ घोषवदक्षरं कर्तव्यम्, मध्ये
चान्तस्थसंज्ञकम्, चत्वार्यक्षराणि यत्र तत् ।
अक्षराणि अचोऽत्र हलामनवधारणात् ॥ २ ॥

यथोपपत्ति वा ॥ ३ ॥

यथावा देवताप्रसादलब्धत्वाद्यनुसारेण
तदुपपद्यते, तथा कर्तव्यम् ॥ ३ ॥

अग्निमन्त्रानीय तस्मिन्नाज्यभागान्तं
हुत्वा सहिरण्ये कांस्ये संपातानवनयेत्
'हिरण्यगर्भः' 'संवत्सरस्य प्रतिमा' 'काय
स्वाहा, कस्मै स्वाहा, कतमस्मै स्वाहा,
प्रजापतये स्वाहा' प्रजापते नहि त्वदिति
च द्वाभ्याम् ॥ ४ ॥

यत्र यहे प्रसवस्तत्र लौकिकमग्निमाहृत्य
तत्रैवाज्यभागान्तान् होमान् कृत्वा हिरण्ययुक्ते
कांस्यपत्रे संपातान् हुतशेषबिन्दूनवनयेत् स्वा-

वयेत् हिरण्यगर्भं इत्यष्टाभिराहुतिभिः । हिरण्यगर्भं इत्येकाहुतिः । संवत्सरस्य प्रतिमामिति द्वितीया । काय स्वाहा, कस्मै स्वाहा, कतमस्मै स्वाहा, प्रजापतये स्वाहेति चतस्रः । प्रजापते नहि त्वदिति द्वाभ्यां द्वे । एवमष्टौ भवन्ति । केचित् प्रधानकर्मत्वाच्चतुर्गृहीतेनैव होम इत्याहुः ॥

हिरण्यगर्भः समवर्तताये भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।
स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम ॥

एषा विवाहकाण्डे विवृता ॥

संवत्सरस्य प्रतिमां ये त्वा रात्र्युपासते ।

तेषामायुष्मतीं प्रजां रायस्पोषेण संस्तुज ॥

हे रात्रि त्वं संवत्सरस्य प्रतिमा निर्मात्री,
त्वां ये जनाः उपासते, तेषां प्रजामायुष्मतीं
कुरु रायस्पोषेण धनपुष्ट्या संस्तुज संयोजय ॥
काय स्वाहा ॥

काय प्रजापतये सुहुतमस्तु ।

कस्मै स्वाहा । कतमस्मै स्वाहा । प्रजापतये स्वाहा ॥

कप्रभृतीनि चत्वारि प्रजापतिनामानि ॥

प्रजापते नहि त्वदन्य एता विश्वा जातानि परिता-
वभूव । यत्कामास्ते ज्ञाहुमस्तञ्चो अस्तु स्वाहा ॥

विराट् । हे प्रजापते त्वदन्यो नास्ति य
एतानि विश्वानि सर्वाणि जातानि जन्मवन्ति
भूतानि परिबभूव परिभूतवान् वशीकरोति व्या-
प्नोतीति यावत् । एता एतानि, विश्वा विश्वानि
'शेश्छन्दसि बहुलम्' (६१७०) इति शेर्ष्कृ ।
परितेत्यत्र त इति वर्णागमः । यत्फलं काम-
यमाना जुहुमस्तन्नोऽस्तु ॥

असा अमुष्य पुत्रोऽमुष्यासौ पुत्रः । वर्यं स्याम पतयो
रथीणां स्वाहा ॥

असा अमुष्य चेति नामविशेषनिर्देशः ।
असौ विष्णुमित्रोऽमुष्य यज्ञमित्रस्य पुत्र इति
पितापुत्रयोर्द्विनामोच्चारणं षष्ठ्यन्तस्य पितृ-
नाम्नो मध्ये, पुत्रनाम्न आद्यन्तयोः । वर्यं रथीणां
धनानां पतयः स्वामिनः स्याम सम्पद्येमहे ॥

अग्नेरायुरसीति हिरण्येन मुखं मेध्यं
कृत्वा पाणिना मुखमद्विः संस्पृश्य प्रक्षा-
ल्य स्तनाननुमन्त्रयते मधु वात ऋतायत
इति तिसृभिः प्रत्यृचमुभावुत्तमया ॥५॥

अग्नेरायुरसीत्यादिना मन्त्रेण हिरण्येन मुखं

मेध्यं पवित्रं कृत्वा जलाविलेन हस्तेन मुखं
 स्पृष्टा बालकस्य मातुः स्तनाननुमत्रयते प्रक्षाल्य
 बालकस्य पिता, तदसन्निधौ पुरोहित एकै-
 कथा ऋचा एकैकम्, उत्तमयान्यया तूभौ ।
 तदपेक्षमेव बहुवचनं स्तनानिति । मधु वात
 इति दक्षिणम्, मधु नक्तमिति वामम्, मधुमान्न
 इति द्वौ । मधुशब्दो जगत्प्रजननस्यामृतस्य
 नित्यानन्दमयस्य मधुविद्याप्रसिद्धस्य नाम
 मत्रत्रये ज्ञेयः ॥

मधु वात ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः ।
 माध्वीनः सन्त्वोषधीः ॥

मधु नक्तमुतोषसा मधुमत्पार्थिवं रजः ।

मधु द्यौरस्तु नः पिता ॥

मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमां अस्तु सूर्यः ।

माध्वीर्गावो भवन्तु नः ॥

ऋतो यज्ञः । यज्ञमिच्छति यः स ऋता-
 यच्छब्देन व्यजन्तेन शत्रन्तेन चोच्यते, ऋता-
 यते यज्ञमिच्छते यजमानाय वातो मधु अस्तु
 अमृतत्वकारी भवतु । सिन्धवो नद्यो मधु जलं
 क्षरन्ति क्षरन्तु । ओषधीः ओषध्यः फलपा-
 कान्ताः माध्वीर्मधुररससंयुक्ता भवन्तु । मधु

नक्तम्, उतशब्दोऽप्यर्थे, नक्तं सन्ध्या, सापि
उषसा रात्र्या सह मध्वस्तु नः । पार्थिवं रजः
पार्थिवलोकः मधुमानस्तु । यौरन्तरिक्षं मध्व-
स्तु नः पिता । वनस्पतयो मधुमन्तः सन्तु,
सूर्यश्चास्माकं मधुमानस्तु, गावश्चास्माकं मा-
ध्वीमार्धव्यो मधुमत्यः सन्तु ॥ ५ ॥

हिरण्येन सम्पातान्सन्निघृष्य मधु
चेत्येके तन्मुखे कृत्वा प्रपाययत्यायुर्धय
जरां धय सत्यं धय श्रियं धयोर्जं धय
रायस्पोषं धय ब्रह्मवर्चसं धय ॥ ६ ॥

सुवर्णेन संपातान् सन्निघृष्य बालस्य मुखे
कृत्वा पाययति । एके पुनर्मन्यन्ते मधु च,
मधुयुक्तान् संपातान् सन्निघृष्य पाययेदि-
त्यर्थः । उत्सर्गेण पितृकर्मकत्वात् जातकर्मप्र-
भृतीनां, पिता ब्रूते—हे बालक आयुर्धय पिव,
एवं जरां पिव, पीयमानं सम्पातघृतं समधु-
वा स्तनक्षीरं च तवायुरादेः कारकमस्त्वत्यर्थः ।
ऊर्जमन्नं बलं च । रायस्पोषो धनपुष्टिः । वे-
दादिविद्यासमृद्धिर्ब्रह्मवर्चसम् ॥ ६ ॥

जीव शरदः शतं पश्य शरदः शत-
मिति मूर्धनि निघ्राप्य स्वस्त्ययनं वाच-
यति ॥ ७ ॥

बोधश्चमेत्यनुवाकम् । स्वार्थे णिच् वाचय-
तीति । शिष्टं स्पष्टम् ॥

बोधश्च मा प्रतीबोधश्च पुरस्ताद्वोपायतामस्मश्च मान-
वद्राणश्च दक्षिणतो गोपायतां गोपायमानश्च मा रक्षमाणश्च
पश्चाद्वोपायतां जागृविश्च मारुन्धती चोत्तराद्वोपायताम् ॥

अनमित्रं नो अधरागनमित्रमुदकृधि । इन्द्रानमित्रं नः
पश्चादनमित्रं पुरस्कृधि ॥

अनमिरत्रैहोभिः सचेमहि विश्वे देवा अनमित्रा न
उपसः सन्तु निम्रुचः ॥ याः षडुर्बीः पञ्च प्रदिशस्ता नः
पान्तु मित्रधा नो मित्रे दधाता अभयं नो अस्तु ॥

ये रात्रीमनुतिष्ठथ ये च भूतेषु जागृथ ।

पश्चून्ये सर्वांत्रक्षथ ते न आत्मसु जागृत ॥

बोध प्रतीबोधाख्यमानवद्राण गोपायमान रक्षमाण जा-
गृवेऽरुन्धति ये देवास्तनूपाः स्थ ते म इह तन्वं पात बोध-
प्रतीबोधेत्यसौ वा आदित्यो बोधोऽग्निः प्रतीबोधोऽख्यमानव-
द्राणेति चन्द्रमा वा अस्यमोऽयं यः पवते सोऽनवद्राणो गोपा-
यमान रक्षमाणेत्यहवै गोपायमानो रात्री रक्षमाणो जागृवेऽरु-
न्धतीति यज्ञो वै जागृविर्दक्षिणारुन्धत्येते वै देवा राष्ट्रभृत-
स्तानेवेष्ट आत्मनो गोपीथाय ॥

एतत्स्वस्त्ययनं, स्वस्तिरविनाशस्तस्यायनं प्रा-

परं अविनाशलाभकारणम् । राष्ट्रभृतामार्षम् ।
 राष्ट्रं जगद्विभ्रति धारयन्ति पुष्णन्ति च ये ते रा-
 ष्ट्रभृत आदित्यादय कृतवोऽपीत्येके । बोधाद-
 योऽत्रैवानुवाके पुरस्ताद्याख्याताः । आदित्यो
 बोधः, अग्निः प्रतीबोधः प्रकाशकत्वात् । चन्द्रमा
 मनोरूपेणास्त्रमः सततजागरणात्, प्राणरूपो
 वायुरनवद्राणः अकृत्स्तगतित्वात् । दिवसो
 गोपायमानो जीवननिमित्तक्रियानुष्ठापनद्वा-
 रेण, रक्षमाणो रात्रिः । जागृतिः यज्ञः प्रजा-
 पतिरूपः ‘यज्ञो वै प्रजापतिः’ इति श्रुतेः सर्वा-
 न्तर्यामिरूपेण सर्वप्राणिषु जागरणाजागृतिः,
 अरुन्धती दक्षिणा । साहि अरीन्निवारयन्ती
 सती यजमानाय फलं ददाति ॥

बोध आदित्यो मां पुरस्तात् पूर्वस्यां दिशि
 गोपायतां रक्षतु, प्रतीबोधश्चाग्निः । अस्त्रम-
 श्चन्द्रो मां दक्षिणस्यां दिशि गोपायतां,
 अनवद्राणश्च वायुः । प्राणः गोपायमानो दिवसो
 मां पश्चिमदिग्भागे गोपायतां, रक्षमाणश्च
 रात्रिकालः । जागृतिर्यज्ञः प्रजापतिरुत्तरदिग्भागे
 मां गोपायतां, अरुन्धती च दक्षिणा ॥

अनमित्रं नोऽधरागित्यैन्द्री, अनुष्टुप् । न
मित्रममित्रं नामित्रमनमित्रं मित्रमित्यर्थः
नश्रद्धयेन प्रकृतार्थाभिद्योतनात् । हे इन्द्र
नोऽस्माकं अधरागधस्तनदिग्भागे उदकोत्तर-
दिग्भागेऽनमित्रं कृधि कुरु, यस्तत्रास्मान्हिसि-
तुमिच्छति, तमनुकूलं सम्पादयेत्यर्थः । एव-
मुत्तरत्र । पश्चात्पश्चिमदिशि । पुरः पूर्वस्यां
दिशि ॥

अनमित्रैरहोभिरिति द्वे शक्यर्थुष्णिहौ । अ-
भिधेया सर्वत्र देवता । हे विश्वे देवाः सर्वे देवा
वयं मित्रीभूतैरहोभिः सचेमहि, उषसः प्रभा-
तकालाः, निम्रुचश्च रात्रयोऽस्माकं मित्राणि
सन्तु । ‘म्रुचु म्लुचु गतौ’ नितान्तं गच्छत्याभ्य
आदित्य इति निम्रुचः ॥ याः षड्देवता उर्वी
उर्ध्यः महत्यः । कास्ताः ॥ यौः, पृथिवी, अहः,
रात्रिः, उषः, ओषधयः तथा पश्च प्रदिशश्च-
तस्मः प्रागाद्या ऊर्ध्वा पश्चमी । ता नोऽस्मान्
पान्तु रक्षन्तु । हे अनन्तरोक्ता यतो यूयं मि-
त्रधा हितस्य कार्यस्य विधात्र्यस्ततो नोऽस्मान्
मित्रे शुभकर्मणि दधात धारयत, अभयं चा-

स्माकमस्तु युष्मत्प्रसादात् ॥ हे प्रदर्शितदेवा ये
यूयं रात्रीमनुतिष्ठथ रात्रीं लक्षणीकृत्य तिष्ठथ,
ये च भूतेषु जागृथ, सर्वाश्र पश्चन् रक्षथ, ते
नोऽस्माकं सम्बन्धिषु आत्मसु शरीरेषु जागृत ॥

बोध प्रतीबोधेत्यादिनाष्टानां संबोधनम् ।
हे बोधादयः अरुन्धतीपर्यन्ताः ये यूयं दे-
वास्तनूपाः स्थ तनूनां शरीराणां रक्षका
भवथ, ते मे मम इह गहने भवे तन्वं तनूं
पात रक्षत । बोधादीन् प्रतीकैरवच्छिद्य
व्याचष्टे बोधप्रतीबोधेत्यादिना, गतार्थमेतत् ।
एते वै देवाः, वैशब्दोऽवधारणे, एत एव बोधा-
दयो राष्ट्रस्य जगतो भर्तार ऋतवश्च, अतोऽहं
तानेवेष्टे स्तौमि । किमर्थम् । आत्मनो गोपी-
थाय रक्षणाय । अन्यान्यप्यत्र स्वस्त्ययनानि
पठनीयानि । वचिश्चुरादौ पञ्चते, ततः स्वार्थे
णिच् स्वस्त्ययनं वाचयतीति । तेन युक्तं स्वक-
र्तृकं वचनं पितुः । स्वकर्तृकाणि ह्येतान्युत्स-
र्गेण प्राक् चूडाकरणात् ॥ ७ ॥

इति चतुर्स्त्रिशी काण्डिका ॥ ३४ ॥

अथ

पञ्चत्रिंशी काण्डिका ।

—→○←—

सर्षपान्फलीकरणमिश्रान्दव्या जुहोति
‘शण्डो मर्कोपवीतः’ ‘आलिखन्’ ‘हर्य-
क्षणः’ ‘केशिनी’ इति ॥ १ ॥

बालकसूतिकयोः रक्षार्था अशौचकालेऽमी
होमाः, अतश्च दृष्टार्था एव । फलीकरणं
कम्बुकाः, तैर्मिश्रितान्सर्षपान्दव्या दशाहं
यावत् सायंप्रातर्जुहुयात् शण्ड इत्यादिचतु-
र्भिर्मन्त्रैः ॥

शण्डो मर्कोपवीतस्तौण्डुलेय उलूखलश्चपलो नश्यतामितः
स्वाहा ॥ १ ॥

इह सूतिकास्थानाच्छण्डादयो नश्यन्तु
पलायन्तामिति समुदायार्थः । शण्डादयः पि-
शाचानां संज्ञाः । एकैको मन्त्रसंबन्धः । शण्ड
इतः स्थानान्नश्यतु, एवं मर्कः, उपवीतः, तौ-
ण्डुलेयः, उलूखलश्चपलो नश्यतामितः । स्वाहा
सुहृतमस्तु ॥ १ ॥

आलिखनवलिखनिकवदन्त उल्खलश्चपलो नश्यतामितः
खाहा ॥ २ ॥

समानं पूर्वेणैतत् ॥ २ ॥

हर्यक्षणः कुम्भः शक्तिर्हन्ता चुपणीमुखश्चपलो नश्यता-
मितः खाहा ॥ ३ ॥ केशिनी श्वलोमिनी कचा कौचा-
पकाशिन्यपेतो नश्यतामितः खाहा ॥ ४ ॥

हर्यक्षण इत्यादयः संज्ञाः । केशिनी नाम
राक्षसी । तथा श्वलोमिनी, कचा, कौचा, अप-
काशिनीत्येतान्यपि राक्षसीविशेषनामानि ॥ ४ ॥

एवं सायंप्रातर्दशाहं जुहुयात् ॥ २ ॥

अनेन प्रकारचतुष्टयेन दशाहं जुहुयात्
अशौचकालं यावज्जुहुयादित्यर्थः ॥ २ ॥

इति पञ्चत्रिंशी काण्डिका ॥ ३५ ॥

अथ
षट्टिंशी काण्डिका ।

अथ नामकरणम्

दशम्यां तस्मिन्ब्रेवाम्भौ पयसि स्थाली-
पाकं श्रपयित्वा सर्वगन्धैः फलोत्तरैः
सशिरस्कं स्नापयित्वाहतेन वाससा प्र-
च्छाद्य स्थालीपाकस्य जुहोति क्या न-
श्चित्र इति द्वाभ्यां ‘क्या तच्छृण्वे प्रजा-
पतये स्वाहा’ प्रजापते नहि त्वदिति
च द्वाभ्याम् ॥ १ ॥

दशम्यां व्यतीतायामशौचशुद्धावेकादशेऽ-
हनि द्वादशेऽहनि वा तत्र नक्षत्रादिवैगुण्ये
दिनान्तरे नामधेयं दशम्यां द्वादश्यां वापि
कारयेत्

‘पुण्येऽहनि मुहूर्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ।’
इति स्मरणात् । औदयिक्या च व्यवस्थया
त्रयोदशी तिथिर्गृह्यते, नत्वन्याय्यादुत्थानाद-
न्याय्याच्च संवेशनादनयतनकाल इत्यादि-

कया, ‘रात्रिशेषे द्वाभ्यां प्रभाते तिसूभिः’ इति विभातायामपि रजन्यामुदयात् प्रागशौचानुवृत्तिदर्शनात् । तस्मिन्नेव सूतिकागारस्ये सूतकाम्बौ पयसि स्थालीपाकं श्रपयित्वा सर्वौषधिप्रभृतिभिः सुगन्धिद्रव्यविशेषैरूपरिविनिहितमङ्गलार्थजातीपूर्णफलविशेषैः सशिरस्कं स्नापयित्वा, पुंलिङ्गनिर्देशात् स्त्रियं वर्जयति, अनुपमुक्तेन वस्त्रेण संच्छाद्य तस्य स्थालीपाकस्य संबन्धिभिरवदानैर्वर्यत्ययेन स्थालीपाकेन जुहोति कया नश्चित्रेति पञ्चाहुतीः ॥ १ ॥

अग्नेरायुरसीति तुल्यमा ललाटाभिमर्शनात् ॥ २ ॥

अग्नेरायुरसीत्यादिकमायुषेष्या तुल्यमित्यतिदेशः । अवधिमाह आ ललाटाभिमर्शनात् । ‘तस्य ललाटमभिमृश्याश्चिनोः प्राण इति जपति’(१०)इति वक्ष्यति । तदनन्तरमायुषेष्या समानमित्यर्थः ॥ २ ॥

तदेव नाम धीयते ॥ ३ ॥

अत्रानुवाके असावित्यस्य स्थाने तदेव नाम धीयते यत्तु जातकर्मणि कृतं, नान्यत् ॥ ३ ॥

अन्यदित्येके ॥ ४ ॥

एके पुनराहुरन्यद्विधीयते । द्वे हि नाम्नी
ब्राह्मणस्य कर्तव्ये । तत्र यद्रहस्यं जातकर्म-
पयुक्तं ‘पुत्रे जाते नाम धीयते’ (३४१) इति,
तस्य प्रयोजनं पैररभिचारे क्रियमाणेऽनुच्चा-
रणादि, प्रकटं त्वेकादशाहादौ व्यावहारिकम् ।
तथाच श्रुतिः ‘तस्माद्वाह्मणो द्विनामा’ इति ॥४॥

प्राक् स्थिष्टकृतः कंसे पूतमाज्यमा-
सिच्य हिरण्यं चावन्धनीयमन्नेरायुरित्य-
वधाय तस्य जुहोतीन्द्रस्य प्राण इति
पञ्चभिः ॥ ५ ॥

स्थिष्टकृतः पूर्वं पूतमाज्यं कांस्यपात्रे आ-
सिच्य प्रक्षिप्य, तत्र च हिरण्यं प्रक्षिप्य अम्भे-
रायुरसीत्यादिना मन्त्रेण । कीदृशं सुवर्णम् ।
आवन्धनीयं बालकस्य कण्ठादौ बन्धनार्हम् ।
तस्याज्यस्य जुहोति इन्द्रस्य प्राण इत्यादिभिः
पञ्चभिर्मर्मेभिः ॥ ५ ॥

प्राक्संस्थितयजुषो ब्रह्मा घृते हिरण्य-
मवपद्यते सर्वे चर्त्विजो यदसर्प इति ॥६॥

संस्थितयजुहोमात्पूर्वं ब्रह्मा घृते हिरण्य-
मवपद्यते अवष्टङ्गाति यत्तद्वालगलादिबन्धनार्थं
घृते निहितं सर्वे च ऋत्विजस्तदवष्टङ्गन्ति
यदसर्पं इत्यादिमन्त्रैः ॥ ६ ॥

पावमानेनेत्युच्छृत्य देवा आयुष्मन्त
इति यजमानाय प्रयच्छति ॥ ७ ॥

आज्यात्सुवर्णं पावमानेनेत्युच्छृत्य यजमा-
नाय प्रयच्छति देवा आयुष्मन्त इत्यादिमन्त्रैः ॥

तत्पिवति निरवधयेत् ॥ ८ ॥

तत् सुवर्णनिःस्नावमाज्यं बालकः पिवति ।
तच्च निःशेषेणावधयेत् पिवेत् ॥ ८ ॥

हिरण्याद्वृतं प्रक्षाल्येममम् इति हि-
रण्यमावधाति ॥ ९ ॥

हिरण्यलग्नं घृतं प्रक्षाल्य तद्विरण्यं बध्नाति
बालकस्य गलादौ इममम् इत्यादिना ॥ ९ ॥

तस्य ललाटमभिमृश्याश्विनोः प्राण
इति जपति ॥ १० ॥

ललाटतटं हस्तेन स्पृष्ट्वा जपति अश्विनोः
प्राण इत्यादिकम् ॥ १० ॥

अङ्गादङ्गात्सम्भवसि हृदयादभिजायसे । आत्मा वै पुत्रनामासि जीव शरदः
शतं पश्य शरदः शतमिति मूर्धनि निग्राय स्वस्त्ययनं वाचयति ॥ ११ ॥

अङ्गादङ्गादित्यादिना बालस्य मूर्धनि शिष्टुं नं कृत्वा स्वस्त्ययनं वक्ति । क्वचिन्निग्राप्येति पाठः, तत्र स्वार्थे णिच् । पित्रसन्निधौ वा मातरं प्रयुज्येति केचित् । ऋत्विग्वा पितुः प्रयोजको विवक्षितः ॥ १२ ॥

एवमत ऊर्ध्वं विप्रोष्य ॥ १२ ॥

अतो नामकरणादूर्ध्वं यदा प्रवासादायाति पिता, तदानेनैव प्रकारेण मूर्धन्यभिग्राणं कुर्यात् ॥ १२ ॥

एवं मासि मासि स्थालीपाकस्येष्टा जातकर्मणा वाज्यस्य ॥ १३ ॥

एवमेव प्रतिमासं जन्मदिने स्थालीपाकेन जातकर्मविधिवदाज्येनेष्टा निग्राणं मूर्धनि कुर्यात् ॥ १३ ॥

एवं संवत्सरम् ॥ १४ ॥

प्रतिमासमिमां कर्तव्यतां संवत्सरं याव-
त्कुर्यात् ॥ १४ ॥

मांसं तु नाश्चीतः ॥ १५ ॥

मांसं तु बालकस्य माता पिता च संवत्सरं
यावन्नाश्चीयात् ॥ १५ ॥

समाप्ते संवत्सरेऽजाविभ्यां वाग्नि-
धान्वन्तरी इष्टा सर्पिष्मदद्वन्नं ब्राह्मणा-
न्भोजयेत् ॥ १६ ॥

प्रथमे संवत्सरे समाप्ते अजेनाग्निमविना
धन्वन्तरिमिष्टा वाशब्दादाज्येन स्थालीपाकेन
वा सर्पिषा प्रचुरेण युक्तमन्येन च पवित्रेण
दधिप्रभृतिना अन्नं ब्राह्मणान् भोजयेत् ।
तैः सुप्रीतैः स्वस्त्ययनाशीः प्रभृतिभिरभिनन्दे-
देनम् ॥ १६ ॥

कथा नश्चित्र आशुवदूरी सदावृधः सखा । कथा शचि-
ष्ट्या वृता ॥ १ ॥ कस्त्वा सत्यो मदानां मंहिषो मत्सद-
न्धसः । दृढा चिदारुजे वसु ॥ २ ॥

ब्रतस्यार्षम् । इन्द्रः प्रजापतिर्वा देवता ।

चित्रश्चित्रचरितः प्रजापतिरिन्द्रो वा नोऽस्मान्कया ऊत्या आभुवदाभावयति जनयति । अवनमूतिः ‘सुपां सुलुक्पूर्वसवर्णा……’ (७।१।३९) इति तृतीयैकवचनस्य पूर्वसवर्णेकादेशः ऊतीशब्दाल्लुक् च । कीदृशः प्रजापतिः । सखा समानख्यानः अन्तर्यामी । कीदृशानस्मान् । सदावृथः सर्वकालं वृद्धियुक्तान् । कया वृता वर्तनेनाभावयति । कया शचिष्टया शक्तयतिशयेन चैतन्यातिशयेन वा अतिशयेन शक्तिशक्तिशयेन तुरिष्टेमेयःसु’ (६।४।१५४) इति तृचो लोपः, छान्दसो वर्णव्यत्ययश्चकारः, केन शक्तयतिशयेन वर्तयेदित्यर्थः । स्वष्टृत्वादिशक्तयतिशययुक्तः प्रजापतिर्वृद्धिविषये क्रतावस्माभिरिज्यते, स इष्टया प्रीतः सन् बालं वृद्ध्यादिसंयुक्तं संपादयत्विति तात्पर्यार्थः ॥

हे प्रजापते को यजमानः त्वा मत्सत् माद्यति, अन्धसोऽन्धसा हविषा, दृढा दृढानि, वसु वसूनि धनानि, आरुजे आरुजति वितरति दक्षिणादिद्वारेण । कीदृशो यजमानः । सत्यः उत्तमसत्त्वः, तथा मदानां मंहिषः हृष्टानामा-

नन्दयोगिनां मध्ये वृद्धतमः परमानन्दयुक्तो
ब्रह्मस्वभाव इत्यर्थः । ‘बहि महि वृद्धौ’ इति
धातोः प्रकृतित्वं मंहिष्ठशब्दे इष्टन्नन्ते ॥

कथा तच्छृण्वे शच्या शचिष्ठो यया कृणोति मुहु काचि-
द्वज्ञः । पुरु दाशुषे विचयिष्ठो अंहोऽथा दधाति द्रविणं
जरित्रे ॥

अत्रापि प्रजापतिर्देवता । अहं शृण्वे शृ-
णोमि वेदात् । किं तत् । काचिदेवास्य प्रजा-
पतेः शक्तिलोकोत्तरास्ति प्रज्ञा वा । का । यया
शच्या शक्त्या प्रज्ञया वा स ऋष्वो महत्तमः
पुरु अंहः पापं मुहुर्मुहुः पुनःपुनः कृणोति कृ-
न्तति नाशयति । कस्मै । दाशुषे यजमानाय ।
पापं च नाशयित्वा, अनन्तरं जरित्रे स्तोत्रे
दाशुषे पुरु सुबहु द्रविणं धनं दधाति ददाति
करोति वा । कीदृशः प्रजापतिः । शचिष्ठः
शक्ततमः प्राज्ञतमो वा, विचयिष्ठः विविधश-
क्तिनिचयवक्तमः । कयेति व्यत्ययेन तृतीया
प्रथमास्थाने ॥

प्रजापतये स्वाहा ॥

प्रजापतये सुहुतमस्तु । प्रजापते नहि त्व-
दिति, असा अमुख्येति इयं व्याख्यातम् ॥

अग्नेरायुरसि तस्य ते मनुष्या आयुष्कृतस्तेनासा अमुष्मा
आयुर्धेहि

ब्रह्मण आर्षम् । अनेन हिरण्यं घृतेऽवद-
धाति । हे सुवर्ण असि त्वमग्नेरायुः, आयाती-
त्यायुः, अग्नेरागतं त्वमुत्पन्नमित्यर्थः । तथाच
श्रुतिः

‘अग्नेर्यदेतः सिच्यते तद्विरण्यमभवत्’

इति । तस्यैवंभूतजननस्य ते तव मनुष्या
आयुष्कृत इन्धनाध्माननिर्भन्थनजागरणादि-
ना मनुष्या अग्नेरायुः कुर्वन्ति, तद्वारेण सुव-
र्णस्य । तेन मनुष्याणामुपकारकत्वादस्मै यज-
मानाय, अमुष्मै च बालकायायुर्देहि कुरु वा ॥

इन्द्रस्य प्राणः स ते प्राणं ददातु यस्य प्राणस्तस्मै ते
खाहा ॥

इन्द्रोऽत्र देवता । इन्द्रस्य प्राणः, इन्द्रः
प्राणस्य खामी, अतः स इन्द्रस्तुभ्यं प्राणं द-
दातु । यस्य प्राणस्तस्मै इन्द्राय ते तुभ्यं खाहा ॥

पितृणां प्राणस्ते ते प्राणं ददतु येषां प्राणस्तेभ्यो वः
खाहा ॥

पितृदेवताको यतः पितृखामिकः प्राणो-

इतस्ते पितरस्ते तुभ्यं प्राणं ददतु । येषां प्राण-
स्तेभ्यः पितृभ्यो वो युज्माकं सुहुतमस्तु ॥

मरुतां प्राणस्ते० विश्वेषां देवानां प्राणस्ते० प्रजापतेः प्राणः
स ते प्राणं ददातु परमेष्ठिनः प्राणः स ते प्राणं ददातु यथोः
प्राणस्ताभ्यां वां स्वाहा ॥

प्रजापतिः प्राणस्य स्वामी । स तुभ्यं प्राणं
ददातु । परमेष्ठी प्राणस्य प्रभुः । स तुभ्यं प्राणं
ददातु । उभयोः प्रजापतिपरमेष्ठिनोर्ययोः प्राण-
स्ताभ्यां वां युवाभ्यां स्वाहा ॥

यदसर्पस्तसर्पिरभवो यन्नवमैस्तन्नवनीतमभवो यदध्रिय-
थास्तद्वत्तमभवः ॥

घृतं निरुच्यते हे घृत यत् यस्मात्वमसर्पः
स्तृतं, ततः सर्पिर्भूतमसि । यस्माच्च नवं प्रत्यग्रं
सत् एः आगतमसि, ततो नवनीतमुच्यसे ।
यस्मादध्रियथास्तद्वतं भूतमसि ‘धृ धारणे’
इत्यस्य वर्णव्यत्यये घृतशब्दः ॥

घृतस्य धारामसृतस्य पन्थामिन्द्रेण दत्तं प्रयतं मरुद्दिः ।
तत्त्वा विष्णुरन्वपश्यत्तत्त्वेता गच्छैरयत् ॥

विष्णोरार्षम् । धारां पन्थामिति प्रथमायाः
स्थाने द्वितीया । येयं घृतस्य धारा, सा असृ-
तस्य अमरणधर्मस्य पन्था उपायः । इदं हि घृ-

तमिन्द्रेण यजमानेभ्यो दत्तं वृष्ट्यादिद्वारेण,
प्रयतं च मरुङ्गिः प्रकर्षेण यतं नियम्य स्या-
पितं वचनादिद्वारेण । तत् दीयमानं नियम्य-
मानं च त्वां विष्णुरपश्यत् । तत्वामिळा देव-
ताविशेषः गवि ऐरयन्निक्षितवती ॥

पावमानेन त्वा स्तोमेन गायत्र्या वर्तन्योपांशोर्वीर्येणो-
द्धराम्यसौ ॥

पावमानेन स्तोमेन बर्हिष्पवमानादिना,
गायत्र्या वर्चा, वर्तन्या सामावयवेन, उपांशोर्य-
हस्य वीर्येण सामर्थ्येन उद्धरामि त्वाम् । असा-
विति नाम प्रतीयात् ॥

बृहता त्वा रथन्तरेण त्रिष्टुभा वर्तन्या शुक्रस्य वीर्येणो-
त्सुजाम्यसौ ॥

गतार्थम् ॥

अग्रेस्त्वा मात्रया जगत्या वर्तन्या देवस्त्वा सवितो-
न्यतु जीवातवे जीवनस्य या असौ ॥

अग्नेरुन्नयासीति विपरिणतस्यानुषङ्गः, नतू-
द्धरामीत्यस्यानुषङ्गः ‘वयवयान्नानुषज्येत’ (पू०
मी० २।४९) इति न्यायात् । पावमानेनेत्यादि-
समुच्चितं मत्रत्रयमाहुः सुवर्णोद्धरणे भिन्ना-
ख्यातत्वेन भिन्नमत्रत्वात् । अन्ये तु एकम-
त्रतां मन्यन्ते ॥

देवा इत्याद्यः षट् ॥

देवा आयुष्मन्तस्तेऽमृतेनायुष्मन्तस्तेषामयमायुषायुष्मा-
नस्त्वसौ ॥ १ ॥

तेषामायुषा देवानामायुषा तत्परिमाणेन
जीवनेन अयं यजमानो बालश्चायुष्मानस्तु ।
असाविति पूर्ववत् ॥

ब्रह्मायुष्मत्तद्वाह्नैरायुष्मत्तस्यायमायुषायुष्मानस्त्वसौ ॥ २ ॥

ब्रह्म वेदः । तच्चायुष्मदविनाशि । तद्विद्वाह्न-
ैर्ब्रह्मसम्बन्धिभिरध्ययनधारणादिभिरनुच्छ-
त्तिकर्मकम् । तस्यायमित्यादि पूर्ववत् ॥

अग्निरायुष्मान्स वनस्पतिभिरायुष्मांस्तस्यायमायुषायु-
ष्मानस्त्वसौ ॥ ३ ॥

वनस्पतय इन्धनानि अरण्यं च । समान-
मन्यत् ॥

यज्ञ आयुष्मान्स दक्षिणाभिरायुष्मांस्तस्यायमायुषायुष्मा-
नस्त्वसौ ॥ ४ ॥

दक्षिणालोभेन क्रत्विजः अभ्यस्यन्ति यज्ञ-
विद्यां, सम्यग्नुतिष्ठन्ति च कर्माणि । तेन
दक्षिणया आयुष्मत्वं यज्ञस्य ॥

सोम आयुष्मान्स ओषधीभिरायुष्मांस्तस्यायमायुषायु-
ष्मानस्त्वसौ ॥ ५ ॥

ओषधयो व्रीह्याद्याः, ताभिः । चरुपुरो-
डाशादिना इष्टमन्नादि चन्द्रमसमाप्याययतीति
कृत्वा भवत्योषधीभिरायुष्मान् सोमः ॥

ओषधय आयुष्मतीस्ता अद्विरायुष्मतीस्तासामथमायुषा-
युष्मानस्त्वसौ ॥ ६ ॥

वृष्ट्या वर्धन्ते ध्रियन्ते चौषधयः ॥

इममग्र आयुषे वर्चसे कृधि तिग्ममोजो वरुण संशिशाधि ।
मातेवासा अदिते शर्म यच्छ विश्वे देवा जरदृष्ट्यथासत् ॥

हे अग्ने इमं बालकं यजमानं च आयुषे
वर्चसे च कृधि कुरु, विद्यासंपत्तिर्वर्चः, यथा
एतस्यायुर्वर्चश्च भवति तथा कुर्वित्यर्थः । हे
वरुण त्वमपि तिग्ममुत्कटमोजो बलं संशि-
शाधि सम्यक् संपादय । हे अदिते देवमात-
स्त्वमस्मै शर्म सुखं यच्छ देहि मातेव जननी
यथा । हे विश्वे देवा यूयं यथा जरदृष्टिरसत्
भवति, तथा कुरुत, जरामश्नोति व्याप्नोति
जरदृष्टः, जराजर्जरितशरीरमेनं कुरुतेत्यर्थः ॥

अश्विनोः प्राणस्तौ ते प्राणं दत्तां तेन जीव ॥

मित्रावरुणयोः प्राणस्तौ ते प्राणं दत्तां तेन जीव ॥

बृहस्पतेः प्राणः स ते प्राणं ददातु तेन जीव ॥

अश्विनावत्र देवता । अश्विप्रभृतिभिर्दत्तेन
प्राणेन जीवेति गतार्थम् ॥

अङ्गादङ्गात्संभवसि हृदयादभिजायसे । आत्मा वै पुत्र-
नामासि जीव शरदः शतं पश्य शरदः शतम् ॥

सर्वाङ्गपरिस्तुतरससारवीर्यसंभूतत्वादङ्गाद-
ङ्गात्सम्यग्भवसि, हृदयसंकल्पितमनोरथसं-
भूतत्वाच्च हृदयादाधिक्येन जायसे । वैशब्दो-
ऽवधारणे । किं बहु ब्रूमहे, आत्मा वै पुत्र-
नामासि, त्वं मच्छरीरेण संभूतत्वान्मदीय-
मेव मूर्त्यन्तरमसि पुत्रनामाङ्गितमुपकारितर-
मित्यर्थः । एवंभूतस्त्वं शरदां शतं प्राणान्धारय
पश्य च पट्टिन्द्रियो भव वर्षशतम् । एवं हि
गर्भाधानादि नामकरणान्तं व्याख्यातम् ।
अनन्तरं चूडाकर्म सूत्रकारेणोक्तम् । स्मृतिषु
हि निष्कर्मणान्नप्राशने नामकारणानन्तरमुक्ते
'तृतीये मासि कर्तव्यं शिशोर्निष्कर्मणं यहात् ।'
'षष्ठे मास्यन्नप्राशनं कर्तव्यम्' इत्यादिना, तेन
तेऽपि अवश्यकर्तव्ये । चन्द्रदर्शनं चातो गृह्या-
न्तरानुसारेणेहापि दर्शयति ॥ १६ ॥

इति षट्टिशी काण्डिका ॥ ३६ ॥

अथ
सप्तत्रिंशी काण्डिका ।

तृतीयेऽर्धमासे दर्शनमादित्यस्य पु-
ण्याहे पर्वणि वोदिते त्वादित्ये रथचक्र-
मात्रं स्थण्डलमुपलिप्य तस्मिन्यथोक्तमु-
पसमाधाय जयप्रभृतिभिर्हृत्वा ‘तरणः’
दिवो रुक्म० ‘उदु त्यं०’ ‘चित्रं देवाना’
मित्याज्यस्य जुहोति ॥ १ ॥

जन्मनः प्रभृति मासद्वये व्यतीते तृतीयस्य
मासस्य प्रथमार्धेऽतीते आदित्यस्य दर्शनं बालः
कारयितव्यः । तत्रेयमितिकर्तव्यता । पुण्यदिने
ज्योतिःशास्त्रशुच्चे, पर्वणि वा सुनक्षत्रादियो-
गिनि दर्शनं कारयितव्य इत्येकस्यैव पर्वण
इतरतिथिसमुदायेन सह विकल्पदर्शनादुत्क-
र्षातिशयः प्रतीयते । उदिते एवादित्ये रथ-
चक्रपरिमाणं स्थण्डलमुपलिप्य, गेहाङ्गने
आदित्यरथम्यलङ्कृते तत्रोपलिते प्रतिष्ठाप्य
लौकिकमर्मिं यथोक्तमुपसमाधाय उपसमाधा-

न मुच्छतावोक्षणपरिसमूहनपर्युक्षणपरिस्तरणप-
वित्रिकरणाज्यविलयनाज्यवीक्षणाश्युपस्थानरू-
पं कृत्वा, ततो जयप्रभृतिभिर्जयाकरैराधा-
रादाज्यभागान्तैर्हुत्वा तरणिर्विश्वदर्शत् इति
दिवो रुक्म इति उदुत्यमिति चित्रं देवानामिति
चतस्रभिराज्यस्य जुहोति ॥ १ ॥

‘मित्रो जनान्’ ‘प्र स मित्रे’ति स्थाली-
पाकस्य ॥ २ ॥

जुहोतीत्यनुष्ठयते । मित्रो जनानिति प्र स
मित्रेति च द्वाभ्यां स्थालीपाकस्य जुहोति ॥ २ ॥

अभ्यावर्तस्वेति कुमारमभ्युदानयति ॥

अभ्यावर्तस्वेत्यादिना मन्त्रेण कुमारमभिसुखं
कृत्वा उन्नमय्यानयति पिता गुरुर्वा ॥ ३ ॥

द्रष्ट्रे नम इत्युपस्थानमादित्यस्यादश्र-
न्नस्येति च ॥ ४ ॥

द्रष्ट्रे नम उपद्रष्ट्रे नम इत्यादिना बालस्य
पिता आदित्योपस्थानं करोति बालं सम्मुखं
कृत्वोत्सङ्घे ॥ ४ ॥

सर्पिष्मदन्नं ब्राह्मणान्भोजयेत् ॥ ५ ॥

बहुवृतदध्यादियुक्तं हविषमदन्नं ब्राह्मणा-
न्भोजयेत् ॥

तरणिविश्वदर्शतो ज्योतिष्कृदसि सूर्य ।

विश्वमाभासि रोचनम् ॥

प्रजापतेरार्षमुत्तरत्रापि । गायत्री । सूर्यो
देवता । हे सूर्य असि त्वं तरणिस्तारयति
संसारसागरादिति तरणिः, तथा दर्शतो
द्रष्टुर्विश्वस्य सर्वस्य ज्योतिष्कृत् प्रकाशकारी
अन्धतमसस्यापसारकः, विश्वमाभासि रोचनं
यत्किञ्चिद्रोचनं प्रकाशमानं तद्विश्वं समस्तं
त्वमेवाभासि प्रजापतिरूपः ॥

दिवो रुक्म उरुचक्षा उदेति दूरे अर्थस्तरणिभ्राजमानः ।

नूनं जनाः सूर्येण प्रसूता अयन्नर्थानि कृणवन्नपांसि ॥

अयमादित्यो दूरे उदेति दूरं गच्छति चे-
ष्टते । कुतः । दिवः अन्तरिक्षात् । रुक्मः ‘रुच
दीप्तौ’ दीप्तः, सुवर्णवर्णो वा । उरुचक्षा बृह-
दर्शनः । अर्थः अर्यते प्राप्यते अर्थ्यते वा मो-
क्षार्थिभिरित्यर्थो ब्रह्मा । तरणिवर्याख्यातः । भ्रा-
जमानो दीप्यमानः । जायन्त इति जनास्त्रयो
लोका नूनं निश्चितं कृत्वा सूर्येण प्रसूता ज-
निता जगतां प्रजापतिविवर्तत्वात् ब्रह्मपरिणा-

मत्वाद्वा सूर्यस्य च ब्रह्मात्मकत्वात् । अयं हि सूर्यः
अपांस्यन्नानि आविष्कुर्वन् वृष्टिद्वारेण अर्थाश्च
यागदानादीन् वेगेनार्यमाणानयन्प्रवर्तयन् दि-
वसकरणद्वारेण दृश्यते । ‘उदु त्यं’ ‘चित्रं
देवानां’ ‘मित्रो जना’निति व्याख्याताः ॥

प्र स मित्र मर्तो अस्तु प्रयस्यान्यस्तु आदित्य शिक्षते
ब्रतेन । न हन्यते न जीयते त्वोतो नैनमंहो अश्रोत्यनितो
न दूरात् ॥

हे मित्र आदित्य यो मर्तो मत्यस्तर्व ब्रतेन
ब्रतं कर्म शिक्षते, स प्रयस्यान् अन्नवान् प्रास्तु
प्रकर्षेण भवतु । यः त्वोतः त्वया रक्षितः, स
न केनचिछन्यते, न जीयते पराभूयते । नाप्ये-
नमंहः पापमश्वोति व्याप्तोति अन्तिःअन्ति-
कात्, नापि दूरात् ॥

अभ्यावर्तस्य पृथिवि यज्ञेन पयसा सह ।

वपां ते अग्निरिषितो आरोहत् ॥

हे पृथिवि यज्ञेन पयसा च सह अभ्या-
वर्तस्य मम साम्मुख्येन आगच्छ, प्रसन्ना
भूत्वा मां पयस्वन्तं याज्ञिकं च सम्पादय ।
अग्निरिषितः प्रेषितः सन् ते तत्र वपां सारं
वेदिमरोहत् आरोहतु ॥

द्रष्टे नम उपद्रष्टे नमोऽनुद्रष्टे नमः ख्यात्रे नम उपख्यात्रे
नमोऽनुख्यात्रे नमः शृण्वते नम उपशृण्वते नमः सते नमोऽ-
सते नमो जाताय नमो जनिष्यमाणाय नमो भूताय नमो
भविष्यते नमश्चक्षुषे नमः श्रोत्राय नमो मनसे नमो वाचे
नमो ब्रह्मणे नमः आन्ताय नमस्तंपसे नमः ॥

घोराणामार्षम् । आदित्यः स्तूयते परब्रह्म-
रूपत्वात्सर्वमयत्वेन । द्रष्टा जीवात्मा, उपद्रष्टा
अन्तर्यामी । तस्मै उभयात्मने नमः । वेदादि-
प्रमाणेन हृष्टं धर्मादिकमनु पश्चाद्योगाभ्या-
सेन स्फुटं पश्यतीत्यनुद्रष्टा योग्यात्मा, तस्मै
नमः । ख्यातीति ख्याता प्रकाशमानः सर्वो
लोको धर्मिरूपः, उपख्याता धर्मो रूपादिः, अ-
नुख्याता धर्माधर्मरूपादिगतः । शिष्टं स्पष्टम् ॥

अहश्चन्नस केतवो विरश्मयो जनाँ अनु । आजन्तो
अग्रयो यथा ॥

अस्य आदित्यस्य केतवः अश्वा रथमयो वा
अहश्चन् दृश्यन्ते जनाननु जायमानाँलक्षणी-
कुल्य । विरथमयो विगतरज्जवो बन्धनशून्या
इत्यर्थः । आजन्तो देदीप्यमाना अग्निप्रख्याः ॥

इति चारायणीयसमग्रगृह्णभाष्ये आदित्यदर्शनम् ॥

इति सप्तत्रिंशी काण्डिका ॥ ३७ ॥

अथ

अष्टात्रिंशी काण्डिका ।

एवं चन्द्रदर्शनम् ॥ १ ॥

एवंशब्देन रथचक्रपरिमाणस्थण्डलोपलेप-
नान्तस्यातिदेशः ॥ १ ॥

विशेषमाह

‘मक्षुधाता मातरिश्वा’ भूयो जात इति
च द्वाभ्यामाज्येन चतुर्गृहीतेनाज्यभा-
गान्ते जुहोति ॥ २ ॥

आप्यायस्वेति सं ते पयांसीति च
द्वाभ्यां स्थालीपाकस्य ॥ ३ ॥

नवो नव इत्युपस्थानं चन्द्रमसः प्र-
काशो दक्षिणा ॥ ४ ॥

नवो नव इत्यनेन मन्त्रेण चन्द्रमसः उप-
स्थानं कर्तव्यम् । प्रकाश आदर्शो दक्षिणा
दातव्या ॥

मक्षुधाता मातरिश्वा वचोभिश्चन्द्रो अमृताद्वधते जायमानः ॥
आयुः प्रजाममृतं सौभगत्वं प्र चन्द्रमास्तिरते दीर्घमायुः ॥

चन्द्रमा दीर्घमायुः प्रतिरते प्रतिरतु ददातु,
तथा प्रजां पुत्रादिकाममृतममरणधर्मकर्तवं सौ-
भगत्वं सौभाग्यं लोकप्रियत्वम् । द्विरायुर्घण-
मतिशयार्थम् । स हि प्रतिपदादावमृतात् परब्र-
ह्मणो जायमानो वर्धते प्रतिदिनम् । औणादि-
कोऽसिःप्रत्ययः । पूजितस्य चतुर्थपुरुषार्थस्य
धाता विधाता भवति ॥

भूयो जातो हविषश्चन्द्रमा असात्पूर्णः पुरस्तात्पयसो
हविर्भिः । पयो गर्भो देवता पिन्वमानश्चन्द्रोऽमृतत्वमभयं
कुणोतु ॥

पयोभिश्च भूयः पुनः पुनर्बहुकृत्वो वा पयः
क्षीरं, गर्भः गर्भान् देवता यज्ञो हैश्याः पिन्वमान
ओषध्याद्याप्यायनमुखेन पोषयं श्चन्द्रो दुःखभ-
यरहितममृतत्वं मे करोतु ॥

आप्यायस्य समेतु ते विश्वतः सोम वृष्ण्यम् । भवा
वाजस्य सङ्गथे ॥

हे सोम आप्यायस्व वर्धयास्मान् । वृष्ण्यं
सेवतृत्वमाप्यायकर्तवं ते तव विश्वतः सर्वतः
समेतु समागच्छतु । किंच वाजस्यान्नस्य सङ्गथे
सम्बन्धनिमित्तं भव ॥

सं ते पर्यांसि समु यन्तु वाजाः सं वृष्णयान्यभिमातिषाहः ।
आप्यायमानो अमृताय सोम दिवि श्रवांस्युत्तमानि दिष्ट ॥

हे सोम ते तव पर्यांसि संयन्तु त्वया
संगच्छन्ताम् । वाजा वाजानि अन्नानि च
संगच्छन्ताम् । वृष्णयानि च आप्यायकत्वानि
त्वया संगच्छन्ताम् । कीदृशस्य तव । अभि-
मातिषाहः सङ्गामाणां प्रसोद्गुरभिभवितुः । हे
सोम अस्माभिराप्यायमानो हविषा अमृत-
त्वाय भव खर्गायेत्यर्थः । श्रवांसि चान्नान्युत्त-
मानि देहि यज्ञोपयोगीनि ॥

नवो नवो भवति जायमानोऽहां केतुरुषसामेत्यग्रम् ।
भागं देवेभ्यो विदधात्यायन्प्र चन्द्रमास्तिरते दीर्घमायुः ॥

अयं चन्द्रमाः प्रतिपदादौ वर्धमानो नवो
नवो भवति । अहां दिनानामुषसां च रज-
न्यन्तानामग्रमेत्यागच्छति केतुश्चिह्नभूतः प्रति-
पदादिकालस्य सूचकत्वात् । किंच भागं देवे-
भ्यो ददात्यमृतमयत्वादमृतस्य च दीर्घमायुः
प्रतिरते । इति चन्द्रदर्शनम् ॥

इति अष्टात्रिंशी काण्डिका ॥ ३८ ॥

अथ

एकोनचत्वारिंशी काण्डिका ।

—→—←—

षष्ठे मास्यन्नप्राशनम् ॥ १ ॥

प्रसवादारभ्य षष्ठे मासे बालकस्यान्नप्राशनं कर्तव्यम् ॥ १ ॥

सर्वाण्यन्नानि संयूय 'आयुर्दा' देव' वृत्तप्रतीक इति हुत्वान्नपते अन्नस्येति कुमारमन्नं प्राशयेत् ॥

सर्वाणि हविष्यान्नानि मिश्रीकृत्य आयुर्दा देव इति वृत्तप्रतीक इति च द्वाभ्यां हुत्वा अन्नपते अन्नस्येति मत्रेण कुमारमन्नं प्राशयेत् ॥

आयुर्दा देव जरसं वृणानो वृत्तं वसानो वृत्पृष्ठो अमे । वृत्तं पिवन्नमृतं चारु गव्यं पितेव पुत्रं जरसं नयेमम् ॥

हे अमे गव्यं गोप्रभवममृतममृतत्वकारि, चारु उत्कृष्टं, वृत्तं पिवन् इमं बालं जरसं नय वृद्धत्वं प्रापय । क इव कम् । पितेव पुत्रम् । हे देव योत्मान आयुर्दा आयुषो दाता त्वं, अतो जरसं जरां वृणानो वर्धयन् वृत्तं च वसान

आच्छादयन् वितरन् वृतपृष्ठः सन् हूयमानेनो-
परिवर्तिना वृतेन युक्तः सन् जरसं नयेमम् ॥

वृतप्रतीको वृतपृष्ठो अग्निर्घृताहवनो वृतमस्य धाम ।

वृतप्रुषो हरितस्त्वा वहन्तु वृतं पिवन्यजतादेव देवान् ॥

त्रिष्टुप् । आग्नेयी । वृतं प्रतिकायति आ-
ह्वयति यः, स वृतप्रतीकः । वृतपृष्ठो व्याख्यातः ।
वृतस्य आ समन्तात् हवनं होमो यत्र, स वृता-
हवनः । तथा वृतमस्याग्नेर्धाम यहम् । यतस्त्व-
मेवंभूतोऽग्निरतो हे भगवन् देव अग्ने वृतप्रुषो
वृतकणाः हरितोऽश्वा इव त्वां वहन्तु प्राप्नु-
वन्तु आप्यायन्त्वत्यर्थः । त्वं च वृतं पिवन्
हे देव देवान् यज पूजय प्रीणीहि । अग्निद्वारेण
हि देवानां तृप्तिर्भवति ॥

अन्नपते अन्नस्य नो देशनमीवस्य शुभ्मिणः ।

प्र प्रदातारं तारिष ऊर्ज नो देहि द्विपदे चतुष्पदे ॥

हे अन्नपते सोमराज 'सोमो वा ओषधीनां
राजा' इति श्रुतेः अन्नस्य नो देहि अन्नमस्मभ्यं
प्रयच्छ, अनमीवस्य शुभ्मिणः, अमीवो रोग-
स्तद्रहितं, शुष्मं सुखं सुखकारि । प्रदातारं
प्रतारिषः, प्रकर्षेण तारय संसारसागरक्ळेशम-

पसारयास्य । ऊर्जमन्त्रं बलं च नोऽस्माकं देहि द्वि-
पदे चतुष्पदे च गवाश्वादिके । इत्यन्नप्राशनम् ॥
इत्येकोनचत्वारिंशी काण्डिका ॥ ३९ ॥

अथ

चत्वारिंशी काण्डिका ।

—→—
तृतीयस्य वर्षस्य भूयिष्ठे गते चूडाः
कारयते ॥ १ ॥

जन्मनः प्रभृति यस्तृतीयो वर्षस्तस्य भू-
यिष्ठे भागे गते सति चूडाकर्म कर्तव्यम् ।
अर्धमवर्षे कृत्वा सप्तमो मासो भूयान् , अष्ट-
मस्तु भूयिष्ठस्तस्मिन् गते नवमे मासि कर्त-
व्यम् । दक्षिणेन विदुषापि न खयं पित्रा कर्त-
व्यमिति णिचोक्तम् ॥ १ ॥

दक्षिणतः कपूजा वसिष्ठानाम् ॥२॥

कपूजा चूडा । सा वसिष्ठगोत्रसंभूतानां द-

देवपालकृतभाष्योपेतानि ।

३५५

क्षिणे शिरसो भागे कर्तव्या । दक्षिणे दक्षि-
णत आद्यादिभ्यस्तसिः ॥ २ ॥

उभयतोऽत्रिकश्यपानाम् ॥ ३ ॥

उभयोः शिरसो दक्षिणोत्तरभागयोरत्रिगोत्रे
कश्यपगोत्रे च जातानां शिखा कर्तव्या ॥ ३ ॥

मुण्डा भृगवः ॥ ४ ॥

भृगुगोत्रजा मुण्डा निःशिखाः कर्तव्याः ॥ ४ ॥

पञ्चचूडा अङ्गिरसः ॥ ५ ॥

आङ्गिरसगोत्रे ये जातास्ते पञ्चचूडाः क-
र्तव्याः ॥ ५ ॥

वाजिमेके ॥ ६ ॥

एके वाजिमिच्छन्ति आङ्गिरसानाम् ।
वाजिः केशपङ्क्षिः ॥ ६ ॥

मङ्गलार्थं शिखिनोऽन्ये ॥ ७ ॥

ये कथितेभ्योऽन्येऽगस्त्यविश्वामित्रादिगो-
त्रजास्ते शिखिनो भवन्ति । किमर्थम् । मङ्ग-
लार्थम् । निःशिखत्वं त्वमङ्गलधर्मः अरिष्टहेतुः ।
तथाच पठन्ति

‘अमेध्यमेतच्छिरो यदशिखम् ।’

इति ।

‘यत्र वाणाः सम्पतन्ति कुमारा विशिखा इव ।’
इति च निन्दावादो यन्मूलं शिखाकर्मस्म-
रणम् ॥ ७ ॥

यथाकुलधर्मे वा ॥ ८ ॥

कुलधर्मान्तिक्रमेण वा एकशिखत्वादि-
कर्तव्यं कुलाचाराणामपि धर्मत्वेन स्मरणात्

‘येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ।

तेन यायात्सर्वां मार्गं तेन गच्छन्न रिष्यति ॥’

(मनु० ४।१७८)

शुद्धपक्षस्य पुण्याहे पर्वणि वा यथो-
क्तसुपसमाधाय जयप्रभृतिभिर्हृत्वायम-
गात्सविता क्षुरेणोष्णेन वाय उद्केन
एहि । आदित्या रुद्रा वसवः सचेतसः
सोमस्य राज्ञो वपत प्रचेतस इत्युष्णा
अपोऽभिमन्त्रयते ॥ ९ ॥

पुण्याह इत्यादि हुत्वेत्यन्तं व्याख्यातम् ।
आयमगादित्यादिना उष्णा अपोऽभिमन्त्रयते म-
ञ्चेण । जगती च्छन्दः । विश्वेदेवा देवता । ब्रह्मण

आर्षमुपनयनसमाप्तिं यावत् । अयं सविता
क्षुरेणोष्णेन चोदकेन सहागात् आगतः ।
अतो हे वायो त्वमप्याभ्यां सह एहि आगच्छ ।
हे आदित्याः रुद्राः वसवः सचेतस एकचित्ताः
सन्तो यूयमप्यस्य सोमस्येव राज्ञो माणवकस्य
वपत मुण्डयतैनमित्यर्थः ‘सोमो वा ओष-
धीनां राजा’ इति श्रुतेः राजानमिवैनं गौरव-
भाजनं मन्यमाना मुण्डयतेति यावत् ॥ ९ ॥

‘उष्णाश्च शीताश्च समेत्य सर्वा बृह-
स्पतिः सविता सत्यधर्मा । तदनुमन्य-
ताम् ॥’ आर्द्धदानवः स्थ जीवदानवः
स्थोन्दतीरहैनमवताप उन्दन्तु जीवसे
दीर्घायुत्वाय वर्चस इत्यभ्युन्देत् ॥ १० ॥

उष्णाश्चेत्यादिना वर्चसे इत्यन्तेनाभ्युन्देत्
‘उन्दी क्लेदने’ माणवकस्य शिरः अभिमन्त्रिता-
भिरङ्गिः प्रक्षालयेदित्यर्थः ॥

हे आपः इहैव स्थाने एनं माणवकमवत
रक्षत उष्णाश्च शीताश्च सर्वाः समेत्य संभूय ।
तच्चावनं बृहस्पतिः सविता चानुमन्यताम्

भ्युपगच्छतु । कीदृशः । सत्यधर्मा सत्यमेव
ह्यस्य धर्मः, सत्यसंकल्पो ह्यत एवायम् । हे आपः
आर्द्रदानवः आर्द्रभावस्य दात्र्यः स्थ भवथ ।
ददाति इति दानुः, औणादिको दानुशब्दः ।
एवं जीवदानवो जीवदात्र्यः स्थ भवथ ।
उन्दतीः क्लेदयन्त्यः । आप उन्दन्तु जीवसे
जीवनाय दीर्घायुत्वाय च आयुषे त्वपत्यो-
रिति सलोपः । वर्चसे ब्रह्मवर्चसाय रूपवि-
शेषाय ॥ १० ॥

दक्षिणे केशान्त ओषधे त्रायस्वेति
दर्भमन्तर्धाय स्वधित इति क्षुरेणाभिनि-
धाय येनावपत्सविता क्षुरेण सोमस्य
राज्ञो वरुणस्य विद्वान् । तेन ब्रह्माणो वपते-
दमद्यायुष्माङ्गरदष्टिर्थासदयमसौ ॥ येन
धाता बृहस्पतेरग्नेरिन्द्रस्य चायुषेऽवपत् ।
तेनास्यायुषे वप सौश्लोक्याय स्वस्तये ॥
येन पूषा प्रजापतेरग्नेः सूर्यस्य चायुषेऽ-
वपत् । तेनास्यायुषे वप सौश्लोक्याय स्व-

स्तये ॥ येन भूयश्च रात्री ज्योकपश्या च
सूर्यम् । तेनास्यायुषे वप सौख्योक्याय स्व-
स्तय इति प्रदक्षिणं प्रतिदिशं प्रतिमन्त्रं
दर्भक्षुरकर्म ॥ ११ ॥

शिरसो दक्षिणे भागे ओषधे त्रायस्तैनमिति
मन्त्रेण दर्भमन्तर्धाय खधिते मैनं हिंसीरि-
त्यनेन क्षुरेणाभिनिधायावष्टभ्य सदर्भान् के-
शान् । येनावपदित्यादिभिश्चतस्त्रभिरनुष्टुब्यभिः
दक्षिणभागादारभ्य प्रदक्षिणं यथा भवति, तथा
प्रतिदिशं प्रतिमन्त्रं दर्भक्षुरकर्म कर्तव्यमृत्वि-
जा आद्यया दक्षिणे भागे, द्वितीयया पश्चिमे
भागे, तृतीययोत्तरस्मिन्, चतुर्थ्या त्वये ॥

हे ओषधे एनं माणवकं त्रायस्त गोपाय ।
हे खधिते क्षुर एनं माणवकं मा हिंसीः ।
येनावपद्येन क्षुरेण सविता सोमस्य राज्ञो
वरुणस्यावपदुसवान् शिरः, तेन हे ब्रह्माण अद्या-
स्मिन्नहनि वपत मुण्डयत इदं बालकस्यास्य
शिरः । कीदृशः सविता । विद्वान् जानन् ।
तथा वपत यथायं बाल आयुष्मान् दीर्घा-

युर्जरामक्षुते व्याप्तोति जरदष्टिश्चासौ भवति ।
 असाविति नामविशेषो लक्ष्यते । येन धाता,
 येन क्षुरेण प्रजापतिर्वृहस्पतेरग्नेरिन्द्रस्य च
 शिर उपवान् दीर्घायुत्वाय, तेनैवास्य क्षुरेण
 बालस्य शिरो वप दीर्घायुत्वाय च सुश्लोक-
 त्वाय कीर्तये तथा स्वस्तयेऽविनाशाय । येन
 पूषेति अनन्तरख्याख्यया गतार्थः । येन भूयश्च
 रात्री ज्योक्पश्या च सूर्यं, येन क्षुरेण रात्रिः
 सूर्यमवपत् भूयः पुनःपुनः । ज्योक् चिरकालं,
 पश्यतीति पश्या ज्योक्पश्या बहुदर्शना रात्रिः ।
 तेनेत्यादि समानम् ॥ ११ ॥

यत्क्षुरेण वर्तयता सुपेशासा वसर्व-
 पसि केशान् । शुन्धि शिरो मास्यायुः
 प्रमोषीरिति लोहायसं क्षुरं केशवापाय
 प्रयच्छति ॥ १२ ॥

यत्क्षुरेणेत्यादियज्ञुषा नापिताय क्षुरं द-
 दाति लोहायसमिति शस्त्रान्तरजातिविशेषस्य
 संज्ञा नापितप्रसिद्धा । अन्ये तु क्षुरग्रहणे-
 नैव लोहत्वस्य सिद्धत्वात् स्तुत्यर्थं लोहग्रहण-

मित्याहुः । यत्क्षुरेण येन क्षुरेण अतितैक्षण्या-
दिगुणभाजा प्रशस्ततमेनेत्यर्थः यदिति छुस-
तृतीयैकवचनान्तम् , हे वसः मुण्डयितः नापित
येन क्षुरेण केशान्वपसि सुपेशसा सुरूपेण, तेन
वर्तयता परिवर्तमानेन अस्य आयुर्मा प्रमोषीः
मैनं वधीरित्यर्थः, किं तर्हि, शुन्धि शिरोऽस्य,
शोधय शिरोऽस्य ॥ १२ ॥

मा ते केशाननुगात्तेज एतत्था धाता
ददातु ते । तुभ्यमिन्द्रो बृहस्पतिः सविता
वर्च आदधुरिति प्रपततोऽनुमन्त्रयते ॥ १३ ॥

अनया पुरस्ताद्वृहत्या केशान् पततोऽनु-
मन्त्रयते । तव एतत्प्रसिद्धं रूपादिकं तेजः के-
शाननु केशानां पश्चात् मा गात् । तथा धाता
प्रजापतिस्ते तुभ्यं तेजो ददातु । तथा तुभ्य-
मिन्द्रो बृहस्पतिः सविता वर्चो रूपविशेषा-
दिकं आदधुः ददतु ॥ १३ ॥

सुहृत्परिग्राह्यानुप्यमानान्हरितगोमये
समवचिनोति ॥ १४ ॥

सुहृदैव पतन्तः केशा ग्राह्या इति नियमः ।

तानुप्यमानान् मुण्ड्यमानान् पततः हरितगो-
मये समवचिनोति सम्यगवचिनोति प्रतीच्छति
हरितगोमये संमिश्रीकृत्य षिण्डीकरोतीति
क्षचिदाचारः ॥ १४ ॥

उस्वाय राज्ञो वरुणस्य केशान्सोमो
धाता सविता विष्णुरभिः । तेभ्यो निधानं
बहुधान्वविन्दन्नतरा द्यावापृथिवी अव-
स्युरिति आगुदीर्चीं हियमाणाननुमत्र-
यते ॥ १५ ॥

अनया वैश्वदेव्या त्रिष्टुभा मित्रेण प्रागु-
दीर्चीं दिशं नीयमानान् केशाननुमत्रयते
कर्ता । उस्वाय उस्वा मुण्डयित्वा वरुणस्य
राज्ञः सम्बन्धिनः केशांस्तेभ्यस्तदर्थं यन्निधानं
स्थानं, तद्बहुधा अन्वविन्दन् ज्ञातवन्तः । कुत्र ।
द्याव्यापृथिव्योरन्तराले मध्ये । के ते । सो-
मश्वन्दो, धाता प्रजापतिः, सविता आदित्यः,
विष्णुरभिः । अवस्युरिति प्रत्येकमभिसम्ब-
द्ध्यते । अवनमवः रक्षणम् । अवनमिच्छति

‘कुप आस्मनः क्यच्’ ‘क्याच्छन्दसि’ इति
उप्रत्ययः अवत्तकाम इत्यर्थः ॥ १५ ॥

अरिक्ते पर्याश्लेषयत इति श्रुतिः ॥ १६ ॥

अरिक्ते दूर्बालतावत्स्पतिप्रभृतौ शीतप्रदेशो
समाश्लेषयते केशान्मित्रमिति श्रुत्या प्रति-
पादितं श्रुतिमूलमेतत्कर्मेति प्रदर्शितं ‘यत्र
बाणा निष्पतन्ति कुमारा विशिखा इव ।’
इत्यादिना ॥ १६ ॥

कर्त्रै वरं ददाति ॥ १७ ॥

ऋत्विजे वरं दक्षिणां यथाशक्ति ददाति
यजमानः । चतुर्वर्षा गौर्दक्षिणात्रेत्याहुः ॥ १७ ॥

पक्षमगुणं तिलपेशालं केशवापाय प्र-
यच्छति ॥ १८ ॥

सूक्ष्मैरूण्यगुणैर्वेष्टितं तिलपात्रं नापिताय
ददाति ॥ १८ ॥

सर्पिष्मद्दन्तं ब्राह्मणान्भोजयेत् ॥ १९ ॥

गतार्थम् । चूडाकरणेऽङ्गनिर्देशात्प्रधानान-
भिधानात्प्रधानमाज्येनाग्नेय्या वैश्वदेव्या वा

३६४

लौगक्षिगृह्यसूत्राणि ।

[४० का०

कर्तव्यमित्याहुः । यद्वोपसमाधायेत्यनेनाज्यभा-
गान्तरमुक्तं तदेव प्रधानम् । येषां त्वग्निसंस्का-
रमात्रमुपसमाधानं, तेषां पूर्वं प्रधानम् ॥१९॥

इति चूडाकरणविवृतिः समाप्ता ॥

समाप्ता च चत्वारिंशी काण्डिका ॥ ४० ॥

